NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

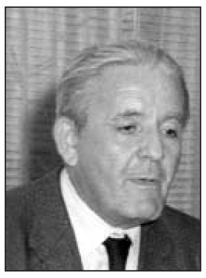

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

48. ÉVFOLYAM 10. SZÁM 2009. OKTÓBER ÁRA: 280 Ft

Tudós-Takács János

A HUNGARISTA HATALOMÁTVÉTEL SZERVEZŐJE

(Kovarcz Emil hősi élete és vértanúhalála)

A Hungarista Mozgalommal, de különösen a hungarista hatalomátvétellel kapcsolatban mind a bolsevista, mind a liberális történészek részéről kettős irányzat figyelhető meg. Bizonyos eseményekről sokat beszélnek, és azok szereplőit nagyon sokszor emlegetik, de teljesen meghamisítva, gyalázkodva és gyűlölködve. Más eseményeket és más személyeket viszont a feledés homályában hagynak, vagy csak igen ritkán beszélnek róluk, noha az elhallgatott eseményeknek és a feledésre ítélt személyeknek sokszor döntő szerepük volt.

Ez utóbbi személyek közé tartozik a hungarista hatalomátvétel szervezője, Kovarcz Emil is, aki Felsőiregen, 1899. február 4-én született. Nagyváradon honvéd hadapród iskolát végzett, és az első világháborúban hivatásos tisztként teljesített szolgálatot. A háború után mint igazi magyar hazafi úgy érezte, hogy nem nézheti tétlenül a bolsevisták magyarországi garázdálkodását. 1919-ben Szegeden belépett a Horthy Miklós fővezérsége alatt alakult Nemzeti Hadseregbe. Horthy Miklósban az otrantói hőst, a kiváló ellentengernagyot tisztelte. Róla akkor még nem is sejthette, hogy az a Horthy Miklós, aki 1919-ben a vörösök 133 napi rémuralma után helyreállítja a jogfolytonosságot és az alkotmányos rendet, 24 év múlva, a magyar alkotmányt megszegve, a parlament tudta és hozzájárulása nélkül tárgyalásokat kezd és ideiglenes fegyverszünetet köt halálos ellenségünkkel, a bolsevista Szovjetunióval. Azt pedig Kovarcz Emil egyáltalán nem tudhatta, hogy éppen ő maga lesz az, aki 24 év múlva, mint a hungarista hatalomátvétel szervezője, mindent megtesz majd azért, hogy megakadályozza Horthy katasztrofális lépésének megvalósulását, a tényleges fegyverletételt.

Kovarcz Emil

1919-ben a Nemzeti Hadseregen belül az Ostenburg-különítmény tagja lett. A bátor, tevékeny, antikommunista fiatal tisztre hamar felfigyeltek a Népszava baloldali szociáldemokrata újságírói és a rágalmak özönével igyekeztek csorbítani jó hírét. A leggaládabb rágalmuk az volt, hogy amikor 1920. február 17-én ismeretlen tettesek megölték Somogyi Béla és Bacsó Béla újságírókat, Kovarcz Emilt gyanúsították – minden alap nélkül – azzal, hogy az Ostenburg-különítmény tagjaként részt vett a gyilkosságban.

Kovarcz Emil 1922-1931 között csendőrtisztként szolgált, majd visszatért a honvédségbe. 1931-1938 között őrnagyi rendfokozatban a Ludovika Akadémia tanára volt. De 1938-ban nyugdíjaztatta magát, hogy teljes energiájával a Nemzetiszocialista Magyar Párt – Hungarista Mozgalom (a Nyilaskeresztes Párt jogelődje) szolgálatába álljon, amelynek ugyanebben az évben tagja is lett. Kiváló szervező tehetségének megfelelően a párt országos szervezésvezetőjeként tevékenykedett 1938-1941 között. Eközben egyike lett annak a 39 képviselőnek, akik az 1939-es választás alkalmával a Nyilaskeresztes Párt tagjaként bekerültek a Parlamentbe. 1939-1940-ben volt képviselő.

Miután az 1940. augusztus 30-i, második bécsi döntés értelmében Észak-Erdély visszatért Magyarországhoz, Horthy kormányzó amnesztiát rendelt el, aminek következtében Szálasi Ferenc 1940. szeptember 17-én kiszabadult a szegedi Csillag börtönből, ahol 3 éves börtönbüntetését töltötte. De Horthy – ahogyan ez a Teleki miniszterelnökhöz írott, 1940. október 14-i leveléből kiderül – teljesen elutasító állásponton volt a Hungarista Mozgalommal szemben. Ebben az időben ismeretlen tettesek provokatív cselekedetet szerveztek a Nyilaskeresztes Párt lejáratására. Az egyik pénteki izraelita istentisztelet alkalmával a Dohány utcai zsinagógával szemközti házból kézigránátot dobtak a zsinagóga felé. Senki sem sérült meg, de ezt a cselekményt mint a „Dohány utcai zsinagóga elleni merényletet” értelmezve büntetőeljárást indítottak, és ennek során – hamis vád alapján – a Katonai Bíróság Kovarcz Emilt 1941. február 28-án 2 évi börtönre ítélte. Az ítéletet azonban nem tudták végrehajtani, mert időközben Kovarcz Németországba távozott.

1944 áprilisában tért vissza Magyarországra és itthon vezetői szinten újra bekapcsolódott a Nyilaskeresztes Párt-Hungarista Mozgalom tevékenységébe.

A hungarista hatalomátvétel érdekében kifejtett szervezői tevékenysége Szálasi Ferenc megbízásából 1944. szeptember 13-án kezdődött. Ennek közvetlen előzményei:

Szeptember 10-én kapta kézhez Szálasi Ferenc Nádas Lajos vezérkari ezredes jelentését Horthy és a titkos tanácsosok szeptember 10-i üléséről, amelyen a kormányzó a fegyverszünet mellett foglalt állást. (Az ülésen jelen van Vörös János vezérkari főnök, ő informálta Nádast.) Ugyanezen az ülésen elhatározták, hogy Lakatos Géza miniszterelnök szeptember 11-én, a minisztertanácson bejelenti Horthy elhatározását, hogy fegyverszünetet kér a szövetségesektől.

Szeptember 11-én este Kurt Haller német követségi tanácsos közölte Kemény Gáborral, hogy a minisztertanács egyhangúlag elutasította Horthy fegyverszüneti ▶

▶ elhatározását. De Szálasi Ferenc világosan látta, hogy Horthy Miklós nem tett le a fegyverszüneti szándékáról, és ezért leszögezte: ha ez konkrét formát ölt, akkor ezt a határozatot nem ismeri el a Nemzet számára kötelezőnek, és ettől a pillanattól kezdve a kormány és a kormányzó működését alkotmányellenesnek bélyegzi, és saját elhatározásából a maga kormányát beállítva, átveszi a hatalmat.

Ezen elhatározása alapján szeptember 13-án megbízta Kovarcz Emilt, hogy arra az eshetőségre felkészülve, ha a kormányzó konkrét módon kinyilvánítja fegyverszünetet kérő szándékát, szervezze meg katonai szempontból a hatalomátvételt: készítsen tervet a Rádió, a minisztériumok, a hidak megszállására és az egész budapesti hadtest átállítására. A részletek kidolgozását Kovarcz Emilre bízta.

Már ugyanezen a napon, szeptember 13-án Kovarcz Emil megállapodásra jutott Krumholz SS-őrnaggyal arról, hogy a hatalomátvételhez szükséges fegyverekkel a németek fogják ellátni a hungaristákat.

Szeptember 14-én Kemény Gábor ezt közölhette Kurt Hallerral: „A diplomáciai vonal befejezte művét, most Kovarcz Emilen a sor."

Szeptember 22-én Krumholz felkereste Szálasit és ismertette a Tiszántúlon kialakult zűrzavaros katonai helyzetet, és kérte: a Nyilaskeresztes Párt lépjen közbe, és adjon támasztékot az ottani lakosság veszedelmes tanácstalanságának legyőzéséhez, vegye kézbe a rendcsinálást és hozzon rendszert a mentési munkálatokba.

Ekkor Szálasi utasította Kovarcz Emilt az ehhez szükséges előmunkálatok megkezdésére, és arra, hogy összeköttetései révén biztosítsa a Hernád-Sajó-Tisza vonalától keletre eső terület hadműveleti területté nyilvánítását. Ez pl. azt is jelentette, hogy ezen a területen rendelkezéseket csak a katonai közigazgatás adhat ki.

Szeptember 26-án Szálasi Ferenc utasította Kovarcz Emilt, hogy tegyen látogatást Rajniss Ferencnél, mint jövendőbeli szövetségesnél. A megbeszélésről Kovarcz Szálasinak ezt jelentette:

„Rajniss-sal közöltem, hogy hajlandó-e ő, Piukovich és esetleg Jaross egy széles nemzeti alapon álló együttműködésben részt venni. Erre azt felelte, hogy erre vonatkozóan először meg kell kérdeznie pártjának tagjait. (Rajniss és társai a Magyar Megújulás Pártjának, az Imrédy-pártnak voltak a tagjai – a Szerk.) Ő a maga részéről mindenben benne van, még ököllel is, azonban a többiek nevében megkérdezésük nélkül nem nyilatkozhat… Valószínűnek tartja, hogy az együttműködésnek semmi akadálya sem lesz…"

Miután Szálasi és a német hírszerzés október 1-jén értesült a Faraghó-féle fegyverszüneti küldöttségnek a Szovjethez indulásáról, október 2-án Szálasi Kovarcz Emil társaságában megbeszélést folytatott Veesenmayer követtel, Winkelmann SS-tábornokkal és Krumholz SS-őrnaggyal. E megbeszélés során a megjelent németek közölték, hogy a Führer jóváhagyólag tudomásul vette a Hungarista Mozgalom hatalomátvételi szándékát. Winkelmann közölte Szálasi Ferenccel, hogy a kiáltványát sokszorosították és Kovarcz Emilnek átadták.

Kovarcz Emil október 5-én végleges konkrét formába öltötte a hungarista hatalomátvételnek szeptember 13-án elvileg kidolgozott szervezési tervezetét.

Amikor október 15-én délben elhangzott a Budapesti Rádióban Horthy proklamációja, amelyben bejelentette, hogy elhatározta: fegyverszünetet kér, már nem volt szükség Szálasi Ferenc részéről semmilyen

intézkedésre, mert a Kovarcz Emil által gondosan kidolgozott hatalomátvételi terv pontos végrehajtása automatikusan megkezdődött. A Pasaréti út 10. alatti villában villámgyorsan kiosztották a fegyvereket a pártszolgálatosoknak, a hungaristák a kidolgozott terv szerint megszállták a minisztériumokat, a Rádiót, a hidakat, és október 15-e estéjére a magyar főváros lényegében véve a hungaristák kezében volt. Elhangzott a Rádióban Szálasi Ferencnek a Nemzethez intézett felhívása és Szálasi hadparancsa.

Október 15-én este Horthy kormányzónak tudomásul kellett vennie, hogy az egész budapesti hadtest átállt Szálasi Ferenchez, és mellette csak 823 testőre áll. Lényegében akkor dőlt el a hungarista hatalomátvétel győzelme, amikor Horthy felismerte, hogy a Nemzet nélkül, a Nemzet ellenére nem képes a fegyverszünetet végrehajtani. Az, hogy másnap, október 16-án először szóban, majd este írásban is kinevezte Szálasi Ferencet magyar királyi miniszterelnökké, visszavonta a proklamációt és lemondott, majd német védőőrizet alá helyeztette magát, elsősorban ennek a felismerésnek a következménye volt.

Figyelemre méltó, hogy a jobboldalinak tartott, sőt a kommunisták által „fasisztának" kikiáltott Horthy Miklós ellen nem baloldali politikusok, hanem saját tisztjei lázadtak fel. Ennek lényegében két oka volt. Egyrészt elevenen élt a magyar hadsereg tagjaiban a vörös terror emléke, ezért a katonák nem voltak hajlandók magukat és hozzátartozóikat kitenni egy újabb vörös terrornak azzal, hogy a Szovjet előtt leteszik a fegyvert. Másrészt Kovarcz Emil zseniális szervezőmunkája gyakorlatilag az egész hadsereget Szálasi Ferenc mellé állította. Ezért a magyar becsület és Európának a bolsevizmustól való védelme szempontjából történelmi jelentőségű hungarista hatalomátvétel megszervezésében Kovarcz Emilnek elévülhetetlen érdeme van.

Szálasi Ferenc kormányában Kovarcz Emil lett a Nemzet totális mozgósításának és harcba állításának minisztere. Ezt a tisztet 1944. október 16-tól 1945. március 28-ig töltötte be. Amikor Szálasi Ferencet és kormányát 1945 májusában az angolszászok letartóztatták, Kovarcz Emil nem volt a foglyok között. De a hungarista testvéreivel való együttérzése és a bajtársiassága erősebb volt benne mindennél. Amikor arról értesült, hogy a hungarista kormány tagjait, köztük Szálasi Ferencet Budapesten halálra ítélték és kivégezték, azonnal jelentkezett az amerikai katonai szerveknél, és kérte, hogy szállítsák Magyarországra, mert osztozni kíván minisztertársai sorsában.

Az amerikaiak 1946. március 16-án szállították haza. A „Népbíróság" 1946. május 2-án kötél általi halálra ítélte Kovarcz Emilt, és a XX. század egyik legnagyobb szervező zsenijét, a Hungarista hatalomátvétel szervezőjét még aznap kivégezték.

Rendíthetetlen nyugalommal, hidegvérrel ment a vesztőhelyre. Még arra is volt gondja, hogy miután elszívta utolsó cigarettáját, a parázsló csonkot gondosan eltapossa.

Igazi férfi, igazi magyar, igazi hungarista, igazi hős volt. Áldott legyen az emléke!

A SZÁLASI-KORMÁNY
Álló sor balról jobbra: dr. Rajniss Ferenc vallás- és közoktatásügyi miniszter, gróf Pálffy Fidél földművelésügyi miniszter, Vajna Gábor ny. vezérkari őrnagy belügyminiszter, Jurcsek Béla közellátásügyi miniszter, Kovarcz Emil tárca nélküli miniszter a nemzet totális mozgósítására és harcba állítására (országmozgósítási és hadfelszerelési miniszter), Kassai Ferenc propaganda- és nemzetvédelmi miniszter, Szakváry Emil iparügyi miniszter, Szöllösi Jenö miniszterelnök-helyettes Ülő sor balról jobbra: dr. Reményi-Schneller Lajos pénzügyminiszter, dr. báró Kemény Gábor külügyminiszter, Szálasi Ferenc kormányzói jogkörrel felruházott m. kir, miniszterelnök, Beregffy Károly vezérezredes honvédelmi miniszter, dr. Szász Lajos kereskedelem- és közlekedésügyi miniszter

Major Tibor:

SZABADSÁGHARCUNKRA EMLÉKEZVE

Magyarország 1956-os tragédiája Kelet-Közép-Európára irányította a világ figyelmét. A Nemzeti Forradalmunk és Szabadságharcunk október 23-i kezdetének megünneplését megelőzi az *október 6-i ünnepi megemlékezés azokról a hősökről*, akik az 1848/49-es Szabadságharc után törvénytelen kivégzések áldozataként szenvedték el harcban elesett testvéreik sorsát. *Ilyenkor október 6-a táján minden igaz magyar emlékezetében erősebben rajzolódik ki a szívébe zárt 13 aradi vértanú alakja és hódolattal emlékezik meg a nemzet szabadságáért folytatott harc csodálatos mártírjairól.*

Nem foglalkozunk részletesen a dicsőséges szabadságharc lefolyásával, hiszen ez már világtörténelem. *David Irving „Uprising!"* című monográfiája talán a legjobb, legtárgyilagosabb és legrészletesebben dokumentált idegen nyelvű munka 1956-ról. Diákok, munkások, parasztok, értelmiségiek, fiatalok és idősebbek egy emberként küzdöttek a gyűlölt megszállók és csatlósaik ellen, hogy megteremtsék a szabad és független Magyarországot.

A másik szerző a szintén angol *Bill Lomax*, aki serdülő gyerek volt a forradalom idején és csodálattal vett tudomást a magyar ifjúság hősi harcáról. Filozófiai doktorátusát később az 1956-os forradalomról írta, megtanult magyarul, elment Magyarországra és könyvet írt a szabadságharcról. Tanulmánya különösen érdekes, mert a fegyveres magyar ellenállás folytatásáról is beszámol. Részben a vidéki fegyveres harcokkal és főleg a *Munkástanácsok* működésével foglalkozik, amelyek még hónapokig folytatták politikai ellenállásukat sztrájkokkal, a munka lassításával. Nem ismerték el a hazaáruló Kádár-kormányt, hanem az orosz főparancsnokkal tárgyaltak. Grebenik leváltása és Szerov kinevezése után csak a vezetők bebörtönzésével tudták a munkásság ellenállását megtörni – hónapokkal a fegyveres szabadságharc leverése után. Az északi bányavidék népének tüntetéseit csak nagy vérengzések után tudták megfékezni.

A nyugati diplomaták – elsősorban az amerikai külügyminisztérium tisztviselői – közel egy évtizeden át egymással versengve ígérgették, hogy támogatják Kelet-Európa felszabadítását. Dollárok tízmillióit költötték rádióadásokra, propagandaanyagokat szállító léggömbökre és más csínyekre, hogy biztosítsák a kelet-európai népeket arról, hogy *„nincsenek egyedül"* és a Nyugat bőkezűen támogatná az orosz kényuraik ellen irányuló minden erőfeszítésüket. Amikor pedig a népi ellenállás régóta néma, de gyülekező erői végül is elsöprő forradalomban robbantak ki a nemzeti szabadság kivívására – az ígért segítségek elmaradtak.

Taylor Caldwel, Amerika egyik „bestseller" írója írta a következőket: *„Mi ebben a köztársaságban jócskán ejtünk érzelgősen könnyeket és „vérzik" a szívünk a tragikus sorsú és hősies magyarokért, akik bebizonyították, hogy az emberi szellemet még az anyagiasságnak és kapzsiságnak ebben az elfajult és undort keltő században sem lehet gúzsba kötni, és segélyképpen valamennyien készek vagyunk pénzt küldeni nekik, miközben hasábokat töltünk meg az Oroszországgal való jogos elégedetlenségünk kitöréseivel, tüntetőmeneteket rendezünk és imádkozunk, lelkünkben fájdalom ébred, mert diadalmi jelekkel díszített elveink tövisként szúrnak bele és cselekvésképtelenségünkben csak beszélni tudunk arról, hogy milyen elvetemült is Oroszország.*

Egyről azonban megfeledkezünk: Te és én tettük ezt Magyarországgal. Együtt tettük, és az Isten irgalmazzon lelkünknek."

Az Egyesült Államoknak egy haldokló és megzavarodott elnöke elnökölt Jaltában *Alger Hissnek*, a hamis eskü miatt elítélt árulónak sötét árnyékában. A világ 1945-ös halálában más amerikaiak is vezető szerepet játszottak. Hallottam ezekben a napokban, hogy gyűlöletet és átkokat szórnak *Rooseveltre* Jalta miatt, ahol Magyarországot és további 800 millió tehetetlen embert szolgáltattak ki buzgón Oroszországnak. *„Roosevelt tette ezt" – mondják. Nem. Te tetted. És én.* Ami Jaltában történt, rémülettel töltötte el magát *Winston Churchillt* is, és ez nem volt kimondottan titok annak ellenére, hogy a jaltai aktákat a maguk teljes szörnyűségében csak nemrég hozták nyilvánosságra.

Az amerikaiak Jaltában szép szavakat fecsegtek a „gyarmati uralom végéről" és a nagy szabadságról. Mindamellett ott ültek és szégyenkezés nélkül, irgalom nélkül építették fel az emberiség történetének legvéresebb birodalmát és gyarmatosító hatalmát. (The Flint Journal, 1958. dec. 13.)

A Nyugat, mint történelmünk során már annyiszor, ismét cserbenhagyta hazánkat. Pedig annakidején az Egyesült Államoknak elnökválasztásra készülődése közben egyik fő propagandafegyvere lett a „vasfüggöny mögötti" országok felszabadításáról beszélni. Hasonló propagandaszólamok hemzsegtek a Szabad Európa Rádió adásaiban is.

A magyar Szabadságharc idején a szörnyű szerencsétlenség, amitől mindannyian tartottunk, bekövetkezett. A szovjet erők új rohamra indultak Magyarország népe ellen. Aláváló nemzetközi árulással és óriási katonai túlerővel hozzáfogtak annak a nemzetnek a megsemmisítéséhez, amely magára hagyatva és puszta kézzel dacolni mert velük. Néhány napig úgy látszott, hogy győzelemmel fog végződni népünk nagy szabadságharca. Oly fergeteges volt a magyar nemzeti forradalom ereje, hogy még a kommunista Nagy-kormány is megfosztva minden gyökerétől, kénytelen volt az egyik engedményt a másik után tenni a felkelőknek, felmondani a varsói szerződést és követelni a szovjet csapatok kivonását.

Felmerült a kérdés, mint oly sokszor 1956 óta, hogy mi az igazság arról, hogy az Egyesült Államok külügyminisztériuma Tito közvetítésével táviratot küldött a Szovjetnek, amit a külügyminisztérium mindig is tagadott.

A magyar szabadságharc megsegítésének visszautasítása miatt a világ joggal sújtotta megvetéssel Amerikát. Van-e bármilyen mentség ilyen hitvány magatartásra? *William Ewald Jr.: Eisenhower the President: Crucial days, 1951-1960 (Eisenhower, az elnök: döntő napok 1951-1960)* című munkájában olvasható, hogy: *„Magyarország kérdésében Eisenhower és Dulles egyszerre ismét egy véleményen voltak. Késő októberben és november elején, a National Security Council (Nemzetbiztonsági Tanács) bármelyik gyűlésén egyetlenegy alkalommal sem tették, még csak megfontolás tárgyává sem, hogy az Egyesült Államok bármit is cselekedjen a szabadságharcosok megsegítése érdekében. Azok a megfontolások, amelyek Eisenhower emlékirataiban szerepelnek, egyetlenegy akkortájt tartott gyűlés jegyzőkönyveiben sem található."*

Dr. Ewald kivételesen hivatott volt e könyv megírására. Mint Eisenhower beszédeinek előkészítője, tagja volt az elnök legbelsőbb Fehér Házi munkatörzsének. A Fehér Házban eltöltött évek után, 1961-1965-ben Eisenhower gettysburgi irodájában ő végezte a volt elnök sok sikert aratott emlékiratához a kutatómunkát és az iratok kötetekbe szerkesztését. 1954 előtt a Harvard Egyetem angol professzora volt. Könyvének megírásához rendelkezésére állottak az addig legszigorúbban elzárt elnöki iratok.

Magyarország példája megmutatta, hogy az ember istenadta természetében rejlő szabadságvágyat még a legagyafúrtabb szellemi terrorral sem lehet kiirtani. A szabadságra való törekvésünknek csupán a legbrutálisabb katonai erőszak alkalmazásával lehet ideig-óráig gátat vetni, maradéktalanul kiirtani azonban ezt a vágyat nem lehet.

Dél-Magyarország Felszabadító Tanácsának 1959. szeptember 27-én rendezett Délvidéki Emlékestéjén megjelent *Michael A. Feighan* az ohioi 20. választási kerület kongresszusi képviselője is. Feighan, mint ünnepi szónok a következőket mondta: *„1956 november elején az Evening Star első oldalán cikk jelent meg, amely szerint az USA Külügyminisztériuma Titón keresztül üzenetet küldött a Kremlnek arról, hogy az USA nem támogatná a Szovjetunióval barátságtalan nemzeteket a szovjet határ mentén".* A Titónak küldött gyászos távirathoz szorosan sorakozik az 1956-os magyar szabadságharc és az elszakított területek kérdése is.

Maradék Magyarország 1956-os tragédiája rövid időre Kelet-Közép-Európa felé irányította a szabad világ érdeklődését. A példa nélküli magyar áldozatok láttán joggal vethették fel a kérdést, hogy miként viselkedett Magyarországgal a szomszédos területrabló új államalakulatok vezetése és népe a magyarok szabadságharcával kapcsolatban.

Csehszlovákia, a szovjet elsőszámú szövetségese, kelet-közép-európai szállácsinálója sietve hűségnyilatkozatokat tett Moszkvának. Az elszakított területek magyarsága nyomban a szabadságharc kirobbanását követően ösztönösen felismerte annak történelmi jelentőségét és a szabadságharc győzelmes kimenetelétől a maga sorsának jobbrafordulását, a maga kettős elnyomatása alóli felszabadítását várta. Érthető tehát, hogy a magyarság tömegei, elsősorban a diákság a *Felvidéken és Erdélyben* is megmozdult és a magyar szabadságharccal való együttérzését fejezte ki. A Délvidék népéből a határvonalak mentén százak és százak kísérelték meg a határátlépést, hogy maguk is tevőlegesen vegyenek részt a szabadságharcban. Éppen ezért mindhárom utódállam nyomban felvonultatta a maga hadseregét a magyar határ mentén.

Erdélyben és Felvidéken megkezdték a magyarság vezetőinek letartóztatását. Délvidéken Tito kormányzata megelégedett azzal, hogy a magyarlakta területeket a politikai rendőrség, a hírhedt UDBA ügynökeinek százával árasztotta el. A jugoszláv haderőt a Bácskában és a Dráva mentén összpontosították. A cseheknél cseh és morva csapatok szállták meg a magyar határzónát. A román hadsereget a magyarlakta határzónában, Szatmár-Nagyvárad-Arad-Temesvár térségében vonták össze. Erdély magyarlakta városait is katonai karhatalommal szállták meg.

Pongrácz Gergelynek a Corvin-köz legendás főparancsnokának szavaival élve: „Az erdélyi és felvidéki magyarság helyzete nagyon sokat romlott. A bebörtönzések mellett a kivégzések hivatalos vagy félhivatalos formában napirenden vannak. A románok és a csehek azon dolgoznak, hogy magyartalanítsák Erdélyt és a Felvidéket. Hosszú lenne felsorolni mindazt, amit a csehek, románok és szerbek tesznek magyartalanító céljuk elérésében. A szomorú azonban nem annyira az utódállamok vezetőinek szorgoskodásában, hanem a magyar kormány tehetetlenségében vagy nemtörődömségében van. A magyarországi kisebbségek megkapnak mindent, sokkal többet, mint amenynyit kérnek a magyar államtól. A magyarországi kommunista rendszer azonban nem meri szavát felemelni, hogy véreinket megvédje az elszakított területeken. E rendszer haszonélvezőinek a kommunista testvériség a fontos. Ők Moszkva utasítására hallgatnak".

Az utódállamok urai is felismerték a magyar szabadságharcban rejlő veszélyt. Tisztában voltak azzal, hogy a magyar nemzeti szabadságharc győzelme esetén saját népeiket sem lehet a kommunizmus zsarnokságában tartani és a kommunista uralom megdöntésére irányuló felkelés lángja előbb-utóbb át fog csapni a trianoni határokon. Az sem volt előttük titok, hogy az így előálló általános káoszban az elszakított területek magyarsága élni fog az alkalommal, hogy az anyaországhoz visszatérjen.

A magyar forradalmi szabadságharc fellángolása után, a csehszlovák katonai erőnek a magyar szabadságharc vérbefojtásával kapcsolatos „tevékenységéről" *John MacCormack* amerikai újságíró 1956. november 21-én jelentette, hogy a csehszlovák gépesített hadosztály együttműködik azokkal a szovjet erőkkel, amelyek a Vác-Gyöngyös-Miskolc térségben küzdő magyar szabadságharcos csapatokat akarják felmorzsolni. Két gépesített zászlóalj átkelve a komáromi hídon – magyar területen – megszállta a létfontosságú hídfőt. Rábafüzesnél a csehszlovák nehéztüzérség lőtte a magyar felkelő osztagokat. Tartós megszállásra is mutat a következő pécsi híradás: a dorogi bányavidékre benyomult csehszlovák ezred megkezdte a vidék kiürítését, miután a magyar bányászok kijelentették, hogy addig nem dolgoznak, amíg a csehek Magyarország területén tartózkodnak...

A komáromi és dorogi hídfők megszállásáról elmondhatjuk, hogy a magyar szabadságharcos erők tulajdonképpen két front súlyos fenyegetéseivel álltak szemben. A szovjetorosz csapattestek az ország határain belül és Kelet felől beáradva fojtották vérbe a történelmet író szabadságharcot, végig a Duna mentén pedig ugrásra készen állt, s mint a tények bizonyítják, jelentős mértékben „együttműködött" a szovjet erőkkel a csehszlovák hadsereg.

A csehszlovák belső front jellemzésére szolgál néhány pártvezető kijelentése. A csehszlovák kommunista párt intézőbizottsági ülésén Rehanek elvtárs vallomása különös nyomatékot érdemel: „Amikor a helyzet megváltozott Magyarországon és a kormány behívta a szovjet erőket, látható volt népünk hatalmas megkönnyebbülése. A CSKP hivatalos magyar nyelvű napilapja, a Pozsonyban megjelenő „Új Szó" imigyen szólt: „A soviniszta és nacionalista jelszavakkal megszédített becsületes magyarországi dolgozók különféle csoportjai is hagyták magukat félrevezetni és provokációba sodortatni a népi demokratikus kormány ellen".

A régi revizionizmusról sem feledkeztek meg: „Nyilvánvalóan a legsötétebb csoportok szolgálatában állnak". Ennyi elegendő is. az idézetek mindent elmondanak. *Ez volt a válasz a Borsod Megyei Munkástanács miskolci rádiójának 1956. október 30-án sugárzott adására, amely a magyar nép dunavölgyi küldetéses tudatát bizonyította... „Mi vérzünk és ti hallgattok. Mi küzdünk a szabadságért és ti fasisztának mondtok bennünket!"*

A megcsonkított ország népének csodálatos forradalmára emlékezünk és emlékeztetünk...!

Kiss Sándor:

A ZSIDÓKÓRSÁG PATHOLÓGIÁJA

Az egyéni szervezet különféle kórságai (tífusz, gümőkór, bujakór, pestis, gyermekláz stb.) évezredeken át pusztították az emberiséget, az orvostudomány még sem tudta felismerni e betegségek igazi természetét mindaddig, míg a kórnemző parazitákat föl nem fedezte. A kórokozó élősködőknek a fölfedezése azonban nem mindig találkozott gyors és általános elismeréssel, még a szaktudósok részéről sem. Az ősrégi szokásokhoz ragaszkodó szakemberek akárhányszor makacsul ellenszegültek az új magyarázatnak. A sok közös tanulságos példa: Semmelweis küzdelme a gyermekágyi láz fertőzéses természetének elfogadásáért, vagy a rühatka fölfedezőinek évszázadokon keresztül folytatott harca a rüh élősdi természetének tagadói ellen. A nagy tömeg pedig még manapság is nevetségesnek tartja azt az állítást, hogy bizonyos betegségeket az élősködő csírák elszaporodása idézne elő. Ilyen története van a zsidó kórság felismerésének is. A politikusok egy része és a nagy tömeg zöme még manapság is tagadja, hogy összefüggés volna bizonyos társadalmi betegségek és a zsidó élősködés között. Pedig évezredek folyamán a különböző társadalmak egész sora szenvedett zsidókórságban: Mezopotámia, Egyiptom, Perzsia, Kazárország, Oroszország, Magyarország. Egyes fertőzött társadalmak el is pusztultak a zsidókórságban, mégsem vették észre, hogy a zsidó fertőzés okozta vesztüket. Elősegítette a tévelygés fönnmaradását, hogy a társadalomnak tényleg számos egyéb betegségei is lehetnek a zsidókórságon kívül, azután maga a zsidókórság is különböző befolyású volt a korok és társadalmak különfélesége szerint. Egyébként ebben is az emberi szervezet fertőző betegségeihez hasonlít: ismeretes, hogy a gümőkórnak, szifilisznek, hagymáznak, influenzának stb. nagyon sokféle lefolyása lehet a különböző korok, egyének vagy népfajok szerint. Innen van az, hogy jókora időt fog még igénybe venni, amíg a zsidókórság fölismerése és elismerése általános lesz a népek között. A zsidócsahos szociológusok, politikusok és történetírók még sokáig fogják tagadni a zsidókórság szerepét a társadalmi bajokban, minthogy maga a pusztuló nép is nagy százalékban konokul tagadja ezt. Ezek a tagadó zsidócsahosok a zsidókórság jellemző tüneteit erőnek erejével összekuszálják más társadalmi bajok (kapitalizmus, nyomor, alkoholizmus stb.) tüneteivel, elmossák a zsidókórság szabatosan körülírható rajzolatát, csakhogy tagadhassák létezését. Társadalmi kuruzslók ezek, akik elfogultságukban ezerféle hókuszpókuszt eszelnek ki a zsidókórságban vergődő társadalom gyógyítására, megkísérlik a tüneti kezelés számtalan módját, nem riadnak vissza a babonás-vallásos ráolvasásoktól, csakhogy ne kelljen föllépniük a baj igazi okozói ellen. Pedig a zsidókórság gyógyításáról csak azután lehet komolyan beszélni, ha kitanulmányoztuk a betegség biológiai természetét.

Az emberi szervezet belső parazitái, a bacilusok és vírusok nagyon sokféle formában támadnak a fertőzött szervezetre; mégis ezeknek az ártalmaknak három főbb csoportját lehet kiemelni a többi közül: 1. elvonják a testtől a táplálékot és megbontják a test szöveteit; 2. anyagcseretermékeikkel mérgezik a testet; és 3. jellemző izgalmi állapotot idéznek elő, amit a fertőző betegségeknél láznak nevezünk. Ezek a folyamatok annyira összefonódnak, hogy nem is mindig lehet őket egymástól elhatárolni. Mégis célszerű ezt a hármas szempontot alapul venni a zsidókórság vizsgálatánál is.

A zsidó fertőzés mindig a társadalmi anyagforgalom útjait lepi el legelőször, mint azok a baktériumok, amelyek a vér- és nyirokáramlás útjain terjednek el a szervezetben. A zsidó fertőzés azzal kezdődik, hogy a máskülönben egészséges társadalom forgalmas útjain és piacain feltűnnek a zsidók. Kezdetben csak ott látjuk őket, ahol kicserélődnek a társadalom termelte javak: elindulnak a termelőtől vagy megérkeznek a fogyasztóhoz. Mivel a társadalom anyagforgalmának a pályáin mindig ott látjuk őket, azt a hitet keltik a megfigyelőben, hogy nélkülözhetetlen alkalmazói az anyagcserének. Pedig egészséges társadalmakban a forgalmat az illető nemzet fajtestvérei közvetítik úgy, hogy abból maguk is megélnek, de előmozdítják az illető társadalom jólétét és fejlődését is. A zsidó parazitizmus, illetve a társadalompusztítás azzal kezdődik, hogy a zsidó elkezdi kisajátítani a fertőzött társadalom anyagforgalmának a közvetítését, elroncsolják, tönkreteszik a forgalom közvetítéséből élő fajtestvéri szerveket és vállalatokat. Ahol azelőtt csupa nem zsidó kezében volt az ipar és a kereskedelem, ott egyre szaporábban terjednek a zsidók és egyre több üzletet és vállalatot ragadnak magukhoz. Ez már roncsolási folyamat, mert a társadalom nagyon értékes elemeit pusztítja el és lassanként arra szorítja a fertőzött társadalmat, hogy minden anyag és érték forgalmát a folytonosan bővülő és mélyülő zsidó szerveződés szűrőjén hajtsa keresztül. Nagyszerű parazita intézmények, kereskedelmi, ipari és hitelvállalatok létesülnek mindannyian zsidó kézben. Ezek azután szerveikkel, szövetségeikkel, társulásaikkal behálózzák a fertőzött társadalom egész rendszerét, mint a peronoszpóra szervei a szőlőlevél szövetét. Bármerre fordulunk, zsidó intézmények és vállalatok virágzása, fénye ötlik szemünkbe, amelyek tökéletes módszerekkel és műszereikkel szivattyúzzák át magukhoz a fertőzött társadalom életerőit. Mindez a nélkülözés, a nyomor és a pusztulás hátterében marad; valójában észre sem vehető az igazán virágzó zsidó kultúra árnyékában. A bajnak ebben a szakaszában már minden józan ember, ha nem is gaz vagy ostoba, észreveheti az iszonyú különbséget az egészséges és zsidókóros társadalom anyagcseréje között. Az egészséges társadalom közvetítésre hivatott fajtestvéri szervei csak épphogy megélnek a társadalmi anyagforgalom közvetítéséből, fejlődésük mindvégig egybeesik az egész társadalom fejlődésével, mert a fajtestvéri anyagforgalmi szerv fejlődéséből hasznot húz az egész társadalom. Ámde a fajtestvéri közvetítés, ahol nem kell versenyeznie a zsidó parazita élelmességével, tekintettel van a nemzeti társadalom igényeire, jólétére is, követi az „élni és élni hagyni" elvét, ezért azután nem is érhet el olyan szédületes fejlődést, amilyennel el tudná hagyni a többi társadalmi réteg fejlődését, hacsak nincsenek az országnak külföldi piacai, mint Angliának az „ipari forradalom" idején. Az úgynevezett „magyar ipar és kereskedelem" óriási lendülete csak akkor következett be, amikor még nem települt rá a magyarságra a zsidó szerveződés. Ennek bekövetkezése nyomán a kereskedelemnek nem lettek más szempontjai, mint saját anyagi elhatalmasodása, ami a magyar társadalom rétegeire hátrányosan hatott.

.Földművelésünk és állattenyésztésünk balkáni színvonalon maradt, a társadalmi jövedelem eloszlása az ázsiai barbarizmus kezdetlegességét mutatja, mert a zsidó élősködés csak önmagát virágoztatta a mi rovásunkra. Németország, Dánia, Hollandia, Franciaország mezőgazdasága és ipara együtt fejlődött kereskedelmével, ugyancsak jövedelem eloszlásuk is, mert a forgalom kölcsönhatásban volt a többi gazdasági ággal, de a mi forgalmunk egész virágzása a mi pusztulásunkból élt, csak így lehetséges, hogy Magyarországnak van a legtöbb hitelintézete a világon…

A zsidóság elszaporodása a társadalmi anyagcsere útjein és lerakóhelyein azt eredményezi, hogy ezentúl a forgalom nem az egész társadalomnak, hanem csak az élősködő fajnak tesz szolgálatot, és ezzel súlyos táplálkozási zavarok veszik kezdetüket az egész társadalomban. A javak és szolgálatok cseréjében senki sem jut hozzá az őt megillető ellenszolgáltatáshoz, de a zsidó többet harácsol, mint amennyi megilletné. Termelőt, munkást, fogyasztót egyaránt kiuzsorázza, csalja, megrövidíti az élősködő zsidóság, ráadásul egymásra is uszítja őket. A termelő olcsón ad el, de drágán vesz, a munkás sokat dolgozik, de keveset keres, a fogyasztó sokat költ, de keveset fogyaszt stb. A társadalom különböző élethivatású műszervei, intézményei, rétegei nem élnek többé egymással harmonikus kölcsönhatásban, nem látják el többé egymást erejük és termékeik fölöslegével, nem egymásnak-egymásért dolgoznak, hanem minden és mindenki, az egész beteg rothadó társadalom a viruló zsidó élősködő tenyészet szolgája. A zsidó élősködés virul, fejlődik, de egyúttal senyveszti és fölfalja a fertőzött társadalmat, mert nincs hozzá egyéb köze, mint azon és annak rovásán élni.

A zsidó élősködés tehát kétféleképpen pusztítja a nemzeti társadalmat: elvonja annak szerveitől a táplálékot, a fönntartásukra szolgáló javakat, másrészt éppen ezáltal pusztulást, rombolást visz végbe a társadalmi szervek, intézmények és alakulatok között és azoknak elharácsolt javait, értékeit, erőit a saját fejlődésére hasznosítja. Amikor a paraszt, a munkás éhezik, a tisztviselő nyomorog, akkor ez ugyanaz a kóros jelenség, mint amikor a test sejtjei, szövetei éheznek, lesoványodnak, visszafejlődnek az elszaporodott élősködők miatt. Midőn az agyoncsigázott nyomorgó emberek kivándorolnak, öngyilkosok lesznek, különféle megbetegedésekbe belepusztulnak, amikor az állam polgárainak házát elárverezik, amikor a fajtestvéri műhelyek bezárnak, üzletek fölszámolódnak, a nem zsidó vállalatok megbuknak, feloszlanak, akkor ez ugyanaz a folyamat, mint amikor a kóros test sejtjei és szövetei elpusztulnak és bomlásuk termékeivel az élősködőt táplálják.

A legtöbb parazitának az a természete, hogy kezdetben a fertőzött szervezetnek csak bizonyos körülhatárolható helyein telepedik meg. A rüh a tagok hajlataiban, a lapos tetű a testfelület szőrrel borított részein, a szifilisz spirochéta pallidái a nemi szerveken, a tüdővész bacilusai a tüdőcsúcsokban stb. Ezek a helyek a táplálkozás és védelem legfontosabb és leginkább kényes föltételeit állítják az illető élősködő rendelkezésére. Ugyanakkor e kedvező föltételek miatt az élősködők gyors szaporodásnak indulnak, ezért a későbbi ivadékok kénytelenek beérni a mostohább feltételekkel is, aminek folytán egyre nagyobb területen terjednek el, végül már olyan részeken is megtaláljuk őket, ahol sohasem fordulnak elő a fertőzés kezdetén. Ugyanezen sajátosságokat mutatja a zsidó élősködés elterjedése is. Kezdetben mindig csak az anyagforgalom pályáit és lerakóhelyeit lepik el: ott látjuk őket a piacokon, üzletekben, áruházakban, bankokban, nagyvárosokban… A későbbi ivadékok a társadalmi szervezet más területeire is rávetik magukat, és mind jobban behálózzák a társadalmi élet szerveit, de mindig ott és úgy helyezkednek el, hogy kényelmes alkalmuk legyen kizsákmányolni a dolgozó szervek munkáját, elharácsolni azok termékeit. Röviden: élősködni. Ugyanakkor akármennyire elszaporodnak is, akármilyen formában szipolyozzák is a társadalom életerőit, mindig szorosan összetartó szervezetben maradnak s egymást kölcsönösen segítve, közös erővel támadnak a fertőzött társadalom épségére. Ez az egységgé való szervesülés a zsidó parazitizmus jellemvonásait a penészgombák biológiájára utaló sajátosságokkal gazdagítja.

A zsidókórságnak már a kezdeti szakaszában is föllépnek, de később, a baj súlyosbodásával mind általánosabbá válnak a zsidó élősködés mérgezési tünetei. A zsidókórság mérgei a legfeltűnőbben a társadalom idegeire, erkölcsi és szellemi állapotára hatnak, persze ezek útján közvetve az anyag- és energiaforgalom összhangját is megrontják. A zsidókórság mérgei végtelenül sokoldalúak és változatos hatásúak. Általában a zsidó faj életműködésének minden terméke mérgező hatást gyakorol a fertőzött társadalomra. A zsidó faj minden társadalomban idegen, ezért már a puszta jelenléte méregként hat. Minden termék, ami zsidókézen ment keresztül, valamilyen formában árt a társadalomnak, és minden gondolat, érzés, akarat, amely zsidóagyból kerül ki, gyilkos méreg a társadalomra. A zsidó akkor sem tudna nem ártani, ha jót akarna, csakhogy természete ellen való az, hogy jót akarjon. Azoknak a gondolatoknak, amelyeket egy zsidó ész szült, azoknak az érzéseknek, amelyeket zsidó gerjeszt és azoknak az akaratoknak, amelyeket zsidó irányít, az a feltétlen közös vonásuk, hogy roncsolóan hatnak a társadalomra. Ami a zsidóságnak normális életműködés, az a társadalomnak halál. A zsidó sajtó akkor is rombol minden tettével, amikor a társadalom hagyományos intézményein keresztül cselekszik vagy a régi formáit utánozza. Zsidómentes társadalomban is lehetnek korcsmák, vendéglők, kávéházak, mozik, színházak, egyesületek, sajtó, szépirodalom stb., s ha vannak, többé-kevésbé javára vannak a népnek. De ha ezek közül bármelyik zsidó kézbe, zsidó befolyás alá kerül, a zsidó társadalmi méreg termelőjévé és terjesztőjévé válik azonnal. A fölsorolt társadalmi intézmények irtózatos erejű mérgezést végeznek napról-napra. Szétzüllesztik a családi erkölcsöt, nevetségessé teszik a hagyományokat, megutáltatják a tisztességet, csodálattá és ünnepeltté teszik a gonoszságot, terjesztik a rútnak, aljasnak a becsülését, a szépnek, a kiválónak a megvetését. A zsidó társadalmi mérgezés hatására az emberek gonoszok, hazugok, kegyetlenek, kapzsik, önzők, hűtlenek, szemtelenek, csalók, rablók, zsiványok, gyilkosok lesznek! A társadalom átváltozik földi pokollá, amely tömve van elvetemült gazemberekkel, az ezeréves múltú mágnástól le a koplaló munkásig. Kivesz minden magasztos gondolat, nemes érzés, tisztességes szándék, mindenki eladóvá és kelendővé válik, nyomorult eszközévé a zsidó akarásnak. A zsidónak kezében van a vagyon, a nem zsidók egyetlen biztos tulajdona marad: a megvesztegethetőség; ezen a

réven minden hatalom a zsidóságé lesz. Förtelmes képe van az ilyen rothadó társadalomnak: tele szenvedésekkel és gonoszságokkal. Amikor a léha mágnás eladja magát a zsidó banknak és fajtagadóvá válik, amikor a főúri kisasszony megszökik az oláh katonával az évszázados szülői hajlékból, amikor a megvásárolt pénzügyi politikus a kis vagyonokra hárítja az ország adóterheit, amidőn a pápista és a protestáns egymásnak rohan, amikor a kereskedő becsapja vevőjét, amikor a hitves hűtlenné válik párjához, amikor a tőkés kizsákmányolja a munkást, amikor a munkás gyalázza nemzete múltját, amikor a tisztviselő pénzt fogad el hitványságért olyan gonoszságokat követnek el, amelyek a zsidókórság mérgezésének közvetlen vagy közvetett folyományai.

A zsidó méreg terjesztésének legveszedelmesebb hordozója a sajtó, az irodalom és a színház, azon a szuggesztív hatáson kívül, amit a zsidó példaadás és személyes érintkezés gyakorol.

A zsidó élősködés méregtermelése százszorta többet pusztít a társadalmon, mint a közvetlen gazdasági kizsákmányolás és tönkretevés. Márpedig a zsidó annál erélyesebben termeli a mérget, minél erősebb, hatalmasabb, műveltebb.

Szóval, itt is úgy van, mint a baktériumok esetében: minél erősebb, annál életképesebb a baktérium és annál pusztítóbb hatású a mérge. A meggazdagodott, kiművelődött, megerősödött, szóval az asszimilált zsidóság sokkal veszedelmesebb a társadalmi szervezetre, mint a még nem alkalmazkodott kazár zsidó, aki pusztán a kereskedelmi láncolásból és árdrágításból él. Különben a bakteriológiából vett hasonlat is támogatja ezt az igazságot. A szervezetbe befészkelődő baktériumnak is akárhányszor csak azután sikerül támadólag fellépnie a szervezet ellen, amikor már jó egynéhány nemzedéken keresztül alkalmazkodott a szervezet egyéni sajátosságaihoz. Maga a frissen betolakodó baktérium nagyon idegen a szervezetben, eleinte gyéren szaporodik, folytonos módosulással igyekszik alkalmazkodni az új tenyészeti feltételekhez. Amikor azután már az alkalmazkodás elérte azt a fokot, ahol az élősködő játszva legyőzi a szervezet támasztotta nehézségeket, akkor kezd a kórság igazán veszélyessé válni. Az élősködő egyre gyorsabban kezd szaporodni, és erélyesen megindul a méregtermelés. Teljesen azonos módon viselkedik a zsidóság is. Eleinte éppen csakhogy él a nála megszokott élősködő életformák szerint: láncol, csal, árat drágít, becsap stb., közben azonban mind jobban igazodik a fertőzött társadalom sajátosságaihoz, megtapasztalja társadalmi szerepvállalásának összes lehetőségét, megismeri a nehézségeket és hozzáférkőzik a segítségekhez: a következőkben a társadalomhoz hasonult zsidó minden eszközzel megindítja a társadalom mérgezését a sajtó, irodalom, színház és a személyes érintkezés útján. A még nem hasonult ún. galíciai zsidó tenyészik ugyan a társadalmon, de távolról sem képes olyan rettenetes rombolásra, mint a már „beolvadt" zsidó. A galíciai zsidó veszélyessége abban van, hogy belőlük lesznek a „beolvadt" zsidók (magyar zsidók), akik a társadalom mérgezésében, mint milliomosok, írók, újságírók, művészek, tudósok stb. a leginkább bűnösök. Amíg szakállt visel és kaftánban jár, jiddis nyelven beszél, addig a sarki rendőr is megpofozza, de amikor már a grófok barátjává finomul, akkor már minisztert buktat és írókat fizet. Annak, hogy a zsidó csahos politikusok mégis mindig a galíciánerek ellen dörögnek, csak abban rejlik az oka, hogy a galíciánerek között még nincsenek fizető és pártfogó barátaik, pertu pajtásaik, a népet pedig mégis csak kell hitegetni valamivel.

Az elmondottakból következik, hogy a zsidó annál veszedelmesebb, minél inkább beolvadt, hasonult a gazda néphez. A hasonulás (beolvadás, ún. asszimiláció) azt jelenti, hogy a zsidó kiismerte a társadalom gyöngéit, alkalmazkodott a gátló és segítő föltételekhez és hatásosan tud élni a társadalmi mérgezés eszközeivel. Márpedig a zsidó minden tudásával és képességével a társadalom mérgezésére törekszik. Nem volna igazságos dolog azt állítani, hogy a zsidó csak akkor válik a társadalom ellenségévé, amikor már beolvadt. Mindig az, mert nem tud más lenni: az a végzete, élethivatása, életmódja, hogy romboljon, bomlasszon, mert csak így lehet úrrá a fertőzött társadalmon, amelyből él. De csak akkor tud ellene hatásosan fellépni, amikor már alkalmazkodott hozzá. Minden élősködő ellensége annak a testnek, amin élősködik. Azért fonák dolog azt hirdetni, hogy majd a zsidókat meg lehet szelídíteni szép szóval, jobb belátásra lehet bírni, hogy ne mérgezzék meg a társadalmat. Pedig szép számmal vannak azok a zsidó csahosok, akik azt hirdetik, hogy békén kell hagyni a zsidókat, nem szabad őket háborgatni, majd akkor idővel alkalmazkodnak a társadalomhoz. A fönti fejtegetésekből megérthetők ezen alkalmazkodás áldásai. Annyi okosság van az ilyen beszédben, mintha a gyermekorvos eltiltaná a fertőtlenítő szájöblítést azzal az indoklással, hogy a diftéria baktériumát nem szabad háborgatni, mert akkor nem tud alkalmazkodni a szervezethez…

Rátérünk a zsidókórság harmadik mozzanatára, a zsidólázra. Akár külső, akár belső élősködők szaporodnak el a szervezeten, az nyomban kizökken a normális élet kerékvágásából, és valamilyen izgalom fogja el. A szervezet ezen izgalom által reagál a paraziták megtelepedése által teremtett új állapotra. A tetves, rühes vakaródzik, a trichinás fájdalmakat érez, a bolhás jószág bogarászik, a kerge birka kering, a tífuszos betegnek magasra szökken a testhőmérséklete… Az élősködő betolakodása és működése azonnal és elkerülhetetlenül földézi az említett izgalmakat, amit baktériumos fertőzés esetén láznak nevezünk. A zsidókórságban szenvedő társadalmon is elég korán fellépnek ezek az izgalmi tünetek. A társadalom más okból is juthat lázas állapotba, a hadviselő társadalom például mindig lázas állapotban van, de a zsidó korcs társadalom okvetlenül lázas. A zsidókórsággal együtt járó lázállapot nem olyan egyszerű változás, amit néhány szóval meg lehetne határozni. Először is a zsidóláznak nagyon sok fokozata lehet a fertőzés mértéke és a társadalom ellenálló ereje szerint, az egyszerű társadalmi nyugtalanságtól a vérben gázoló szociális forradalomig. A Marxtól beígért és a szocialisták által előkészített társadalmi forradalom a zsidóláz csúcspontja. Másodszor a zsidókóros lázban, a társadalom forrongásában az izgalmaknak oly mérhetetlen sokfélesége özönlik össze, hogy azt nem is álmodja a felületes szemlélő. A társadalmi forrongás csak eredője a temérdek egymás mellett fakadozó kisebb-nagyobb izgalomnak. Ugyanis a zsidókóros társadalomnak minden egyede, szerve, intézménye, osztálya, felekezete, pártja a maga természetének megfelelő különleges ingerületben izzik. A zsidó mérgezés határtalan sokoldalúságát semmi sem jellemzi jobban, mint az, hogy a társadalom minden eleméhez hozzá tud férkőzni az illető egyén vagy alakulat természete által megszabott formákban. A csecsemőtől az aggastyánig, a munkásegyesületektől a parlamentig, a családtól az államig minden állandó izgalomban van. A csecsemő bömböl, mert a nyomorgó szülők nem tudják táplálni vagy mert nyugtalan vérű senyvedő anyától táplálkozik. Az erkölcsi elveiből kiforgatott, eldurvult család kegyetlenül bánik az öregekkel, úgy, mint akik munka nélkül fogyasztják a nyomorgó család készleteit. A szülők az öregekkel szemben hálátlanok, a gyermekekkel szemben kötelességmulasztók, ezért ez utóbbiak engedetlenek, a nagyszülők pedig elkeseredettek. A férj a feleséget, a feleség a férjet csalja, gyalázatos perpatvarok és bosszúvágyak dúlnak a családban. Mindent összefoglalva: a családi élet, a tisztesség lezüllött, mindenki jogos vádlója és bosszúállója a másik félnek. Ezek mellett izzik az izgalmak egy másik faja, az alig serdülőktől a felnőttekig: a folytonos szexuális izgalom. A férfiak hímekké, a nők nőstényekké nevelődnek már kora gyermekségük óta és fő életcélnak tekintik a szexualitást. Ezek a családi élet izgalmainak főbb típusai. Mindezeket folytonosan gerjeszti a zsidó sajtó, a zsidó irodalom, a zsidó színház, zsidókuplé stb., amikor hirdeti az önzést és magasztalja a szexualitást.

De van még számos más formája az egyéni izgalmaknak. A megcsalt, becsapott, megrágalmazott embereknek az elkeseredettsége és bosszúvágya szintén ezer meg ezer forrásból bugyog. Ehhez járul a kiszipolyozott társadalmi osztályok nyomorából fakadó vak gyűlölet. Az éhező, szűkölködő emberek égő gyűlölettel vannak eltelve minden iránt, amibe beleköthetnek, csak ügyesség kell hozzá, ami irányt mutat a tévelygő indulatnak. Így a sok égő bosszúvágy, ami családi bajokból, anyagi kártételekből, lelki és testi szenvedésekből gerjed, mind egyesül azokban az óriási társadalmi indulatokban, amelyeket a zsidó sajtó az uszító eszmék körül kavarogtat. A tárgytalan vak gyűlöletek, amelyek vagy nem találják, vagy a fennálló törvények miatt nem érhetik el bosszúvágyukat, mind beleáradnak a társadalmi mozgalmakba, amelyeket a zsidók emberfeletti ügyességgel irányítanak a társadalom épsége ellen, jól bevált szervei és intézményei ellen. Ezekből az egyéni forrásokból szivárgó keserű indulatok dagasztják félelmetessé a társadalmi indulatok hullámverését. Ott, ahol a zsidó mérgezés még nem hatotta át az egész társadalmat, az uszító eszmék által ingerelt társadalmi indulatok sem ölthetnek pusztító méreteket. Kell, hogy az emberek egyenként is meg legyenek vadítva testi-lelki fájdalmak által, hogy esezveszett zsidócsahosai legyenek az uszító eszméknek. Ilyenformán a zsidómérgezés tönkre teszi az embereket anyagilag és erkölcsileg, azután a szenvedő emberek keserűségével forralja azokat a társadalmi szenvedéseket, amelyek az uszító eszmékben találnak formát. Így jutunk el a legáltalánosabb jellegű társadalmi izgalmakig. Ezek már név szerint szerepelnek a zsidókóros társadalmi láz nagy keverékében. A zsidóláz összetevő elemei pl.: a pápisták és protestánsok marakodása, a 48-asok és a 67-esek tülekedése, a szabad királyválasztók és a törvényes királypártiak harca, a termelők és a fogyasztók gyűlölködése, a parasztok és az iparosok acsarkodása stb. A zsidóláz a társadalmon belül a mindenki harcát mindenki ellen idézi elő. Benne izzik az érzékiséggel tüzelt ifjúság gerjedelme, a megcsalt hitves keserűsége, a becsapott vevő bosszúvágya, a kiuzsorázott munkás gyűlölete, a kifosztott paraszt vádaskodása, a nyomorgó tisztviselő átokszórása.

Közelebbről vizsgálva a dolgot, azt találjuk, hogy a zsidóláz a zsidó élősködés általános támadása a társadalom ellen, majd ez utóbbi önkéntelen visszahatása a támadásra. Mert a lázat az okozza, hogy a társadalom öntudatlanul is ellenszegül a pusztulásnak, ragaszkodik valamennyire a meglevőhöz. Az a csodálatos, hogy a zsidólázban egymásra uszított társadalmi rétegek mindegyike valóban a társadalomnak egy fontos érdekét, javát, előnyét védelmezi a rombolásra uszított másik rész ellenében. Mindegyik rész a társadalomnak egy fontos érdekét őrzi, vagy erőszakolja, de nem a zsidó ellen, amely valóban támadja, hanem a másik társadalmi réteg rovására, amelyet ellene uszít a zsidó. Éppen az a boszorkányosan nagyszerű, hogy a legfontosabb társadalmi érdekek, amelyeknek összhangja jelenti a társadalom épségét, a zsidókórságban egymásra támadnak és zsidó uszításra mindegyik a másikat törekszik megsemmisíteni vagy legalább károsítani. A nemzet és társadalom javára sok igazuk van a szabad királyválasztóknak, de leginkább annyi a legitimistáknak, egymással kiegyezve és egymást egyensúlyozva nagy haszánra lehetnének a társadalomnak, de harcolva átok mind a kettő. A pápisták is fontos értéket jelentenek a társadalomnak, csakúgy, mint a protestánsok, de nem azzal, hogy veszekednek. A parasztokat megvédelmezni fontos állami érdek, szintúgy az iparosokat, de miért egymás rovására? Egyaránt támogatni kell a termelőket és a fogyasztókat, de nem egymás kárával, mint ők szeretnék zsidóuszításra. Tulajdonképpen tehát mindegyik pártállás egy fontos társadalmi érdeket védelmez a zsidórombolás ellen, csak az a baj, hogy mellette is harcolnak zsidók, ellene is, ezért a harc nem a megegyezés, hanem a gyűlölet s a rombolás jegyében folyik. A pusztulást minden részen a zsidó idézi elő, aki a társadalom minden részében önmagát védi, mégis a harc mindenütt a társadalom rovására megy. A társadalom érdekei egymás károsítására törekednek, mert a zsidó parazitizmus egymásra uszította azokat az érdekeket, amelyek normális körülmények között egymásnak csak egyensúlyozására lennének hivatva. A zsidókórságnak ebben a szakaszában a láz magát a szervezetet pusztítja.

A kibékíthetetlen tusakodás a társadalom lázas állapotát szinte az őrületig fokozhatja. Ekkor a társadalom öntudata elhomályosul, a társadalom őrültségeket hisz, gondol, érez, cselekszik. Ez történik a társadalmi forradalmakban. A forradalom a zsidókórság válságos állapota. Dőlhet jobbra, dőlhet balra, csakúgy, mint a láz az emberi szervezet esetében. A láz megölheti a szervezetet, de legyűrheti az élősködőt is, attól függően, hogy melyik küzdőfél az erősebb. Ha a társadalomnak nagy az ellenálló ereje, akkor ez az erős faji önérzete miatt van, és ekkor a társadalom harcban álló érdekei, ellentétes pártjai egymásra találnak, és közösen fordulnak a mindnyájukat uszító zsidó élősdiség ellen. A láz ugyan ezzel még korántsem múlik el, mert a harc tovább folyik a szervezeten belül, de most már fokozatosan alábbhagy, mert az egész társadalom, mint túlerő gyorsan diadalt arat a magára maradt élősdi tömegen. De ha a láz a társadalom ellenálló erőit törte meg és az élősködő maradt túlerőben, akkor a láz eltart a társadalom teljes pusztulásáig. A baj átmehet idült állapotba, vagy bekövetkezhet a gyors halál, a körülmények összejátszásától függően.

Akár az egyénről van szó, akár a társadalomról, a lázat nem szabad úgy tekintenünk, mintha azt kizárólag a paraziták keltenék a szervezet elpusztítására, sem úgy, mintha azt a szervezet csinálná az élősködők ellen. A lázat mindkettő gerjeszti, mert a láz harcot jelent, a szervezet küzdelmét az elszaporodó élősködőkkel. A láz a harcnak kórtani tünete. Annyiban mindenesetre a parazitát tekintjük lázkeltőnek, mert annak támadása idézi elő a harcot. De azt, hogy a láz valóban kétoldalú harcot jelent, bizonyítja annak gyakorta kétséges kimenetele is. Ha a szervezet támadása volna az élősködők ellen, akkor különösnek kellene tartanunk, hogy a láz sokszor magát a védekező szervezetet öli meg. De ha a lázat ▶

▶ kétoldalú küzdelemnek fogjuk fel, akkor egyformán érthető a kommunista zendülés is és az antiszemita pogrom is, mint ugyanazon lázas állapotok két szakasza, amelyek között csak az a különbség, hogy az elsőben a támadó élősködő, a másodikban a védekező társadalom látszik erősebbnek. Végső fokon azonban mindkettőnek egy oka van: a zsidó élősdiség. Az emberi test és a társadalom lázának a hasonlósága odáig terjed, hogy lázas állapotban mindkettő csökkenti a termelést, és inkább csak a kész értékeket fogyasztja. Ezért a láztól leromlik, lesoványodik a társadalom is, az emberi test is. Az újságot faló gazda, a tüntetésekre járó munkás, a politikai népgyűlések közönsége nem dolgozik. Még a tulajdonképpeni munkaidőt is üres vitákkal, izgalmas újságok megbeszélésével rövidítik meg az emberek. A parazita azonban hasznot húz a társadalom lerombolásából, mert minél gyöngébb a társadalom, annál nagyobb a paraziták viszonylagos ereje. Ámde mi történik a zsidóval a társadalom teljes szétzüllése, elpusztulása után, amikor már nem lesz min élősködni?

Sokan így gondolkodnak: a zsidó értelmes, gondolkodó lény. Lehetetlen, hogy ne látná be, hogy a társadalom elpusztításával, ha csakugyan tőle származik a pusztulás, saját tenyésztalaját semmisíti meg. Képtelenség, hogy a zsidó, mint értelmes lény szántszándékkal saját vesztére dolgozzon. Tehát nem lehet föltenni, hogy a zsidó parazitizmus okozná a társadalom romlását. Erre két mondatban válaszolok: 1. A zsidó nem belátásból rombolja a társadalmat, hanem vérével született ösztönből, mert az együtt jár az élősködéssel. 2. Egyelőre semmi alapunk sincsen föltenni, hogy a társadalom tönkretételével elpusztul a zsidó is, bár ha így történne, az sem bizonyítana a zsidó élősködés rombolása ellen. Lássuk ezeket az ellenvetéseket közelebbről.

Nincsen a zsidónak a tetszésére bízva, hogy rombolja-e a társadalmat, vagy sem… A zsidónak a társadalmi élősködés, a társadalombomlasztás éppen olyan levetkőzhetetlen, hozzánőtt tulajdonsága, mint a tetűnek, a rühnek az élősködés a bőrünkön, vagy a pestis bacilusának a betegségokozás. S miként a tetű nem járhat el kenyérmorzsát gyűjteni, hogy megéljen, mint a hangya, valamint a diftéria bacilusa nem élhet alkoholerjesztésből, mint az élesztőgomba, úgyanúgy nem járhat el a zsidó kapálni, mint a magyar… A zsidó az ő kiváló faji intelligenciáját nem arra használja, hogy annak segítségével kieszelje: melyik életmód válna ránézve a legnépszerűbbnek vagy legerkölcsösebbnek, mert ez a kérdés nem is vetődhet fel a szokványos élősködő zsidó életében. Az önmagát a legkiválóbbnak tartó zsidó értelem abban nyilvánul meg, hogy a legtökéletesebb, a leghatásosabb, a legellenállhatatlanabb eszközöket és módokat eszeli ki természetes önkifejtéséhez, a gazdatársadalom pusztításához. A zsidó sátáni tulajdonságai, amelyek hasznára vannak az élősködésben, de késztetik is őt arra, annyira a fajához tartoznak, hogy nem is szabadulhat tőlük, bármennyire törekednék is rá, föltéve¸ hogy ilyen természetellenes dolgot egyáltalán el lehet képzelni. Semmi sem bizonyítja oly kétséget kizáró módon, hogy a zsidónak minden erkölcsbomlasztás és társadalomrombolás az ő leküzdhetetlen alaptermészete, mint az az egyetemes konokság, amivel ezt tagadja a zsidó. Nem volt talán még olyan zsidó a világon, aki fajának ezen bűneit beismerte volna, ami annyit jelent, hogy sohasem volt még olyan zsidó, akiből az alaptermészet hiányzott volna. Ez megint azt bizonyítja, hogy a zsidó sokkal egyöntetűbb fajta, mint bármely más faj. Olyan tulajdonságot sem egyén, sem faj nem ítélhet el magában, ami alaptermészete, amin változtatni nincs hatalmában, mert azzal saját maga fölött mondana halálos ítéletet. Az, aki a zsidótól azt kívánná, hogy beismerje és megbánja az általa okozott társadalompusztulást, bátran azt is kívánhatná, hogy a róka megutálja a saját alattomos vérengző életmódját, vagy a poloska búbánatba essék, mert csípéseivel háborgatta az alvót. Jól lehet, nem akadt még olyan bolond, aki a poloskát le akarta volna beszélni az életmódjáról, olyan már akadt nem is egy-kettő, aki a zsidóknak tanácsokat adott a megjavulásra. Különösen most van ennek nagy divatja, amikor a zsidócsahosok mindenáron megbocsátást erőltetnek a zsidóknak, hadd legyen idejük beolvadni. Ha a zsidóknak természete volna a könnyelmű őszinteség, elgondolhatnánk a megbocsátást zengő politikusoknak azt a mesét, amit Fáy Andrásnál olvastam valahol. Eszerint: egyszer a skorpió arra kérte a teknősbékát, vinné őt át a hátán a folyó túlsó partjára. A teknősbéka kezdetben vonakodott, mert ismerte a skorpió orvul támadó alattomos természetét. A skorpió esküdözött, hogy hálátlanságot nem tudna elkövetni. Nagy rábeszélő készséggel átejtette a teknősbékát, mire az fölvette a hátára. Már a víz közepén jártak, mikor a teknősbéka érzi, hogy a skorpió fúrja a hátát. Fölháborodva tett szemrehányást ezért a hálátlan szószegésért. „Jobb lenne, Te ostoba – válaszolt a skorpió – ha magadnak tennél szemrehányást, amiatt, hogy miként bízhattál abban, hogy meg tudom tagadni a természetemet?" A magyar fajnak nagy esélye van arra, hogy a teknősbéka sorsára jusson.

Amikor a zsidók nem ismerik el saját bűneiket és toporzékoló gyűlölettel beszélnek a fehér vagy fekete ellenállásról, az egy és ugyanazon lelkiállapotnak a két oldala. Egy élősködő faj nem mondhat le a parazitizmusról, nem ismerheti be annak bűnösségét, tehát szükségképpen gyűlölnie kell azokat, akik olyasvalamiért támadják, amin nem tud változtatni. A zsidó tehát tagad, hazudik, rágalmaz, vádol egységesen, összetartással, körömszakadtáig. Ezzel nemcsak alaptermészetének tesz eleget, hanem fönnmaradását is szolgálja. A megtámadott társadalmat azonban bizonytalanná teszi ez az egyöntetűen elszánt tagadás, és sokakat gondolkodóba ejt a vakmerő hazudozás: hátha ártatlanok és csakugyan igazuk van a zsidóknak. Hacsak egyszer is bevallanák bűnösségüket, rögtön elveszítenék a hiszékeny és befolyásolható embereknek azt a hatalmas védőerejét, amely a társadalom ellen megvédi őket.

Hátra van még az a kérdés, vajon a zsidó csakugyan elpusztul-e azzal a társadalommal, amelyet természeti hivatásának engedve elrothaszt. Az emberi test belső parazitái együtt pusztulnak el áldozataikkal, mert a hullában képződő ptomainok megölik a paraziták utolsó nemzedékét. A kórokozó baktériumok esetében valóban feltehető az a kérdés, mi a haszna pl. a kolera bacilusának abból, hogy megöli a fertőzött testet, amikor azzal együtt millió számra pusztul el a gyilkos baktérium is. Az élősködő egyén valóban nem húz hasznot a betegség előidézéséből és a szervezet pusztulásából, de hasznot húz maga az élősködő faj, amely a betegség tartama alatt végtelenül elsokasodik és tovább tenyészik. Márpedig a természet épp a fajt igyekszik tovább tenyészteni az egyedekben. Lássunk egy kézzel fogható példát. Ha a szervezetbe belopózkodott öt-hat fertőző csírának nem sikerül elsokasodnia, akkor a szervezet falósejtjei előbb-utóbb megölik a betolakodott parazitákat. Kevés csíra pusztult el, de a faj nem is tenyészik tovább. De ha a fertőző csírák megbetegíthetik a szervezetet, ez kedvező alkalom lesz nekik az elszaporodásra, és addig a végső pillanatig, amíg a szervezet elpusztul, a beteg szervezetből millió számra szabadulnak ki a fertőző csírák, és számos nemzedéknek van módjában áttelepedni más egyénekre, ahol a szaporodás és a kórgerjesztés megismétlődhet. A kórokozó csíráknak utolsó nemzedéke elpusztul ugyan, de hány más nemzedék szóródott addig szét a pusztuló szervezetből. Figyelembe véve ezt a hasonlóságot, a zsidók kórgerjesztő természetét nem cáfolná meg, ha valóban kiderülne, hogy a társadalom pusztulása végül a zsidókat is tönkreteszi. Azért, hogy a tífuszbacilusok együtt pusztulnak el a tífuszos beteggel, senkinek sem jut eszébe azt állítani, hogy a betegséget nem a bacilus okozza. Ámde a zsidókórság esetében nem is egészen így áll a dolog. A zsidók ugyanis nincsenek bezárva az általuk rothasztott társadalomba, tehát kedvükre távozhatnak abból. Távoznak is. A zsidókóros társadalmakban állandóan szétszélednek a fertőző rajok a szomszédos társadalmakba. Jó példa erre Magyarország és Oroszország. Mire az elrothasztott társadalom odáig jut, hogy már teljesen hasznavehetetlen a zsidó élősködés számára, akkorra a zsidók szétáradhatnak jobb hazát keresni. Mezopotámiának és Kazárországnak tovább vándorló zsidósága kitűnő példa erre. Egyébként még az elmondottak után is nyílt kérdés marad, hogy a mai zsidók a szétrothasztott társadalom elemeiből vajon nem tudnánake egy olyan új társadalmat összeszerkeszteni, amely minden porcikájával a zsidó élősködés számára lenne felépítve. Én legalább ezen a véleményen vagyok, mert a tervezett kommunista államban, amennyiben az megszerkeszthető, a legtökéletesebb parazita állam eszményi változatát látom. Minthogy a zsidóknak a mai napig minden sikerült, nehezen volnék arról meggyőzhető, hogy éppen ez és éppen nekik nem sikerülne.

Ebben nyilvánulna meg a döntő különbség a társadalom értelemmel megáldott élősködője, a zsidóság és az állati szervezet parazitái (a baktériumok, a tetvek, trichinák és egyéb férgek) között.

(*A Cél*, 1921. március)

El Joachim Amman:

A ZSIDÓ RITUÁLIS GYILKOSSÁGOK – A ZSIDÓK ELLENI KORLÁTOZÁSOK RÖVID ÉS VÁLTOZATOS JEGYZÉKE

Kr.u. 117-ben írja Dio Cassius történelmi feljegyzései 78. könyve 32. fejezetében:

„Akkor (a jelenleg Észak-Afrika tripoliszi partján fekvő) Cireney-ben a zsidók vezetőt választottak maguknak, akinek neve Andreas volt. A görögöket és rómaiakat lemészárolták, testüket felfalták, vérüket megitták, és áldozataik lenyúzott bőrébe öltözködtek. Tömegével fűrészelték ketté az élőket, a fejüktől a lábukig. Sokakat közülük a vadállatok elé vetettek, másokat arra kényszerítettek, hogy egymással párharcot vívjanak, úgy, hogy a végén 220 000 ember lett legyilkolva. Ugyanezt tették Egyiptomban és Ciprusban is, ahol egy Artemion nevű volt a vezetőjük, s ahol további 240 000-et mészároltak le".

Kr.u. 419-ben Socrates; „Historia Ecclesiastica" c. művében; a VII. könyv XVI. fejezetében foglalkozik Inmestar község életével, amely település Chalcis és Antioch között volt:

„A szíriai Posidonius (Kr.e.135-51.) és az első századbeli görög Apollonius Molon, valamint Apion már korábban jelentették, hogy zsidó szokás volt évenként egy görög fiút feláldozni, akit erre a célra felhízlaltak. A rituális mészárlások tényei, amelyeket a keresztény vallás kezdetekor a keresztények ellen említettek, valószínűleg abban gyökerezik, hogy az így megvádolt keresztények zöme tulajdonképpen kikeresztelkedett zsidó volt".

JEGYZÉK

(A „The Jewis Encyclopedia" 1903. évi kiadás IV. kötetének oldalaitól kezdődően.)

(Megjegyzés: Az adatok csak Kr.u. 70-től kezdve szerepelnek, mert ebben az évben szűnt meg a független zsidó állam, hogy Amerika és Anglia támogatása mellett és fél millió arab hazátlanná tételének az árán, 1948-ban újra feltámadhasson.)

Kr.u. 70. Titus elfoglalja Jeruzsálemet és a zsidó Isten (Jehova) házát porig égeti.

72. Vespasianus elfoglalja egész Judeát, és elrendeli a „Fiscus Judaicus"-t.

306. Az „Elvirai Zsinat" megtiltja az összes keresztényeknek, hogy zsidókkal együtt étkezzenek vagy zsidókkal összeházasodjanak.

325. Az „I. Niceai Zsinat" különválasztja a keresztény Húsvét ünneplésének idejét a zsidó Húsvét ünneplésének idejétől.

339. Konstantin császár halálbüntetés terhe alatt megtiltja a zsidóknak a keresztény nővel való házasságot és a rabszolgák körülmetéltetését.

415. Cyrill, az Alexandriai Pátriarcha kiűzi a zsidókat Alexandriából.

418. Március 10. Az egész Római Birodalom területén eltiltják az összes zsidót az állami hivatalok, méltóságok és rangok viselésétől.

455. III. Yezgered kiűzi a babilóniai zsidókat.

465. A „Vannes-i Zsinat” (Caul) megtiltja a keresztény papságnak a zsidó ünnepeken és ünnepségeken való részvételt.

471. Firus (Peroses) üldözteti a babilóniai zsidókat. Huna Mari és társai kivégzése.

516. Május 14-15. Clermont fellázad a zsidók ellen. A zsinagógát felgyújtja a nép haragja.

518. Kobad, a perzsa király üldözi a zsidókat.

532. I. Justinianus császár törvénybe iktatja, hogy a zsidók semmiféle állami vagy közhivatalt, állást vagy méltóságot nem viselhetnek.

537. I. Justinianus császár törvénye, hogy zsidó csak zsidó perében tanúskodhat.

538. Az „Orleansi Zsinat” megtiltja a zsidóknak, hogy Húsvét péntekjén és szombatján este az utcára menjenek.

589. Reccared, a spanyol vizigót király jogilag különválasztja a zsidókat a keresztényektől.

612. Sisebut vizigót király kényszeríti a zsidókat a kereszténység felvételére, különben kiűzetés lesz a sorsuk.

627. Heraclius császár megtiltja a zsidóknak, hogy Jeruzsálembe belépjenek, és megszorítja az összes palesztinai zsidó jogkörét.

629. Dagobert, az egész Francia Birodalom területére elrendeli, hogy a zsidók felvegyék a kereszténységet, ellenkező esetben kiűzendők a Birodalom területéről.

633. A „Toledói Zsinat” (Sisenand és sevillai Isadore alatt) kényszerűvé teszi, hogy a zsidóvá lett keresztények újra térjenek át a keresztény hitre.

638. Az első zsidó elvándorlás kezdete Spanyolországban. (Chintila kora.)

640. II. Omár kalifa kiűzeti a zsidókat Arábiából. Törvénye az úgynevezett „Omár Törvény” az egész mohamedán világban élő zsidókra szigorú megszorításokat léptet életbe.

694. November hava: Spanyolországban és Spanyolország francia tartományaiban a zsidók rabszolgákká nyilváníttatnak. Az összes hét éven aluli gyermeket megkeresztelik.

720. II. Omár, Ommiad kalifa (Damascus-ban) újra kihirdeti az „Omár Törvényt”.

814. A „Capitula de Judeis” elrendeli, hogy keresztény kegyszereket és templomi tárgyakat zsidó nem tarthat raktáron, és nem is árusíthat.

850. Al-Mutavakkil elrendeli, hogy a „Könyv Népe” (A „Választott Nép”) sárgaszínű megkülönböztető kendőt viseljen.

878. Ibrahin ibn Ahmed elrendeli, hogy az összes szicíliai zsidó megkülönböztető jelvényt köteles viselni.

1007. Ördög Róbert kiűzeti a roueni zsidókat.

1012. November hava: II. Henrik császár Mayenceből (Németország) kiűzeti a zsidókat.

1013. április 19. Cordovában Hakim Szulejmán katonái zsidókat ölnek meg.

1021. Al Hakim újra kihirdeti az „Omár Törvényt” egész Egyiptom területére.

1066. Granada kitiltja a zsidókat.

1078. VII. Gergely pápa (Hildebrand) egyházi törvényt ad ki, amely szerint a zsidók keresztény tisztségeket nem viselhetnek.

1079. Írország kitiltja a zsidókat egész területéről.

1080. **Párizsi vérvád.** Párizsban a zsidók egy gazdag iparos fiát kivégzik zsidó Húsvétkor. A tetteseket kivégzik, Párizs kikergeti az összes zsidót a városból.

1092. Magyarországon a zsidók már kezükben tartják az adókat.

1096. Az első zsidó kivégzések a Rajna mellett és annak környékén.

1099. Jeruzsálemben Bouillon Godfried rágyújtja az egyik zsinagógát a zsidókra.

1108. A toledói zsidó mészárlás.

1117. Rómában megkezdődnek a zsidóüldözések.

1124. *Szent László* törvénybe iktatja, hogy zsidók nem tarthatnak keresztény szolgákat.

1144. **Norwichi vérvád.** Egy 12 éves keresztény gyereket találtak meg zsidó Húsvétkor. Meg volt feszítve és az oldala megszúrva. Az egyik tanú, bizonyos Theobald, Cambridge-i lakos vallotta, hogy a zsidóknak szokásuk, hogy Húsvétkor mindig feláldoznak egy keresztény gyermeket, például ez történt a múlt évben Narbonneban. Az Egyház ezt a gyermeket boldoggá avatta, mint Szent Vilmost.

1146. Zsidóüldözések törnek ki egész Francia- és Németország területén.

Almohad bevezeti a zsidókorlátozásokat Észak-Afrikában és Dél-Spanyolországban. A zsidók tömegesen menekülnek, egyesek felveszik a mohamedán hitet.

1156. Alroy Dávid „álmessiás” fellépte. Egész Perzsia területén megkezdődnek a zsidóüldözések.

1171. **Bloisi vérvád.** A zsidók a zsidó Húsvétkor egy keresztény gyermeket feszítettek keresztre, vérét vették, majd a hullát a folyóba dobták. A vádlottak bevallották, hogy a gyermek vérét a Húsvéti kenyér készítéséhez használták fel. Harmincegy zsidó férfit és nőt égetnek el máglyán.

1172. Yemen kiűzi az összes zsidót.

1174. Nueddin Mahud szultán egész Egyiptomban és Szíriában eltávolíttatja a zsidókat az állami állásokból és hivatalokból.

1178. Toledóban zsidóellenes tüntetések törnek ki. VIII. Alfonz király zsidó szeretőjét; Fermosat megöli a nép.

1179. **Pontoisei vérvád.** Egy Richárd nevű keresztény fiút a zsidók megkínoztak, keresztre feszítették és vérét vették. A per alatt jelen volt Fülöp Ágost király történetírója és káplánja is (Guillaume l' Armoricain és Rigord). A gyermek testét Párizsba vitték, ahol az Egyház, mint Szent Richárdot szentté avatta.

Augusztus hava: Egy keresztény nő meggyilkolása miatt a Boppardi és környékbeli összes zsidót lemészárolja a nép haragja.

1181. **Bury St. Edmundsi vérvád:** Egy Robert nevű keresztény gyermeket áldoztak fel és feszítettek meg a zsidók.

1160. **Gloucesteri vérvád:** Egy Harold nevű keresztény fiú holttestét húzták ki a folyóból, testén a keresztre feszítés szertartásos jeleivel.

1182. április hava: Fülöp Ágost francia király az összes tartományából kiűzeti a zsidókat.

1189. I. Richárd angol király londoni koronázása alatt az utcán megtámadják a zsidókat.

1190. York városában 150 zsidó öngyilkosságot követ el, hogy elkerüljék a megkeresztelést.

1192. **Winchesteri vérvád:** Egy keresztény fiút találtak keresztre feszítve. (Adatok hiányoznak).

Braisnei vérvád: A zsidók egy keresztényt feszítettek keresztre, akit bizonyos Agnes, a Dreux-i grófnő adott el a zsidóknak. Ezt a pert maga a király, Fülöp Ágost vezette le, a vádlottakat a törvényszék máglyára ítélte.

1209. Az „Avignoni Zsinat” zsidókorlátozó rendeletet ad ki. Július 22-én 200 francia zsidót kivégeznek.

1210. november 1. I. János király börtönbe vetteti az összes angliai zsidót.

1211. Sok rabbi Angliából és Franciaországból Palesztinába vándorol.

1212. Toledóban egy Arnold nevű cisztercita szerzetes vezetésével zsidó mészárlások kezdődnek. Castiliában elkezdődnek a zsidóüldözések.

1215. Az angol „Magna Charta” zsidókorlátozó törvényeket léptet életbe.

III. Ince pápa a „IV. Lateráni Zsinaton” több zsidóellenes rendeletet léptet életbe és elrendeli a zsidóknak a megkülönböztető „zsidókalap” viselését.

1221. Zsidóellenes tüntetések Erfurtban. Számos zsidót megölnek.

1222. **A magyar „Aranybulla”** eltiltja az összes zsidót az állami és közhivatalok viselésétől.

1227. A Narbonnei Tanács újra kihirdeti a IV. Latheráni Zsinat zsidókorlátozó rendeleteit.

1230. december hava: IX. Lajos, francia király: „Statutum de Judeis” törvénye megtiltja a zsidóknak a szerződéskötéseket, és azt, hogy lakhelyüket engedély nélkül megváltoztassák.

1232. **Winchesteri (második) vérvád:** Keresztrefeszített gyermeket találtak. (További adatok hiányoznak.).

1234. december 10. **Fuldai vérvád:** A Fulda-i zsidók között egy meggyilkolt keresztény holttestét találják meg. A kihallgatás alatt a vádlottak azt is bevallották, hogy eddig öt keresztény gyermeket vágtak le, és vérüket gyógyítási célra használták fel. Az ítélet után 261 zsidót végeztek ki.

1235. **Norwichi (második) vérvád:** A zsidók elloptak egy keresztény gyermeket, és elrejtették azért, hogy később körülmetéljék és megfeszítsék. A tetteseket 20 000 márka pénzbüntetésre ítélték.

1244. Párizsban 24 szekér rakomány Talmudot és más zsidó iratokat (1200) égetnek el.

Londoni vérvád: A Szt. Benedek temetőben egy gyermek holttestét találták meg, szertartásos sebekkel és vágásokkal. A tettesek ismeretlenek maradtak. A gyermek testét nagy pompával temették el a Szt. Pál katedrálisban.

1246. A Beziersi Tanács megtiltja a zsidóknak az orvosi működés és gyakorlat folytatását.

1247. **Valreasi** (Franciaország) **vérvád:** Közvetlen Húsvét előtt egy két éves leánygyermek hulláját találták meg a város előtti mezőn. Fején, kezein és lábain a szokásos szertartásos sebekkel. Tettesek ismeretlenek.

1250. **Saragossai vérvád:** Egy keresztre feszített keresztény gyermeket találtak. A tettesek ismeretlenek maradtak. A gyermek később, mint Szt. Dominoculus, szentté lett avatva.

1254. december hava: IX. Lajos, francia király kiűzeti a zsidókat egész Franciaország területéről.

1255. **Lincolni vérvád:** Július 31-én eltűnt egy Hugh nevű fiúgyermek. Holttestét később az anyja találta meg egy Copinus (Joppin) nevű zsidó udvarának a kútjában. A gyermeket a zsidók megkínozták, keresztre feszítették és a vérét vették. A bíró megígérte Copinusnak, hogy őszinte vallomás esetére meghagyja életét. Copinus bevallotta, hogy a gyermeket ők ölték meg. Az ügyben 91 zsidót tartóztattak le, és III. Henrik király jóváhagyásával, a Törvényszék 18 zsidót akasztatott fel. A király Copinust is kivégeztette!

1257. **Londoni vérvád:** Londonban egy szertartásosan levágott keresztény gyermek holttestét találták meg. (Adatok hiányoznak).

1259. Fritzlar és Mayence-i (Németország) törvényszékek több zsidókorlátozó rendeletet hirdetnek ki.

1261. III. Henrik király Brabant-ból kiutasítja az összes zsidót, a kereskedő foglalkozást űzők kivételével.

Pforzheimi (Baden) **vérvád:** A zsidóknak egy hét éves leánygyermeket adott el egy öregasszony. A zsidók a leánynak vérét vették, utána megfojtották és a testét a folyóba dobták. Az öregasszonyt saját lánya vallomása alapján ítélték halálra. Ebben a perben számos zsidót végeztek ki, két zsidó a kivégzés előtt öngyilkosságot követett el. A leányt később az Egyház szentté avatta.

1265. május 2. A Sunzig-i zsidóüldözés. A zsinagógát 72 zsidóra rágyújtják.

1267. május 12. A „Bécsi Zsinat” Guida kardinális elnöklete alatt elrendeli a zsidóknak a megkülönböztető „hegyes kalap” viselését.

1270. **Weissenburgi vérvád:** Június 23-án, be nem bizonyítható szertartásos gyilkosság miatt (tettesek ismeretlenek maradtak) zsidóellenes tüntetés zajlik le.

1275. Az angol anyakirálynő rendeletére Marlborough, Glouchester, Worchester és Cambridge angol városokból kikergetik a zsidókat.

1276. **Londoni vérvád:** Egy keresztre feszített gyermek holttestét találják meg. (További adat hiányzik).

1279. **Northamptoni** (Anglia) **vérvád:** Egy keresztre feszített keresztény gyermek holttestét találják meg. A perbe fogott zsidók bevallották, hogy a gyermeket ők feszítették keresztre rituális okok miatt. A bíróság 50 zsidót végeztet ki, részben akasztással, részben lovak között szakítják széjjel őket.

1280. X. Alfonz spanyol király Leon és Castilia városok összes zsidóját börtönbe vetteti és fejenként 12 000 maravédi váltságdíjat kér tőlük, minden napi késésért további 12 000 maravédit.

Anglia: Törvénnyel kötelezik a zsidókat, hogy a dominikánus szerzetesek miséit hallgassák.

1285. **Müncheni vérvád:** (Adatok hiányoznak).

1286. június 28. A Rotterdami főrabbit, Meir ben Baruchot börtönbe vetik.

Valenciában és Castiliában Sancho eltörli a külön zsidó bíróságokat.

November 30. IV. Honor pápa bullát küld a York és a Canterbury érseknek, hogy kobozzák el az összes Talmudot.

Oberweseli (Rajna mellett) **vérvád:** Április 19-én a zsidók egy Werner nevű fiút elraboltak. Húsvétjuk előtt három napon át kínozták, majd lábainál fogva felakasztották és a vérét vették. A gyermek holttestét később a folyóból húzták ki. A Trevers-i egyházközség a fiút boldoggá avatta.

1287. május 2. Angliában az összes zsidót börtönbe vetik.

1287. **Bernei vérvád:** Zsidó Húsvétkor a zsidók levágtak egy Rudolf nevű fiú-gyermeket egy gazdag zsidónak, Matlernek a házában. A zsidók bevallották, hogy a fiút ők feszítették keresztre. Számos zsidót kivégeztetett a bíróság. A fiút később az Egyház mártírnak nyilvánította.

1288. **Troyesi** (Franciaország) **vérvád:** A nyilvános állami Törvényszék számos zsidót fogott perbe szertartásos gyilkosság vádjával, és 13 zsidót a Törvényszék máglyán égettetett el.

1290. I. Edward, angol király kiűzeti a zsidókat egész Anglia területéről, ahova nem léphettek be egészen 1655-ig.

Oxfordi vérvád: I. Edward angol király június 21-én egy Izsák de Pulet nevű zsidót, egy keresztény gyermek rituális levágása miatt börtönbe zárat. (Ez a rituális gyilkosság volt az oka az angliai zsidók kiűzetésének!)

1292. **Colmari vérvád:** Tettesek ismeretlenek, eljárás nem lett foganatosítva, a városban zsidóellenes tüntetések zajlanak le az eset miatt.

1297. A Brandenburgi zsidótörvény.

1298. Egy Rindfleisch nevű német vezetésében zsidóellenes tüntetések egész Németország területén. Mordecai ben Hillelt a nép haragja kivégzi.

1301. Magdeburgban sok zsidót kifosztanak és megölnek.

1303. **Weissenseei** (Thüringia) **vérvád:** (Részletek hiányzanak).

1305. **Peagai vérvád:** Egy keresztényt találnak a zsidó Húsvétkor keresztre feszítve. A nép haragja számos zsidót kivégez.

1306. Szép Fülöp kiutasítja a zsidókat egész Franciaország területéről. Keveset később visszaengedtek, de újra ki lettek tiltva 1394-ben. Zsidó gettók maradtak: Bordeaux, Avignon, Marseilles (ahonnan 1682-ben űzték ki őket) és Alsac északi tartományaiban.

1320. Az ún. „Pastoreaux” zsidóüldözés Franciaországban. Június 24. A zsidók második kitiltása egész Franciaország területéről.

Dauphine-ben több mint ötezer zsidót végeznek ki, kútmérgezések vádjával. ▶

▶ 1322. Pünkösd napja: Rómában elégetik az összes Talmudot.

1330. Gustrowban a zsidók megszentségtelenítik az ostyát.

1331. **Oberlingeni** (Németország) **vérvád:** Egy kútban egy keresztény fiúgyermek holttestét találták meg. A testen levő sebek zsidó szertartásos gyilkosságot mutattak, Oberlingen bírósága számos zsidót máglyára vettet.

1335. A konstanzi ostya gyalázása.

1337. május hava: Ensisheim, Mühlhausen, Rufach stb. német városokban zsidó kivégzések.

1345. **Müncheni vérvád:** (További adat hiányzik)

1347. **Kölni vérvád:** (Adatok hiányoznak)

1348. február 28. Az „Ordenamiento of Alcaza" megtilt minden uzsorát a zsidóknak.

1349. Szászország kikergeti a zsidókat az ország egész területéről.

1350. IV. Alfonz portugál király elrendeli a zsidóknak a megkülönböztető jelvények viselését.

1351. Königsbergben (Neumarkt) zsidókat égetnek el.

1360. november hava: Samuel Abulafia zsidót sikkasztás miatt kínzások alá vetik.

Magyarország: Az összes zsidó ki lett utasítva királyi rendelettel, azonban később ismét beszivárognak. Az új kiutasításuk 1582-ben lesz kihirdetve.

Nagy Lajos magyar király újabb törvénnyel ismét kitiltja a zsidókat egész Magyarország területéről.

1370. Belgium kiutasítja az összes zsidót, kevesen visszatelepedtek 1450-ben, de egészen 1700-ig csak kevés zsidót enged letelepedni.

Ausztria: Az összes zsidót kifosztják és börtönbe vetik egész Ausztria területén.

1380. november 6. A párizsi zsidókat forradalomszerűen kifosztják, sok zsidót legyilkolnak. A legtöbbjük elmenekül Párizsból.

Prága: Kiutasítják az összes zsidót, de 1592 után ismét számos betelepülés történik. Mária Terézia ismét kitiltja őket 1744. évi törvényével.

1387. Basel városa kiűzeti az összes zsidót a város területéről.

1389. április 18. A zsidók kigúnyolnak Prágában egy szentséget és ostyát vivő katolikus papot. Népítéletszerűen számos zsidót kivégeznek.

1391. június 6. Martinez Ferdinánd Sevillában felszólítja a népet a zsidók tettei ellen. Zsidóellenes tüntetések Aragon és Castilia egész területén.

1394. november 3. VI. Károly francia király harmadszor is kitiltja a zsidókat Franciaország egész területéről.

1400. Prágában zsidóellenes tüntetések, amelyeket egy Pessach nevű kikeresztelkedett zsidó vezet. A Mühlhauseni Lippman-t a nép megöli.

1401. **Diessenhofeni vérvád.** (Közelebbi adatok hiányoznak).

1403. október 25. II. Juan király Castiliában eltiltja a zsidókat a rendes polgári bíróság igénybevételétől.

1405. Speyer városa kiűzi az összes zsidót.

1407. október 26. **Krakkói vérvád:** Egy Budek nevű lengyel katolikus pap a zsidókat megvádolja, hogy zsidó Húsvét előtt egy keresztény fiút vágtak le. Zsidóellenes, de vér nélküli tüntetések zajlanak a városban.

1410. szeptember hava: A Meir Alguades nevű zsidót ostyagyalázás miatt törvényesen kivégzik.

1411. Ferrer Vincent felkelést hirdet a zsidók ellen Spanyolországban. A második nagy zsidómészárlás az összes spanyol tartományban.

1415. május 11. XIII. Benedek pápa bullája a Talmud és minden keresztényeket és Jézust gyalázó zsidó írás ellen.

1420. Ausztriában számos zsidót kivégeznek ostyagyalázás miatt.

(Purimkor történt). V. Albert császár kiűzeti az összes zsidót Alsó- és Felső Ausztria egész területéről.

1423. Köln városa kiutasítja a zsidókat.

1424. Zürich városa kiutasítja a zsidókat.

1429. **Ravensburgi vérvád:** (Közelebbi adatok hiányoznak).

1432. Segoviai ostyagyalázás.

1434. A „Basel-i Zsinat" felújítja az összes korábbi zsidókorlátozó egyházi rendeletet és bullát, és számos új megszorítást léptet életbe a zsidók ellen.

Majorca-ban a nép haragja kiirtja az összes zsidót.

1435. **Palmai vérvád:** (További adatok hiányoznak).

Speyer városa másodszor tiltja ki a zsidókat a városból.

1438. Mayence (Németország) kiűzi az összes zsidót a városból.

1440. Augsburgból kiutasítja a városi Tanács a zsidókat.

1444. Utrecht (Hollandia) kiutasítja a zsidókat.

1450. X. Lajos, bajor király negyven bajorországi város öszszes zsidóját börtönbe vetteti, és zsidók javaikat elkoboztatja.

1451. Németországban (Nicolaus Cusanus) elrendeli a zsidóknak a megkülönböztető jelvények viselését.

1454. május 2. Breslau-ban 41 zsidót égetnek el.

1458. Erfurt városa kitiltja a zsidókat.

1460. Savoya városa kiűzi a zsidókat a város területéről.

Március 5. Ausztria törvénnyel tiltja meg, hogy az ország területén zsidók tartózkodhassanak.

1462. **Rinni** (Insbruck) **vérvád:** A zsidók megvettek egy Andreas Oxner nevű keresztény fiút, az erdőben egy kövön vérét vették és megölték. A fiút saját anyja találta meg egy nyírfára akasztva. Letartóztatás és ítélet nem történt ebben a vádban, mert az összes zsidó átszökött a határon. XIV. Benedek pápa „Beatus Andreas" bullájával, kiadva Velence által 1778-ban, a gyermeket szentté avatta. XIV. Kelemen pápa, még mint Ganganelli bíboros, az esettel kapcsolatosan ezt jelentette Rómába: „Brixeni egyházkerület Rinn nevű községben a fiút – Szt. Andreas személyében – a zsidók bestiálisan legyilkolták, mert gyűlölik a Jézus Krisztus hitűeket.".

1464. április 12. A katonák Krakkóban kifosztják a zsidókat és számos zsidót megölnek.

1467. Nürnberg városában tizennyolc zsidót égetnek el máglyán.

1468. Neisse városában a céhek kiutasítják a zsidókat.

Sepulveda, Segoviai (Spanyolország) **vérvád:** A zsidók keresztre feszítettek egy keresztény gyermeket. Ezt a tárgyalást maga a Segovia-i püspök vezette, és az összes vádlottat kivégeztette. (Érdekes az, hogy ez a püspök: neve: Jean d'Avila, maga is egy kikeresztelkedett zsidónak volt a fia).

1469. Posen városában kifosztják a zsidókat, és sok zsidót kivégeznek.

1470. Mayance püspökség területéről (Németország) kikergetik a zsidókat.

Edjngeni (Baden) **vérvád:** Számos zsidót máglyára ítélnek azért, mert nyolc évvel korábban négy keresztényt rituális célokra levágtak.

1475. **A Trenti vérvád:** Egy három éves, Simon nevű keresztény fiú eltűnt. A gyanú a zsidókra esett. A gyanúsított zsidók „véletlenül" megtalálták a fiú holttestét egy csatornában. (Ahova maguk dobták be, későbbi vallomásuk szerint). – A testen azonban keresztre feszítés jelei voltak és körül volt metélve. – Hét zsidót tartóztattak le, akik bevallották, hogy a fiút ők ölték meg, hogy keresztény vérük legyen a Húsvéti kenyér elkészítéséhez. – (A vallomások külön-külön lettek kivéve, és részleteikben is teljesen egyezők voltak!) Ennek a vádnak a vezetője: Jean de Salis de Brescia volt. A nyomozáson egy kitért zsidó, Jean de Feltro előadta, hogy az apja leírta neki, hogy a városi zsidók miként öltek meg egy keresztény gyermeket, hogy vérét vegyék a Húsvéti kenyér elkészítéséhez. – Egy Wolfkan nevű, Ratisbon-i zsidó is megvádolta a Trenti zsidókat ezzel a rituális gyilkossággal. V. Sixtus pápa a fiút szentté avatta, s mint Szt. Simon a Trenti (Olaszország) Szt. Péter templomban van eltemetve. Itt látható mai napon is az ügyben szereplő sakterkés megörökítve.

Ratisboni vérvád: Hans Vayol nevű kitért zsidó vádolta a Ratisbon-i rabbit, hogy több rituális gyilkosságot követett el, hogy keresztény vérre szert tehessen.

Olaszország: A Trenti eset hatására Feltre Bernát nyilvánosan imákat mondott a zsidók ellen. – Zsidóellenes tüntetések törnek ki egész Olaszországban, Padova területén és egész Szicíliában.

1476. **A Regensburgi vérvád:** Egy Wolfram nevű kitért zsidó vérváddal vádolja a zsidókat.

1477. Colmarban sok zsidót kifosztanak. Zsidóellenes tüntetések a városban.

Passau városában számos zsidót elégetnek, a többit a Passaui püspök kiűzeti a városból.

1478. Bambergi püspökség területéről (a Trenti rituális gyilkosság hatására) kitiltják a zsidókat.

1480. **Velencei vérvád:** Három zsidót fogtak perbe rituális gyilkosság miatt, mind a hármat kivégezték.

1481. Sevillában és Kasztília több városában felállítják a Spanyol Inkvizíciót.

1482. Aragonban felállítják a Spanyol Inkvizíciót. Torquemada Marquis főinkvizítor lesz.

1484. Aries város kiutasítja a zsidókat.

1485. **Padovai vérvád:** A zsidók egy Lőrinc nevű keresztény fiút vágtak le Húsvétjukkor. A Padovai Püspöki Törvényszék megindította a rituális gyilkosságban a pert, és ilyen címen is hozott ítéletet. XIV. Benedek pápa a fiút, mint Szt. Lorenzino-t, szentté avatta.

1488. január 25. Barcelonában az első autodafé huszonegy zsidót éget el a máglyán.

1490. **Toledói vérvád:** La Guardia-ban (Toledo mellett) a zsidók egy Kristóf nevű gyermeket feszítettek keresztre. Egy Juce nevű toledói zsidó, minden kínzás vagy fenyegetés nélkül jelentette ki, hogy a fiú keresztre feszítésénél jelen volt. Yuce zsidón kívül még hét zsidót végeztek ki ebben a perben. A pert a Salamancai Egyetem Tanácsa és Avila Törvényszéke vezette. A per alatt a vádat Torquemada főinkvizítor vezette (aki korábban maga is zsidó volt!), és ő vádolta meg a toledói zsidókat rituális keresztény gyilkosságokkal. Torquemada nyomozásának és bizonyítékainak eredményeképpen űzetik ki: Ferdinánd és Izabella (spanyol király és királyné) két év múlva a zsidókat egész Spanyolország területéről.

1492. augusztus 2. Spanyolországból királyi rendelettel űzik ki a zsidókat.

1494. **Tyrnaui** (Magyarország) **vérvád:** A zsidók levágtak egy keresztény fiút, és vérét vették. A tetteseket egy asszony cselfogása bírta vallomásra, és bevallották, hogy ez volt a negyedik gyermek, akit levágtak és vérét vették, azonban úgy vallottak, hogy a vért, mint gyógyszert használták fel.

Florence városa kitiltja az összes zsidót.

Nápolyban zsidóellenes tüntetések, a zsidókat kifosztja a felindult tömeg.

Salamanca-ban Alonzo de Spina (aki korábban szintén zsidó volt) nyilvánosan vádolja a zsidókat, hogy keresztény gyermekeket vágnak le szertartásos célokra.

1495. Alexander nagyherceg kiutasítja Litvániából a zsidókat.

1496. Stájerország kiutasítja a zsidókat.

Manuel, portugál király elrendeli, hogy minden zsidó vegye fel a kereszténységet illetve a keresztséget, ellenkező esetben kiűzetnek Portugáliából.

1498. Navarra kiutasítja a zsidókat. Azokat is, akik máshonnan menekültek oda.

Ulm kitiltja a zsidókat a városból.

Nürnberg kitilt minden zsidót a városból.

1501. július hava: Sevillában 54 zsidót máglyán elégetnek.

1503. december 27. Moszkvában megégetik a kijevi Zacchariást és összes követőjét.

1505. Orange kiutasít minden zsidót.

Budweissi vérvád: Egy keresztény gyermek rituális levágása miatt Budweiss polgárai a város összes zsidóját leöldösik.

1506. Lisszabonban kivégeznek kb. négyezer kikeresztelkedett zsidót.

1508. július 15. Portugália királyi rendelet folytán kitiltja a zsidókat területéről.

1510. Poroszország kiutasítja a zsidókat.

Frankfurt városában elégetik az összes Talmudot és más zsidó írásokat.

Brandenburgi vérvád: A Berlini Törvényszék vád alá fog számos brandenburgi zsidót, hogy keresztény gyermeket vágtak le Húsvétra és vérét vették. Ostyagyalázás is történt. A vádlottak bevallották tettüket, és a Törvényszék 41 zsidót végeztet ki.

1516. március hava: Velence városa gettót jelöl ki a zsidók részére. (Elsőízben Olaszországban!)

1524. Ahmed Shaitan, az egyiptomi alkirály a zsidókat teljes kiirtásukkal fenyegeti meg.

1529. **Posingi** (Magyarország) **vérvád:** A zsidók levágtak egy keresztény fiút, és a vérét vették. Minthogy a vádlottak bevallották a tettüket, sok zsidót kivégeztek, közöttük harmincat máglyán égettek el.

1540. Nápoly kiutasítja a zsidókat.

Szardínia kitiltja a zsidókat egész területéről.

1541. Nápoly folytatja a zsidók kiűzését.

1542. Prágában és más városokban gyújtogatások történnek, amelyekkel a zsidókat vádolják. Csehország kiutasítja a zsidókat.

1543. Luther Márton nyilvánosan támadja a zsidókat, mint a kereszténység ellenségeit.

1550. április 2. Genova kitiltja a zsidókat a városból.

1551. Bajorország végleges hatállyal kitiltja a zsidókat a területértől.

Württemberg kitiltja a zsidókat.

1555. IV. Pál pápa kiadja a „Cum Nimis Absurdum" bulláját. A zsidókat kitiltja a pápai városokból.

Római vérvád: Hanael di Foligno, egy kikeresztelkedett zsidó, Rómában, II. Marczell pápa előtt nyilvánosan megvádolja a római zsidókat egy keresztény fiú rituális levágásával.

1556. IV. Pál pápa Aconaban huszonnégy zsidót akasztat fel vagy küld máglyára.

1567. június 15. Genova a tartományaiból is kitiltja a zsidókat.

1569. Február 26. V. Pius pápa „Hebraeorum Gens" bullájával kiűzi a zsidókat a pápai állam és városok területéről, kivéve: Róma, Bologna és Acona.

1573. január 28. Berlinben kivégeznek egy Lippold nevű zsidót.

1582. Szilézia kitiltja a zsidókat.

1592. augusztus 17. Pápai rendelet jelenik meg, amely megtiltja a zsidóknak, hogy a zsinagógákba keresztényeket beengedjenek.

1593. VIII. Kelemen pápa kitiltja a zsidókat az összes pápai államból és városból, kivéve: Róma és Acona.

1596. Perzsiában Nagy Shav Abbas üldözteti a zsidókat.

1598. **Podolai vérvád:** Egy Albert nevű négy éves keresztény fiút vágnak le a zsidók Húsvét előtt, és vérét veszik. A helybeli rabbi bevallja a tettet. Számos zsidót elítélnek és kivégeznek.

1603. **Veronai vérvád:** A városi Törvényszék egy zsidót halálra ítél, mert egy keresztény gyermeket vágott le, hogy a vérét a zsidók rituális célokra felhasználhassák! (1603. február

28-án kelt felsőbb bírósági végzés a vádlottakat felmentette. Indok: „mivel a héber vallási szertartások iszonyodnak a vértől és a vérrontástól… több herceg véleménye szerint ez a rágalom hamis, és különben sincs semmi értelme vagy haszna”.)

1614. Jüdischer Abgestreifter Schlangenbalg című könyvét adja ki Samuel Friedrich Benz, egy zsidó, aki 1610-ben vette fel a kereszténységet. Ebben a könyvben pontosan leírja, hogy mi a szabályos szertartásos módja a keresztény gyermekek levágásának, és hogyan kell a vérüket venni. A kiadás először Nürnbergben jelent meg, két utánnyomása: 1680 és 1715-ben.

1615. Worms városa kitiltja a zsidókat.

1648. Hmelnickij megkezdeti a kozákokkal Lengyelországban a zsidóüldözéseket.

1660. Sándor cár kiűzeti a zsidókat Kijevből.

1667. február 14. „A Római Karneval”-on a zsidók utoljára futnak versenyt.

1670. I. Lipót császár kitiltja a zsidókat Bécsből és egész Alsó-Ausztria területéről.

Metzi vérvád: Raphael Hemi nevű zsidó egy három éves keresztény gyermeket lóháton elragadott, és az erdőben levágta. A Metzi parlament a zsidót elítélte, és elevenen elégette.

1680. június 30. Madridban az autodafé zsidókat éget el.

1682. Bordeaux, Avignon és Marseilles gettóiból kiűzik a zsidókat.

Május 10. Lisszabonban az autodafé számos zsidót küld a máglyára.

1695. IX. Károly svéd király megtiltja a zsidóknak, hogy Svédországba belépjenek.

1698. **Sadomiri** (Lengyelország) **vérvád:** Lublin legfőbb bírósága halálra ítélt egy zsidót szertartásos gyilkosság miatt.

1700. Dániába eddig nem léphetett be zsidó vallású egyén.

1720. Paul Christian Kirchner, kikeresztelkedett zsidó a „Judisches Ceremoniel” Frankfurtban megjelent könyvében írja, hogy a zsidók a szárított keresztény vért, mint szertartásos gyógyszert használták egyes női bajok esetében.

Paulus Meyer, kikeresztelkedett zsidó a „Wölfe in Schafsfell” című könyvében a zsidókat szertartásos gyilkosságok elkövetésével vádolja.

Serafinovitz, egy kikeresztelkedett zsidó könyvet írt és adott ki, amelyben állítja és bebizonyítja a zsidó rituális gyilkosságok tényét és valóságát.

1727. április 26. Katalin cárnő kitiltja a zsidókat Oroszország és Ukrajna területéről.

1732. szeptember 2. III. Kelemen pápa „Editto sopra gli Ebrei” bullájával újra elrendeli a zsidók megszorítása tárgyában eddig megjelent összes egyházi törvényt.

1740. július 11. Anna cárnő kiűzeti az összes zsidót Fehéroroszország területéről.

1744. december 18. Morvaország kiutasítja a zsidókat. Csehország kiutasítja a zsidókat.

1747. XIV. Benedek pápa elrendeli, hogy azon zsidó gyermeket, akiket szabálytalanul kereszteltek meg, a keresztény hitben kell felnevelni.

1748. **Duniagrodi** (Lengyelország) **vérvád:** A Püspöki Törvényszék számos zsidót ítél el és végeztet ki keresztények rituális levágása miatt.

1753. Az angol parlamentben keresztülvitték a törvényt, hogy a zsidók is felvehetik az angol állampolgárságot. Egyidejűleg elkezdődnek Anglia egész területén a „Nincsenek zsidók, nincsenek facipők” jelmondatú zsidó tüntetések.

Pavalochi (Lengyelország) **vérvád:** A püspöki bíróság számos zsidót fogott perbe, és szertartásos gyilkosság büntette miatt kivégeztette őket.

Zsitomiri (Lengyelország) **vérvád:** A Zsitomir-i zsidók egy három éves keresztény gyermeket vágtak le Húsvét előtt. A vádlott zsidókat Kijevbe vitték, ahol a Püspöki Bíróság szertartásos gyilkosság vádjával elítélte és kivégeztette őket.

1756. **Jampoli** (Lengyelország) **vérvád:** (Adatok hiányoznak).

A Kamenitz- Podolsk-i püspök elrendeli az összes Talmud elkobzását és elégetését.

1759. A *Lombergi Frankisták ügye*: J. J. Frank, kikeresztelkedett zsidó egy szektát alapított, amelynek tagjai keresztények lettek, mert a Talmudot nem fogadták el, mivel: „… a Talmud azt tanítja, hogy keresztény vért kell alkalmazni, és aki elfogadja a Talmudot, annak követnie kell ezt a parancsát.”

1761. Jemenben másodízben üldözik a zsidókat.

1764. **Orkutai** (Magyarország) **vérvád:** Egy fiúgyermeket találtak halva, teste tele volt rituális vágásra valló sebekkel. A tettesek ismeretlenek maradtak.

1767. június 20. Gomel-ben a kozákok több ezer zsidót leölnek.

1782. Svédországba eddig tilos volt a zsidóknak belépniük.

1791. **Tasnád-i vérvád:** A Tasnád-i zsidók levágtak egy keresztény fiút, és vérét vették. A koronatanú az egyik zsidó ötéves fia volt. A vádlottakat királyi kegyelemmel felmentették.

1797. **Galaczi** (Románia) **vérvád:** (Adatok hiányoznak)

1812. **Corfi-i vérvád:** Egy keresztény gyermek szertartásos levágásának bűntette miatt három zsidót halálra ítélnek rituális gyilkosságért.

1803. *„Ruin of the Hebraic Religion”:* Egy korábbi zsidó rabbi, aki kikeresztelkedett, s aki Neophyte álnéven írt, kiadta ezt a című könyvet románul 1803-ban, újabb kiadása görög nyelven 1834-ben ismét megjelent. A könyv részletes leírást tartalmaz a damaszkuszi rituális gyilkosság körülményeiről. Kijelenti, hogy „a keresztény gyermekek keresztre feszítése, körülmetélése, vérük vétele és szertartásos levágásuk ősi szokás és törvény, a vér a zsidó Húsvéti Kenyér elkészítéséhez szükséges. Ez a törvény nem szerepel a zsidó vallási könyvekben, mert szóbeli közléssel lesz mindig továbbadva.”

1814. Norvégiába eddig az évig tilos volt a zsidóknak a belépés.

1823. **Velishi** (Oroszország) **vérvád:** Húsvét vasárnapján eltűnt egy két és fél éves keresztény fiúgyermek. A holttestét egy hét múlva találták meg a lápban. Körül lett metélve, a bőre le volt kaparva és egész testét vágások borították. Vérét vették, a holttest teljesen vértelen volt, vérnyomokat nem találtak. Az ügyben öt zsidót tartóztattak le, közöttük három korábban keresztény, de zsidóvá lett asszonyt is. Az egyik asszony azt vallotta, hogy egy zsidónő rendelte meg a gyermeket, és ő végignézte a gyilkosságot. (A vádlott asszony, aki korábban keresztény volt!). – Továbbá vallotta, hogy a gyilkosságot követő napon a rabbi felesége segédkezett, amikor a gyermek vérét vették. – A helyi bíróság elítélte a tetteseket, majd az ügy a Pétervári Törvényszék elé került, amely megváltoztatta az alsóbíróság halálos ítéletét. A három zsidóvá áttért asszonyt Szibériába száműzték, a többi zsidó vádlottat felmentette a Törvényszék 1835. január 18-án.

1825. Szentpétervárról a céhek nyomására kiűzték a zsidókat.

1826. A Strassburg-i volt főrabbi Paul Louis Bernard Drach, Párizsban, 1827-ben kiadta: *„Deuxiéme lettre d'un Rabbin Converti”* című könyvét. E könyv 7. oldalán ezt írja: „Ezen rabbik buzgósága akkora, hogy halálra ítélnek mindenkit, aki a Szentháromság tanában hisz, következőleg minden kereszténnyé lett zsidót”.

1831. **Szentpétervári vérvád:** A zsidók egy tiszt leányát vágták le. Az öt bíró közül négyen bizonyítottnak ítélték a szertartásos gyilkosságot. A zsidó vádlottakat elítélték és Szibériába száműzték.

1836. Poroszországban újra kihirdetik a törvényt, hogy zsidók keresztény neveket nem használhatnak.

1839. *A Damascus-i vámhivatal esete:* A vámhivatalból egy zsidó, Aron Stambuli egy csomagot akart kiváltani. Azonban a hivatalnok kérte a tartalma megmutatását. A zsidó ezt megtagadva, először 1000, majd 5000 és végül 10 000 piastert ajánlott fel, ha a csomag nem lesz felbontva. A hivatalnok ennek dacára kibontotta a csomagot, melyben több üveg vért talált. Aron Stambuli azt a magyarázatot adta, hogy a zsidóknak szokásuk az, hogy az előkelő emberek és híres rabbiaik vérét megőrzik. A csomagot elvitte és Jeruzsálembe szökött.

1840. **Damaszkuszi vérvád:** Február 5-én eltűnt egy szerzetes, bizonyos Tamás atya. A szolgája keresésére indult, de ő is nyomtalanul eltűnt. – Ebben az évben a zsidó Purim február 15-re esett. Hét zsidót tartóztattak le, ezek bevallották a gyilkosságot, és azt is elmondották, hogyan vágták le a szerzetest (a torka átmetszve és a vére felfogva, amely vért a rabbihoz küldötték a Húsvéti Kenyér elkészítése céljára). Yakub el Entabi főrabbit a Törvényszékre kísérték, ahol bevallotta és igazolta, hogy a vért meg is kapta, s ez a keresztény vér a zsidó Húsvéti Kenyér szertartásos elkészítéséhez volt szükséges. A vádlottak azt is bevallották, hogy a szerzetes szolgáját is ők ölték meg, szintén vérét vették és a holttestét egy árnyékszékbe dobták. Tizennégy zsidót fogtak perbe, tízet halálra ítéltek, kettő meghalt a vizsgálat alatt.

Mousa Abou-el-Afich zsidó rabbi, aki a Damaszkuszi vérvád tárgyalása alatt áttért a mohamedán hitre (mert különben a zsidó hit szerint neki nem lett volna lehetséges a hitsorsosai ellen vallomást tenni), a vádat bizonyította is vallomásával. Kijelentette, hogy a Húsvéti Kenyérnek a keresztény vérrel való elkészítése szertartásos előírás, és a vér szabályszerű kezelése mindenkor a főrabbik titka volt”.

Rhodesi vérvád: Egy kis görög fiú tűnt el Purim előestéjén. Látták azonban, hogy a zsidónegyed egyik zsidó lakta házába ment be. A zsidónegyedet körülvették, a vezető zsidókat letartóztatták, azonban a gyermek teste nem került elő, a szultán egy fermánnal megszűntette az eljárást, és a letartóztatott zsidókat szabadlábra helyezték.

1845. április hava. Oroszországban a cár ukázt bocsát ki, hogy az összes oroszországi és ukrajnai zsidó köteles a szokásos polgári ruházatot viselni.

1848. május 19-20. Pozsonyban tüntetnek a zsidók ellen.

1849. június 3. Lionol Roteschild báró, aki korábban már az angol parlament tagja lett, visszatért Londonba. Nem engedték be a Lordok Házába.

1852. szeptember 3. Stockholmban komoly zsidóellenes tüntetések zajlanak le.

1852-53. **Szaratovi** (Oroszország) **vérvádak:** Egy tíz éves keresztény gyermeket 1852. december havában, és egy tizenegy éves keresztény gyermeket 1853 januárjában levágtak a Szaratov-i zsidók. Mindkét gyermek testét az áradás után a folyóból húzták ki, tele rituális vágást bizonyító sebekkel. Nyolc év múlva két zsidót: Schiffermannt és Zurloffot letartóztatták és a Törvényszék elítélte mindkettőt rituális gyilkosság bűntette miatt, és 28 évi ólombánya kényszermunkára lettek ítélve. Mindkettő meghalt a büntetése kitöltése előtt a bányában.

1866. A román Alkotmány-törvény 7. cikkelye az összes romániai zsidót „idegennek” nyilvánítja.

1870. március hava: Falciu és Vaslui megyékből (Románia) 1360 zsidót kergetnek ki.

1880. **Szmirnai vérvád:** A tengerparton megtalálják egy eltűnt fiúgyermek holttestét, tele rituális gyilkosságot igazoló vágásokkal és sebekkel. A gyermek vérét is vették. Mindez a zsidó Húsvétkor történt. A nép haragja számos zsidót kivégzett.

1881. Dél-Oroszországban kiterjedt zsidóüldözések játszódnak le.

1882. **Tiszaeszlári vérvád:** (Április 7.) Solymosi Eszter, tizennégy éves leánygyermek eltűnik. A zsidó sekrestyés fia (öt éves) több asszonynak újságolja el, hogy az anyja a leányt az utcáról a házukba csalta, utána titokban a zsinagógába kísérte. A zsidó Scharf Móricz (tizennégy éves), egy másik sekrestyésnek a fia a bíróságon azt vallotta, hogy a zsinagóga kulcslyukán keresztül látta, amint több (nem falubeli) zsidó elvágta a lány torkát és a vérét egy vázában fogták fel. Amikor erre a vezető bírósági elnök keresztkérdéssel azt mondotta a fiúnak, hogy ez nem lehetséges, hiszen Solymosi Eszter él, akkor a zsidó fiú ezt mondotta: „Akinek úgy vágják el a torkát, mint ennek a leánynak vágták, az nem maradhat életben”. A letartóztatott zsidók bevallották, hogy ők vágták le a leányt és vérét vették a zsidó Húsvéti Kenyér elkészítéséhez. Az ítélet előtt egy nappal – július 21-én – Orczy Béla báró miniszter leutazott Tiszaeszlárra, és egy közeli kastélyba kérette a pervezető három bírót, köztük a bíróság elnökét is, és közölte velük, hogy a miniszterelnök utasítására van itt. Ha ebben a perben elítélő ítélet lesz hozva, akkor báró Rotschild megtagadja a Magyarországnak ígért 500 millió aranykorona gazdasági kölcsönét, aminek a megtagadása Magyarország teljes gazdasági csődjét fogja maga után vonni. A Tiszaeszlári perben másnap felmentő ítélet lett hozva. Mindhárom ítélőbíró azonnal beadta a nyugdíjazása iránti folyamodványát. Bary József vizsgálóbíró később 600 oldalas könyvben: „A Tiszaeszlári bűnper”-ben az egész pert teljes terjedelmében ki is adta.

1884. március 7. Románia törvénnyel tiltja el a zsidókat a batyuzó kereskedelemtől. Kb. 5 000 családot érint ez a törvény.

1887. február 28. Románia törvénnyel tiltja ki az összes zsidót az állami és közhivatalokból, valamint a dohánykereskedelemből és a viszonteladó forgalomból.

1888. **Breslaui**_(Németország) **vérvád:** Július 21-én, egy Bernstein nevű 24 éves zsidó, aki a Talmud Iskola növendéke volt, az utcán találkozik Hacke Severin 8 éves keresztény fiúval. Cukrot vesz neki, és felcsalja a lakására. Utána levetkőzteti a fiút, megvagdossa késsel a testét, és a vérét itatóspapírra fogja fel. A fiút hazaengedi, de megfenyegeti, hogy ne szóljon senkinek. Azonban a fiú apja észreveszi a gyermek testén a szokatlan sebeket, a rendőrségre megy és feljelentést tesz. Bernstein Maxot a bíróság háromhavi fogházra ítéli el.

1891. **Xanteni** (Poroszország) **vérvád:** Megtalálnak egy Hegmann nevű öt éves keresztény fiút, a torka el volt metszve és a vérét vették. A gyilkosságot elkövető zsidót letartóztatták, azonban az igazságügyi miniszter, De Schellig (aki zsidó volt) a szertartásos gyilkosság vádjában elítélt tettest felmentette.

1893. január 14. A román kormány rendeletet ad ki, amely szerint a zsidók nem viselhetnek állami vagy köztisztséget és orvosi gyakorlatot sem folytathatnak.

1899. **Polnai vérvád:** Hruza Ágnes, 19 éves leány 1899. március 29-én gyilkosság áldozata lett. A Polnai Törvényszék szertartásos gyilkosság vádjával tartóztat le egy zsidót. A lány testét április 1-én találják meg a cserjében, nyaka majdnem teljesen le volt metszve a testéről, ennek dacára egy csepp vért sem találtak a hulla körül, de a test teljesen ki volt vérezve. Egy Peschal nevű tanú szerint, ezen a helyen látta Hilsner nevű zsidót, két másik zsidóval együtt. Hilsnert letartóztatták és rituális gyilkosság vádjával elítélték. Egy másik leány oszlásnak indult hulláját találták meg 1898. július 17-én, Kilma Mária volt az áldozat. Ezzel a gyilkossággal is Hilsnert vádolták meg 1899 novemberében. Hilsner bevallotta a gyilkosságokat, két társára is rávallott, azonban később ezt a vallomását visszavonta. Halálra ítélik, amely ítéletet később a királyi kegyelem életfogytiglani fegyházra változtatott. A másik két zsidót bizonyítékok hiányában a bíróság felmentette.

(Zsidó rituális gyilkosságok a huszadik században is számos esetben megtörténtek, sőt még napjainkban is megtörtének, amit az USA, Európa és a Közel-Kelet több gyilkossági esete bizonyít. – A szerk.)

Méhely Lajos:

HEIL HITLER! (1932)

Fajvédelmünk magasztos munkájának szempontjai sorában semmiképp sem jelentőség nélkül való az *okulás* mozzanata, amely annál nagyobb nyomatékkal érvényesül feladataink sokaságában, minél azonosabb az illető példa a mi eszméinkkel.

Az okulás és megszívlelés legteljesebb mértékére tarthat igényt az a csodálatos, mind emberi, mind nemzeti szempontból páratlanul küzdelmes, de végül is győzelmes harc, amely Németország legújabb történelmében *Hitler Adolf* nevéhez fűződik.

Ennek a faji öntudat megtestesülését példázó német férfiúnak egész lénye abban az ihletes törekvésben összpontosul, hogy népének fajiságát eredeti tisztaságában megőrizze s ott, ahol már veszendőbe ment, célravezető eszközökkel visszaszerezze és népe további romlását megakadályozza.

Itt találkoznak a törekvéseink, mert a német horogkeresztesek vezére csak másodsorban politikus, mert elsősorban fajvédő vezér, aki nem politikai csalafintaságokkal cselekszik, hanem a minden emberben lakozó természetes érzések és akarások ösztönösségére támaszkodik, s ezen ösztönök tudatossá tételével iparkodik eszméinek súlyt és követőket szerezni.

Hitler nem elvont elméletekkel, nem iskolás nézetekkel hat honfitársaira, hanem a minden emberi lélekbe beoltott ősi adottságokat mozgatja meg bennük s ezeket megszólítva és tudatossá téve a legegyszerűbb és legtermészetesebb módon nyeri meg eszméinek népe millióit.

Ebben rejlik az ő működésének varázslatos titka és fényes győzelmének magyarázata. Ő ugyanis nem mesterkélt s az egyén szellemi színvonala szerint különbözőképpen értelmezhető elméleti fejtegetésekkel, hanem az ember természetes szükségleteihez s ezek kielégítéséhez fűződő ősi ösztönök elmélyítésével szervezte meg azt a hatalmas tábort, amely az előbbi ciklus 12 képviselőjével szemben az 1930-as birodalmi gyűlési választások nyomán 107 mandátumot juttatott pártjának.

Az ő eszméi voltaképpen abból az egyszerű és kétségbevonhatatlan igazságból indulnak ki, hogy minden embernek *egyaránt joga* van az egyes embert fenntartó természeti javakhoz: a levegőhöz, vízhez, meleghez, fényhez, lakáshoz és táplálékhoz, mert ennek folyamányaképpen valamennyi embernek *egyaránt kötelessége* fajának fenntartása.

Ez az elv (a szocializmus elve) a horogkeresztes világnézetnek egyik magva, amelyhez hozzájárul egy bizonyos pontosítás, amely a horogkereszteseket örökre eltávolítja a szociáldemokrata párttól és annak tantételétől, ti. az a megszorítás, hogy a fenti javak és kötelességek *mértéke egyénenként más és más,* amennyiben az értékesebb egyénnek több joga van az élet javaihoz s nagyobb kötelessége a faj fenntartásához.

Ezen a ponton tehát áthidalhatatlan ellentét tátong a szociáldemokrata és a horogkeresztes világnézet között, mert amíg az előbbi az emberállat ősjogának elvét a maga egész nyersességében vallja és szolgálja, ámbár gyakorlatilag sehol sem tudja megvalósítani, addig az utóbbi a való életben is megnyilatkozó *mértékkülönbség elismerésével* egy magasabbrendű, ésszerűbb és nemesebb szempontot visz bele az őselv hatalmi kezelésébe.

A horogkeresztes tábor szocialistának vallja magát, ami azonban távolról sem egyértelmű a szociáldemokraták „szocializmusával", mert nélkülözi ennek a tanításnak legfőbb kritériumát: *az egyenlőség elvét.*

A szociáldemokrata apostolok, *Morgantól Marxig* és *Bebeltől Lasalle-ig,* az ember teljes egyenlőségét hirdették, amely elv nyilvánvalóan az emberi jogegyenlőséget is minden vonatkozásban magában foglalta, holott ezzel a természet teljes mértékben ellenkezik.

Mert a világon nincs két egyforma falevél s nincs két egyforma ember. Két ember közül az egyik mindig értékesebb a másiknál. Talán fizikailag erősebb vagy ügyesebb, talán szellemileg tökéletesebb, tehetségesebb, műveltebb vagy erkölcsösebb s mint ilyennek a faj szempontjából *több joga van az élet javaihoz és örömeihez.*[1] Csak az egypetéjű ikrek alkotnak kivételt, mert ebben az esetben a két emberi lény voltaképpen csak egy egésznek indult szervezet két fele, amiért is a felek minden érzése gondolata és törekvése azonos. A híreves zenész ikertestvérpár, Bach Frigyes és János volt arról nevezetes, hogy mindenben egyforma volt, annyira, hogy egyikük felesége sem tudta őket egymástól megkülönböztetni, azonban ez ritka kivétel, s már a két petéből fejlődött ikrek is csak hasonlók, de nem egyformák.

Az emberi különbözőség oly általános szabály, hogy fölösleges rá szót vesztegetni, s ezt még az egyenlőség jelszavával megmételyezett szociáldemokrata munkásság sem tagadhatja, mert bármilyen gyárüzemben tudják, hogy az egyes munkások szorgalma, értelme és teljesítőképessége tekintetében mily nagy a különbség. S a többet és jobbat termelő, tehát értékesebb munkás bizonyosan nagyon elégedetlen volna, ha selejtesebb társával egyformán díjaznák.

Jean Jacques Rousseau, az emberi egyenlőség jelszavának atyja, ez a fantaszta proletár, aki szakácsnőjével, egy szurtos nőszeméllyel együtt terítetlen asztalon ebédelt a konyhában, aki gyermekeit lelencházba dugta s aki oly rövidlátó volt, hogy Genf városának kisded közigazgatási formáját az államokra akarta átvinni, maga is csak elvont értelemben használta ezt a júliusi forradalom vezérszólamává lett jelszót, azonban a félművelt és különleges faji célok által fűtött szociáldemokrata vezérek betű szerinti értelmében terjesztették ezt az emelkedettebb jogelvű társadalom megsemmisítésére célzó, tömeghisztériát okozó jeligét.

Hitler horogkeresztesei teljesen tudatára ébredtek annak, hogy az „egyenlőség" és a vele eszmei kapcsolatban álló „szabadság" jelszava demagóg és káros hatású, amiért is teljesen kiküszöbölték forradalmi szótárukból.

A horogkeresztesek ugyanis kétségtelenül forradalmi párt, amely azonban a mai, egyfelől nyers anyagelvűségbe merült, másfelől petyhüdt belenyugvásba süppedt irányzat helyébe a forradalmasított lelkek nemeslelkűsége által áthatott, tudatos és eleven életfelfogást ültette.

A hitleri szocializmusnak semmi köze a zsidó faji uralmat szolgáló s annak béklyóiban vergődő szociáldemokráciához, amely minden elvében a természet törvényeivel szöges ellentétben álló beteg tanítás, minden helyes természetismeret torzképe s a józan emberi ész megcsúfolása.

Hitlerék szocializmusa mindennek merő ellentéte s velejében nem egyéb, mint tudatosan gyakorolt nemes emberiesség, amely az emberben ugyan szintén meglátja a szociáldemokrácia „emberét", de nem tekinti hatalmi pórázon vezetett bábnak, egyszerű számadatnak a tömegben, hanem érző és gondolkodó lénynek, aki bizonyos fokú egyéni szabadságával s egyéni energiáival a közjó előmozdítására hivatott s aki éppen azért csak annyi értéket képvisel, amennyi érdemet szerzett a vele természetszerű összefüggésben álló emberi viszonyok szolgálatában.

A horogkeresztesek táborát az elmondottakon kívül még egy nagyon éles különbség választja el a szociáldemokratáktól, mégpedig a hivatalos nevébe iktatott „nemzeti" jelző.

[1] A zsidók pórázán vezetett szociáldemokraták ugyan váltig tagadják ez elv jogosultságát, ámde gondoljunk csak vezéreik, vagy pl. a csodarabbik gazdagságára.

Amíg a szociáldemokrácia hazátlan, vagyis nemzetközi, amit úgy kell érteni, hogy – a zsidókhoz hasonlóan – az egész világ a hazája, addig a horogkeresztesek minden cselekvése a német haza szolgálatában áll s a germán szellem felvirulását és a germán faj boldogságát célozza.

Azt, hogy a szociáldemokraták álláspontja merőben félszeg tan, bizonyítani sem kell. Természetellenes, üres fecsegés, amelyet csak a *Marxok, Bebelek, Bernsteinek* és kapcsolt részeik találtak ki, azért, hogy a zsidó faj hatalma az egész földkerekségre kiterjedhessen.

Gyakorlati szempontból ugyan célszerűnek látszik a hazátlanság elve, mert ily módon az egész emberiség egy akolba terelhető s a demagógia eszközeivel feltüzelt és szigorú pártfegyelem által összetartott embertömeg súlyos pörölyként használható minden faji és nemzeti ellenállással szemben.

Így biztosítja a szociáldemokrata párt a zsidóság világuralmát, azonban ez a napjainkban már féktelenségbe csapó uralom mégis csak felismert és távlattalan, mert ellenkezik a természet évezredes fejlődés folyamán kipróbált törvényeivel, amiért is már önmagában hordja bukása csíráját.

A hazátlanság elve puszta torzszülött, amely csak a nagyon tudatlan vagy a nagyon gonosz emberek agyában foganhatott meg; az emberi elme csúf képzete, amely minden valóságot nélkülöz, s amelynek az emberiség fejlődésében nem lehet maradandósága, mert ellenkezik a szerves természet egyik nagy elvével: a környezet *törvényével.*

Önmagának és önmagáért élő lény vagy egyáltalán nincs vagy hosszú távon nincs a világon. Minden lény hatással van a másikra s valamennyi függ a többitől és a szervetlen környezettől. A függés, a kölcsönhatás azonban sokféle, mert némely tényező jótékonyan, némely ellenben károsan befolyásolja az embert s az a hely a szóban forgó lény igazi hazája, ahol a fennforgó befolyások összessége kedvez neki.

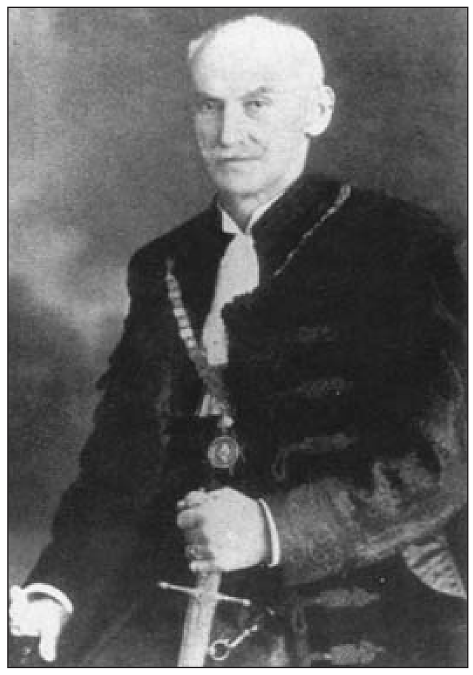
A hóvák Madagaszkár szigetén, a dajákok Borneóban, a kihalt aztékok Mexikóban, a lappok a skandináv félsziget északi részén találták fel hazájukat, s ha innen más vidékre helyezik át őket, oly biztosan elpusztulnak, mint akár a magyar Alföldön elültetett banánfa.

A haza tehát nem a költői képzelet szüleménye, nem is puszta származási vagy néprajzi fogalom, hanem élő valóság, az a hely s az a táj, amelyhez az illető lény a legteljesebben hozzáidomult, a legmegfelelőbben alkalmazkodott.

Ezt az évezredes fejlődés által megszilárdult viszonyt fel lehet ugyan bontani s az ember ki is vándorolhat hazájából, de a réginél „jobb" haza már nem erről a világról való.

Nagy tévedés tehát azt hinni, hogy a hazátlan zsidó mindenütt otthon van, hiszen régi hazáját elvesztve, tulajdonképpen sehol sincs otthon. Bárhová is vándorol be, mindenütt ellenséges tényezők befolyása alá kerül, amelyek közül nem a legjelentéktelenebb az a megmásíthatatlan ellenszenv, amely a bevándorló zsidót az őt önkéntelenül befogadó nép részéről éri s minden lépését kíséri.

Igaz, hogy a zsidó, különösen ott, ahol nagyobb tömegben él, könnyen túlteszi magát ezen a vele lépten-nyomon szembekerülő ellenérzésen, mert gondtalan anyagi létet biztosítva magának, látszólag nyugodt és boldog életet él. Azonban ez nagyrészt önámítás, mert a zsidók legtöbbje, különösen a falvakon, állandó rettegésben él és nyomasztóan érzi, hogy mennyire nem szívesen látott vendég, mennyire idegen ék a gazdanép testében s tulajdonképpen mennyire nincs otthon.

Ez pedig az egész világon így van és mindig így lesz, mindaddig, amíg nem teljesül *Wagner* Richardnak, a zsidók által élte fogytáig könyörtelenül üldözött zenekirálynak, az a mély természetismeretre valló föltétele, hogy „velünk együtt igazi emberré válni a zsidóra nézve annyit jelent: megszűnni zsidónak lenni."

Valóban nincs más megoldás. És maga a környezettörvény is ilyen irányban munkálkodik, mert az ellenséges környezet befolyása alatt csak pusztulás vár a bevándorlóra. Hiába veszi magát körül fénnyel és pompával, hiába igyekszik odasimulni a gazdanép testi és lelki sajátosságaihoz, a mindennél hatalmasabb társadalmi szelekció nem kedvez Ahasverusnak. Ennek igazságát nyomatékosan bizonyítja az a tény, hogy amíg a bécsi kongresszus idejében (1814-ben) 50 zsidó bárócsalád élt Bécsben, ma ezeknek egyetlen élő utódjuk sincs, holott Magyarországon 6-700 éves magyar családokat ismerünk.

A horogkeresztesek nemzetiszocializmusára visszatérve meg kell állapítanunk, hogy a párt „nemzeti" jelzője nemcsak hazát és hazafias érzületet jelent, hanem azt is, ami ennek szerves része, vagyis jelenti a *Kant* értelmében vett élő nemzetet, tehát az egy alomból származó egyének összességét, tehát a germán fajt is.

A párt nevének ez a jelentése félreismerhetetlenül kiviláglik a „Völkischer Beobachter" című pártközlöny minden sorából, de legfőbbképpen a párt programjából, amelynek az *árja németség* föllendítése a legfőbb hitvallása.

Ennek nyílt beismerése pedig még mélyebbre ássa a *Hitler* vezérlete alatt álló nemzetiszocialisták és a szociáldemokraták között tátongó űrt, mert amíg ez utóbbi pártnak eszménye az „ember", addig *Hitler* követőinél a „német emberrel" kezdődik és végződik az ember!

Ennek az álláspontnak messzemenő kihatása pedig az, hogy a nemzetiszocialisták *minden közösséget megtagadnak a zsidókkal,* mert a hamisítatlan germán őserővel, a benne szunnyadó ősi energiák felhasználásával népük jellegét megőrizni s minden idegen salaktól megtisztítani akarják.

A *Hitler-párt* tehát határozottan német fajvédő párt, s mint ilyennek a dolgok logikája szerint okvetlenül antiszemitának kell lennie, mert Európában a zsidó fajta az egyedüli, amely a németséget faji és néprajzi arculatától megfosztani, fajilag megrontani képes, amit megakadályozni a német fajvédők legszentebb kötelessége.

A zsidóság fajrontó befolyása ugyan világszerte ismeretes, de talán sehol sem oly káros, mint Németországban, ahol a zsidó értelmiség már a germán szellemiség szárnyait nyirbálja, a német faj képe pedig, a pokoli céltudatossággal űzött vérkeveredés révén, jellegzetes sémi vonásokkal kezd megtelni.

Eredetit létrehozni természetesen Németországban sem tud a zsidó, azonban – miköz-

ben a német tudással és szorgalommal megalkotott szellemi termékeket továbbadja – annyira átitatja e termékeket faji egyéniségének vonásaival, hogy az irodalom berkeiben kevésbé járatos személy e közvetítő művelet által teljesen megzavarodik, s végül Bürnét is Goethenek, Heinét Schillernek, Meyerbeert Wagnernek és Mendelssohnt Mozartnak vagy Beethovennek nézi.

Azt, hogy a zsidók már mennyire hatalmukba kerítették a mai Németország egész kultúréletét, nemcsak a tudomány minden ágában, hanem még a zeneművészet terén is tapasztaljuk, tehát oly téren, amelytől a zsidó végtelenül távol áll, mert lényének minden porcikája erre alkalmatlannak teszi.

Zsidó zene tudvalevőleg nincs a világon, de azért *Meyerbeer* (ti. Liebmann Beer Jakab) nem átallotta „új” olaszos operákat komponálni és a modern francia operát „megalapítani” – természetesen úgy, hogy a régi nemzeti motívumokat a hatásvadászat legegyszerűbb eszközeivel gyúrta össze.

Ugyanezt látjuk a német színpadon is, ahol a zsidó „jellemszínész” már nem *Shakespeare, Schiller* vagy *Lessing* költészetének alakjait játssza, hanem azokat a hatásvadászatra beállított alakokat, amelyek a zsidó lélek mázával bevonva üzleti és faji szolgálatot teljesítenek s a másfajú szemlélőre úgy hatnak, mintha a keresztrefeszítés képéből az Üdvözítő ki volna vágva s valamilyen demagóg zsidóval volna helyettesítve.

Minthogy ezek a jelenségek, megfelelő formában, a német közélet minden más területén, a hitéletben és jogszolgáltatásban, a mezőgazdaság, ipar és kereskedelem minden ágában, a kis- és nagyvállalatokban, sőt még a honvédelem terén is feltalálhatók, csak természetes, hogy a német fajvédők minden erejükkel síkra szállnak Németország germán szellemű megújhodása érdekében.

Azt, hogy ez nekik mennyire fog sikerülni, a jövő fogja megmutatni, annyi azonban már bizonyos, hogy ez a 107 Hitler-párti képviselő az egész német nép faji lelkiismeretét fel fogja rázni s a fajvédő eszméknek utat fog törni a kunyhótól a palotáig.

Arról, hogy a horogkeresztesek kormányt alakítsanak, egyelőre alig lehet szó, azonban ez nem is fontos. Ennél sokkal fontosabb, hogy immár dübörögve kél s a nép széles rétegeinek lelkében visszhangzik a hatalmas szózat: Németországban németül akarunk élni!”

De ahhoz, hogy ez valóra válhasson, a németségnek meg kell tisztulnia az idők folyamán rá tapadt idegen máztól, le kell fejtenie magáról azt a faji és nemzeti létét fojtogató kérget, amelyet a még *Renan Ernő* által is „merevnek és száraznak” talált szemita szellem rakott reá, főképpen pedig le kell láznia a német munkásság millióit lenyűgöző rabláncokat, amelyekkel a szociáldemokrata párt zsidó vezetői az ő faji uralmukat biztosítják.

Mindennek meg kell történnie, hogy a németség mint nép és faj ismét betölthesse természet adta hivatását és elfoglalhassa a népek versenyében azt a kimagasló helyet, amelyhez fiainak számarányánál és kiváló képességeinél fogva joga van.

Mi, magyar fajvédők, igaz örömmel köszöntjük a horogkeresztesek lelkes vezérét s őszinte szívvel kívánjuk neki, hogy mielőbb meglássa az ígéret földjét, amely felé oly áldozatos hűséggel vezeti népét!

Annyi bizonyos, hogy ha Hitlerék célt érnek, annak Európa minden népére óriási hatása lesz, mert ez a győzelem kézzelfogható példája lesz annak, hogy egy nép testi és lelki állagát egy időre ugyan gúzsba lehet kötni, de nincs olyan erőszak, amely a letiport nép természetes energiáit s egészséges életszerveit megsemmisíthetné. A bilincsbe vert igazság előbb-utóbb feltámad s érvényesíti a maga jogait.

A *Hitler-féle* mozgalom egyúttal iskolapéldája a céltudatos szervezés csodatevő erejének, amelyből mi, magyarok is levonhatjuk a tanulságot.

A lapok híradása szerint a *Hitler-párt* az utóbbi időben nem kevesebb, mint 40 000 gyűlést tartott, s kétségkívül ez a nagy erőfeszítés hozta meg a fényes győzelmet.

Megszívlelendő tanulság nekünk, akik nagy lelkesedéssel karolunk fel egy-egy eszmét s egy ideig teljes odaadással követjük a kibontott zászlót, sajnos azonban csakhamar kifáradunk s még a cél elérése előtt fásult közönybe merülünk. Azonban a példa vonz, s én melegen kívánom, hogy a horogkeresztesek szívós küzdelme a mi erőnket is megacélozza, hogy hasonlatosképpen mi is törhetetlen buzgalommal szállhassunk síkra a magyarság megújhodása érdekében.

Nekünk számos, sőt, a kelleténél több hazafias egyesületünk és társaságunk van s ezek mindegyikét erős hazafiasság és fajszeretet hatja át; a küzdelem eszközei is jórészt helyesek, azonban az eredmény mégis nagyon silány, mert az oldott kévéként széthulló nemzet munkáján nincs áldás.

Amikor a legutóbbi kommunista zavargás alkalmával *Milotay István* a *Magyarság* hasábjain fölvetette a gondolatot, hogy a kommunista csőcselékkel szemben Budapest utcáin föl kell vonultatni a hazafias magyarság tömegeit, az én tisztelt barátom rezignáltan állapította meg a szükséges 50 000 magyar hiányát.

Azóta számos hozzászólás érkezett a *Magyarság* szerkesztőségébe, amelyekről kiderült, hogy nagyon erős és nagyon népes hazafias alakulataink vannak, amelyek mindegyike ég a tettvágytól, de mindezek egymástól függetlenül, saját vezetőik elgondolása szerint akarják a hazát megmenteni.

Ez pedig igen nagy baj, amelyen csak úgy lehetne segíteni, ha valamennyi hazafias alakulatunkat egy közös táborba terelnénk, az eddigi vezéreket besoroznánk közkatonának s kiválasztanánk egyet, akinek múltja és jelene teljes biztosítékot nyújt arra nézve, hogy idegrendszere minden szálával átérzi azt a római intést, amellyel a konzulokra ruházták a diktátori hatalmat: „ Addig bízunk a konzulokban, amíg nem hagyják elveszni a köztársaságot!”

S mindez korántsem utópia, mert semmi komoly akadálya sem lehet annak, hogy valamennyi hazafias egyesületünk összes tagját nagygyűlésre hívjuk össze, azzal a céllal, hogy ez a gyűlés szabad elhatározásából megválassza azt az országos fővezért, aki át tudja érezni a reá ruházott nagy felelősséget.

Amíg ez bekövetkezik, addig lelkesítsen bennünket a német fajvédők fényes győzelme s buzdítson hasonló kitartásra a mi méltatlanul megtiport, jobb sorsra méltó fajunk érdekében.

Hitler horogkeresztesei „Németországban németül akarnak élni”, amiből az következik, hogy nekik csak a nemzeti Magyarország lehet kedves; olyan ország, amelyben a vérbeli magyarság kezében van a vezetés s amely elég erős ahhoz, hogy minden nemzetiségi mozgolódást, a nagynémet fészkelődést sem véve ki, féken tudja tartani. Erről maga *Hitler* tett tanúbizonyságot egy magyar újságíróval folytatott beszélgetése folyamán; – eggyel több ok arra, hogy őszinte érzéssel ismételjük: *Heil Hitler!*

Koós Kálmán:

A FEUDÁLIS ÁTOKSOR

Minden emigrációs széthúzás és közömbössé válás ellenére még mindig számos magyar van, aki a jónak és nemesnek ígérkező megmozdulásokra felfigyel és hajlandó azoknak erkölcsi és anyagi segítséget nyújtani.

Amikor Wass Albert író meghirdette az Amerikai Magyar Szépmíves Céh megalakulását azzal a fontos nemzeti céllal, hogy idegen nyelvű könyvek kiadásával is ismertesse a magyar gondokat és igazságokat a külföld előtt, akkor a külföldre szakadt magyarok szép számmal csatlakoztak ehhez a megmozduláshoz.

A Szépmíves Céh múlt évi (1964) illetmény kötetei az idén jelentek meg. Az első volt Zathureczky: Transsylvania című tanulmánya angol nyelven. Kitűnő, jól megírt munka, bár hiányoltuk, hogy a Jorga-féle történelemhamisítással – amire a románok egyik fő érve épül – nem foglalkozik bővebben és kissé vékonykának találtuk a 60 oldalas kötetet, de gondoltuk, hogy egy érdektelen amerikai hamarább kézbe vesz egy ilyen kis munkát, mint egy vaskosabb kötetet.

Azután megkaptuk a következő kötetet: Wass Albert Átoksori kísértetek című regényét magyar és angol nyelven. Amikor az ember elolvassa ezt a könyvet, elfogja a keserűség.

Mielőtt keserűségünk okaira rátérnénk, meg kell említenünk az elég szép számmal előforduló apróbb tévedéseket, amelyek felett az átlagos olvasó valószínűleg átsiklik, de amelyek nem emelik a téma amúgy is gyenge lábon álló hitelességét.

Mindjárt a könyv elején szembe tűnik a gróf úr fogalomzavara a jobbágyság körül. Ezt írja: „Száz évvel (az angol nyelvű kiadásban már kétszáz évvel) ezelőtt a jobbágyok még teljes függőségben éltek. A földesúr parancsára végezték a mezei munkát, ezzel szemben jólétükért (!) a földesúr volt felelős. A munka minősége nem érdekelte őket, akár termett a föld, akár nem, a földesúr kötelessége volt, hogy gondoskodjék jobbágyairól.” Akikről az író beszél, nem jobbágyok voltak, hanem majorsági cselédek. Jobbágy a kézműves és a telkes paraszt volt, viszont róluk nem a földesúr gondoskodott, hanem ők gondoskodtak a földesúrról. Kilencedet adtak a terményükből, az úrbér rendezése után évi 1 forint háztelekbért fizettek és hetente robot munkát végeztek. Az egész telkes jobbágy igával egy napot, kézi erővel két napot dolgozott. Erdélyben még rosszabb volt a helyzet az Urbárium után is. Ott igával hetente 3 nap, kézi erővel 4 nap robot volt kötelező. Hogy milyen volt a cselédség „jóléte”, arról most inkább ne beszéljünk. A földesúr amúgy sem a cselédség jólétéért volt felelős, hanem a megállapodás megtartásáért. Amíg ugyanis a jobbágyság II. József rendeletéig földhöz kötött paraszt volt, addig a majorsági cseléd szabad parasztnak számított, aki szerződéssel állt a földesúr szolgálatába. A jobbágy a régi világ kisgazdája volt, aki maga művelte földjét földesúri parancs nélkül.

Az aratóünnep Wass szerint furcsa vad szertartás. Én nem találtam sem furcsának, sem vadnak, hanem egy szép néphagyománynak.

Az aratásért és cséplésért nem 10% járt a terményből. Magáért az aratásért kellett 10%-ot fizetni, a cséplésért külön 3,5% járt, a behordásért pedig külön 0,5%. Ha mindhárom munkát egy banda végezte el, akkor összesen 14%-ot kaptak.

Rengeteg cséplést láttam életemben, de olyant sohasem, amilyent az író megjelenít, ti. hogy a grófkisasszony „eteti” a gépet. A gép egyik oldalán egy lány vágja a kévekötést, a másik oldalról egy másik lány tolja a megoldott kévét az etető kezébe. Próbálja ezt valaki lerajzolni s meglátja, hogy ez milyen fizikai képtelenség.

Magáról az Átoksorról a szerző elmondja, hogy összesen nyolc házból áll a város végén. Aztán látjuk a lakók felsorolását. Az első két ház üres. A harmadikban lakik a félbolond költő, Kolarik. A negyedik lakója Bernát asztalos. Az ötödik üres, mert lakóját bezárták lopás miatt. A hatodikban a részeges, züllött Dobi lakik, a hetedikben Borza az öreg kosárfonó, a nyolcadikban egy vak koldus, míg végül az utolsóban egy rossz asszony. Hát azért kilencig számolni tudni illenék még akkor is, ha valaki Amerikában egyetemi tanár lett!

A megsértett báró Tannenberg, amikor elmegy, ezt mondja: „Hallani fog a segédeimről”. Nos, becsületügyben nem segédek jártak el, hanem megbízottak. Ezek jelentkeztek a másik félnél és kértek elégtételt. Segédek már csak a párbajban voltak, azokról hallani viszont nem volt szükséges.

Az író szerint 1940 nyara előtt pár hónappal tért vissza a Felvidék, pedig az 1938 őszén történt.

A regény hőse 1941 áprilisában Erdélybe megy, meglátogatni szerelme családját és pár nap múlva az apa közli vele, hogy Magyarország belépett a német-orosz háborúba, amelyben Románia már hónapok óta részt vett. Valójában a német-orosz háború 1941. június 22-én tört ki.

Wass a könyvében két helyen is tagadja, hogy Magyarország háborúban állt az Egyesült Államokkal, holott a magyar kormány 1941. december 12-én hadat üzent az USA-nak, az amerikai kormány pedig 1942. június 5-én írta alá a hazánk elleni hadüzenetet.

Jánost a fekete egyenruhás SS-katonák végzik ki a háza előtt. Nem voltam a német hadsereg egyenruháinak szakértője, de annyit tudok, hogy a fekete egyenruhát a páncélosok viselték, az SS-jelvény nem volt a ruhájukon.

1946-ban az oroszok amerikai nyomásra megengedik a szabad választást. Ez a választás 1945. november 4-én volt.

A kommunizmus módszereivel népünk nem 1918-ban ismerkedett meg, mint Wass írja, hanem 1919-ben.

Nem tudom mit tanít a professzor úr a floridai egyetemen, csak nem történelmet?!

Mindezek a tárgyi tévedések eltörpülnek a regénynek néha az ocsmányságig fajuló célzatossága mellett.

A második világháborút követő szörnyű magyar tragédia igen sok embert mélyen megrázott. Wass Albert is írt ekkor egy regényt Ember az országút szélén címmel, amelyben őszinte lélekkel mutatott rá a megszűnt magyarországi rendszer hibáira. De az összeomlás régen volt, 20 évvel ezelőtt. Wass tovább írta regényeit, amelyekben egyre erősebben jelentkezik nagyúri szelleme. S nem mulasztotta el az alkalmat sohasem, hogy sanda oldalvágást tegyen a zöld ingesek felé. De ami ezekben a regényeiben csak háttér, kísérőzene, az az Átoksori kísértetekben főtéma. Leplezetlen, nyílt dicsérete ez a volt magyarországi feudalizmusnak és elátkozása mindenféle szocializmusnak – kivéve a keresztény szocializmust, mert úgy látszik, ahhoz már nem volt mersze a gróf úrnak, hogy az Egyházzal is kikezdjen, pedig az átoksori karikatúrák közé milyen jól beillett volna valamilyen ▶

▶ megkergült pap, aki az Egyház vagyonának felosztásán munkálkodik.

Wass valami hihetetlen közgazdasági bölcsességgel azt írja, hogy a mezőgazdálkodás éppen olyan mesterség, mint mondjuk az órajavítás és lám senki sem mondja, hogy azért vannak társadalompolitikai bajok, mert nincs mindenkinek órajavító műhelye. Az, hogy egy művelt ember 1965-ben egy ilyen égbekiáltó ostobaságot leír, csak a legsúlyosabb bizonyíték a könyv képtelen célzatosságára, a feudalizmus dicséretére. Természetesen egy arisztokratának is jogában áll a maga vélt igazsága mellett szót emelni, még akkor is, ha ezzel olyan nevetségessé válik, mint könyvének egyik alakja: Perlenbach Artúr báró. De ha már ilyen lehetetlen feladatra vállalkozik, akkor legalább az értelmesség határát súroló érvekkel jöjjön elő.

Kedves Gróf Úr! Három millió földéhes paraszt volt Magyarországon és talán egyetlen munkanélküli órássegéd sem. Órásműhelyt lehet megnyitni, becsukni, elvinni egyik városból a másikba, vagy egyik utcából a másikba, míg a föld mozdulatlan, sem nem csökkenthető, sem nem növelhető. A föld az ország teste, maga a Haza s a magyarság ezer éven át ennek a földnek, ennek a testnek a megtartásáért ontotta vérét, nem pedig órásboltokért vagy pékműhelyekért. Az óra luxuscikk, nagyon jó ha van, de meg tudunk élni nélküle, ha úgy hozza a sors, hogy például a dicső vörös katonák elzabrálják tőlünk. Tehát megélünk órásbolt nélkül is. De a föld adja a mindennapi kenyerünket, a föld az alapja minden gazdálkodásnak. Amit Ön mond, az tipikusan a zsidó szellemiségnek, vagy ha úgy tetszik az amerikai anyagiasságnak a kifejezése, amelynek a Haza nem fontos és amely nem a megélhetésről szól, hanem a meggazdagodás eszközéről. S az ilyen ember célja szempontjából teljesen mindegy, hogy órásboltból gazdagodik-e meg vagy földbirtokból. Még jó, hogy az amerikai Hawkins szájába adta ezeket a szavakat.

A XX. századi magyar feudalizmust úgy próbálja feltűntetni a múlt megszépítő tükrén keresztül, mint valami jóságos viszonyt a családfő földesúr és a családtag cselédei között. Képben egyszerű, de megelégedett parasztok élnek a bölcs, művelt, jóságos arisztokraták körül. Mintha csak Kállay Miklós emlékiratait olvasná az ember! Hogy milyen volt ez a családias viszony, elég elolvasni a Viharsarok című könyvet vagy Illyéstől a Puszták népé-t. A két világháború közötti időszak szellemi életének legnagyobbjai a feudalizmus ellen, egy igazi átfogó földreformért harcoltak. Egy egész nemzedék lelke volt tele a megújulás vágyával, az elkorhadt rendszer átépítésének szándékával – azzal, hogy cselekedni kell, amíg nem késő. S ennek a tragikus sorsú nemzedéknek az emigrációban élő tagjai asztalára most Wass Albert letesz egy könyvet és szemükbe vágja, hogy bolondság volt mindaz, amit akartak. Ha akadtak is Klár Zoltán-féle parvenü zsidó bárók és Tannenberg-szerű erőszakos és fennhéjázó porosz bárók, a magyar arisztokraták családjai a nemzet történelmében gyökereztek és a nemzet minden baját-gondját a szívükön viselték. Tehát addig volt jó világ Magyarországon, amíg ők voltak az urak. Messzire menne most azt feszegetni, hogy ezek a történelmi gyökerek hány főúri családnál nyúlnak Caraffa vagy Haynau koráig vissza. De ettől eltekintve is az egész magyar történelem egy véres kiáltó vád a főúri rend ellen – tisztelet a kivételnek. Mohácstól Trianonig nemzeti életünk egyetlen roppant tragédia a főurak uralma alatt. S ezt az igazságot még Thomas Hawkins sem fogja megcáfolni.

Ebben a szép, jóságos, családias világban az igazi kártevők a különböző szocialisták. A közbeszédben ugyan szocialistának a marxistákat nevezik, de Wass nem tesz semmi megkülönböztetést az elnevezésben. Neki mindenki szocialista, aki ezt a derűs feudális világot meg akarta változtatni.

De hát kik ezek a szocialisták, beleértve a nemzetiszocialistákat is? Beteg, eltorzult lelkek, szellemi nyavalyában szenvedő alakok, tele félelemmel és gyűlölettel, akik állítólag meg akarják javítani a világot, de csak elrontani tudják. Őrült tökfilkók, akik attól félnek, hogy a tökkirályok kiütik őket az élet sorából. Ennek megfelelően a szocializmus a gyengék és gyávák menedékhelye, akik félnek a szabad gazdasági versenytől, nem tudnak a maguk lábán megállni, s ezért tömörülnek a tökfilkó szocialista vezérek köré.

Mindez még viccnek is rossz, hát még az Igazságot Magyarországnak követelése mögé ingyen tálalva az amerikai olvasók elé! Vagy tessék elképzelni Földnélküli Jánost, amint gazdasági versenyre lép Fuxstein báróval vagy Nincstelen Józsefet, amint gazdasági harcot vív a multimilliomos Fischer Lipót kapitalistával.

A háború előtt az egyik dunántúli püspökség birtokának egy részét bérbe adták. Sok kis paraszt jelentkezett, akik szerettek volna 10-20 hold földet bérelni. Nem kaptak egyet sem, mert egy gazdag zsidó bérlő hajlandó volt bérbe venni az egészet egy darabban, s ugyan ki az ördög fog bajlódni egy csomó paraszttal, amikor az egész bérleti ügyet el lehet intézni egyetlen emberrel? A magyar paraszt megsegítése? Ki törődik ilyennel? Éljen a liberalizmus! A parasztnak csak ígéret jár, főképp amikor háborúba kell menni.

A főúri hitbizományok, megvédve az elidegenítéstől, talán a szabad gazdasági verseny mintaképei voltak?

Teljesen hamis az a beállítás, hogy a mezőgazdasági cselédség azokból a parasztokból alakult ki, akik 1848 után földet kaptak ugyan, de vagy lusták vagy élhetetlenek voltak azt megművelni, ezért eladták és beálltak cselédnek. A szabadságot felcserélték a függőséggel.

A tény az, hogy a jobbágyfelszabadításkor csak a telkes jobbágy kapta meg az úrbéri tulajdon megszűnése után parasztfölddé fejlődő jobbágytelket mint saját birtokát. Az arány pedig közvetlenül a jobbágyfelszabadítás előtt az volt, hogy 619 527 telkes jobbágyra 911 754 földtelen zsellér jutott (1846-ban). A bérlő paraszt megtarthatta bérletét, mint sajátját, de a váltságdíját saját magának kellett megfizetnie. A cseléd paraszt semmit nem kapott. A nagybirtokok, a hitbizományok árnyékában a kis parasztgazdaságok nem tudtak fejlődni, az öröklösödés révén az amúgy is kis birtokok még jobban elaprózódtak. Ezek voltak az okai a parasztság általános elszegényesedésének, nem pedig a paraszt lustasága vagy élhetetlensége. A közép- és kisbirtokos nemesség zöme ebben a liberális korban hasonló okoknál fogva éppúgy elszegényedett, mint a birtokos parasztság nagy része.

A súlyos vádak mellett Wass azonban családiasan jóságosnak akar látszani. Megengedi, hogy miként a szörnyű világrothadásnak nem az arisztokraták vagy a zsidó bankárok az okai, hasonlóképpen a félbolond, különböző színű inget viselő szocialista próféták sem. Az igazi férgek az átoksori emberek, akik rombolnak, pusztítanak, s a világot pokollá változtatják. A kommunisták rémuralmát és barbárságát nincs szándékunkban mentegetni, ismeri azt minden magyar, és mi zöldingesek harcoltunk a legjobban ellenük, mert, ha ártatlan emberek szenvedtek tőlük, elképzelhető, hogy mit szenvedtek a kezük közé került zöldingesek.

A hungaristákra szórt szennyet azonban Wass Alberttől sem vagyunk hajlandók magunkra venni, sem magyar, sem angol nyelvű kiadásban.

Wass eszméje az átoksorral kapcsolatban az, hogy minden város szélén van egy Átoksor, ahol lezüllött, munkakerülő csavargó söpredék nép él, akik azután, amikor valami zavarodás történik a társadalomban, mint a patkányok, ocsmány lelkük minden gonosz indulatát kiélik embertársaik kínzásában, megrablásában és legyilkolásában.

Amit azonnal megállapíthatunk, az az, hogy az író e témát ugyancsak félresikerítette. A felsorolt átoksoriak közül mindössze kettő, Kolarik és Dobi tűnik fel a társadalmi és politikai káoszban, de a kettő közül is inkább csak Dobi testesíti meg a szerző vádját. A többi átoksori az igényének kielégítése után alig bukkan elő. Bernát, a tisztesség apostola pedig egyenesen rokonszenves ember, aki bogaras ugyan, de becsületes és akit a kommunisták végeznek ki, mert bosszút állt családja gyilkosain. A város nyilas réme Nagy Ferkó ellenben nem az Átoksorról jött elő, hanem a református pap fia. Az Átoksor így egy érdekesen hangzó kifejezés marad, de tartalom csak annyi van benne, mint üres zsákban a levegő.

A német megszállástól az orosz megszállásig terjedő időszak ábrázolása olyan hamis, mintha nem egy Magyarországon élt szerző írta volna, hanem valamelyik hollywoodi zsidó.

Először is a németek nem március elején szállták meg az országot, hanem 19-én, tehát a hó második felében. A zsidókat nem a Gestapo szedte össze, hanem a magyar karhatalmi szervek és olyan atrocitások, amilyeneket a szerző leír (pl. zsidók legyilkolása, lakásaik kirablása) abban az időben elképzelhetetlen lett volna. Éppúgy a mesék birodalmaiba tartozik az is, hogy törvényt hoztak a zsidó vagyon szétosztására. Minden zsidó vagyon a valóságban egy kormánybiztos ellenőrzése alatt állott, és nem volt sem közpréda, sem a szegények között nem került kiosztásra.

Nem sokkal a német megszállás után már zöldinges fiatal emberek veszik hatalmukba Kerendet, akik majdnem mind az Átoksorról jöttek. Ostoba és felelőtlen állítás, mert sem az Imrédy-kormány, sem a Sztójay-kormány idejében, sehol a hungaristák és egyéb zöldingesek szóhoz sem jutottak és semmiféle szerepet nem vállaltak. Baky László államtitkár megpróbálta majdnem úgy üldözni őket, mint korábban Keresztes-Fischer tette. Az Átoksorról pedig nem jöhettek volna egyébként sem, hiszen Wass a könyv elején felsorolta annak lakóit és Kolarik kivételével egyik sem volt sem nyilas, sem fiatal.

Kolarik a könyv elején még az egyik leggyalázatosabb alak. Rosszabb a tetűnél. Olyan mint az a bizonyos állatorvosi ló, amelyben minden elképzelhető hiba és betegség együtt van. A hasonlat a Magyar Anekdota Kincsből lett átvéve, némi módosítással. Deák Ferenc mondotta Eötvös A falu jegyzője című regényéről, hogy ahogyan nincs olyan beteg ló, mint az állatorvostan közmondásos lova, úgy nincs olyan beteg vármegye sem, mint eötvösi. De hát ne keressük az eredetiséget egy hasonlatban, amikor az egész könyv hollywoodi giccs. Kolarik amúgy is csak addig olyan ocsmány, visszataszító alak, amíg nemzetiszocialista. Amikor kommunista polgármester lesz a városban, mindjárt rokonszenvessé válik az amerikai Hawkins előtt, és Wass úgy szerepelteti a félbolond költőt, hogy az olvasó előtt is ilyen átalakuláson menjen keresztül. Kolarik lenézi barbár kommunista társait, a még barbárabb orosz katonákat, s végül ő is börtönbe kerül.

A másik zöldinges szennyalak Nagy Ferenc. Már a németek megszállása előtt titkos összejöveteleket tartott az Átoksor egyik üres házában a „szocialistákkal” s készül arra a nagy időre, ami 1944-ben következett el. Titkos összejövetelek titkos helyen! Mintha a Nyilaskeresztes Párt nem törvényes párt lett volna, hanem valami földalatti mozgalom. Mintha nem lettek volna az országban mindenfelé pártszervezetei és helyiségei.

A németeket nem zavarja, hogy Nagy Feri apját a Gestapo mint ellenállót összeverve elszállítja, ennek ellenére megteszik Nagy Ferit az „általuk beültetett” kormányba tagnak. Mert Nagy Feri is erkölcsileg olyan züllött, hogy munkát vállal a németek számára, mialatt azok apját összeverik és börtönbe zárják. Addig, amíg a szerző képzelt alakokkal képzeletbeli eseményeket játszat, addig regényt ír, amikor azonban erről az alakról azt állítja, hogy Szálasi kormányának tagja lett, akkor már történelemhamisítást követ el, ami ugyan nagyszerűen beleillik ebbe a giccsbe, de írói tekintélyét semmi esetre sem fogja növelni.

Egyébként minden szektor kap valami mentséget barbárságaira, csak a zöldingesek nem. A zsidó kegyetlen, mert bosszút akar állni s mindegy neki, hogy kit, csak rúghasson és üthessen. Az orosz katona ugyan megerőszakolja a nőket, de máskülönben humánus tud lenni, s mikor látja, hogy egy öregembernek kell nehéz gerendát cipelnie, odaugrik és csinálja helyette, még élelemmel is megkínálja. A vörösök csak azt csinálják, amire az oroszok vagy a zsidók kényszerítik őket, a román csendőrök egyike is igyekszik emberséges lenni, dehát a parancs az parancs. Csak a zöldingesek számára nincs írói kegyelem. Az mind félbolond vagy züllött átoksori csavargó!

Mire jó hát ez a könyv? A zsidóknak legfeljebb részletes tetszését fogja megnyerni, mert van néhány kijelentés a könyvben a zsidókra vonatkozólag, amiket, akár igazak, akár nem, a zsidók nem fognak az írónak elfelejteni. Az igazán nemeslelkű magyarokat a könyv rémmeséivel nem lehet félrevezetni. Ha az amerikai közönség félrevezetésére írta, akkor minek adta ki magyar nyelven, s adta olyanok kezébe, akik a szabad könyvpiacon bizonyosan nem vették volna meg, de megkapták mint illetménykötetet előre befizetett pénzükért, amelyet egyetemes magyar célra szántak és nem a feudalizmus védelmére.

Wass a cikkeiben azzal védekezik a könyvet ért támadásokkal szemben, hogy neki úgy kellett a könyvet megírnia, hogy azt egy amerikai hajlandó legyen elolvasni és ne dobja félre az első oldalak után. Ezért vannak hát barbár nemzetiszocialisták, gyáva német katonák a könyvben, s hogy teljes legyen az ideológiai zűrzavar, ezért keveri össze a marxistákat a nemzetiszocialistákkal!

Csak hát az igazi írónak, aki nemzete céljait is szolgálni akarja, nem az a feladata, hogy a félrevezetett tömegízlést kiszolgálja, hanem az, hogy az igazságot megírja. De úgy látszik Wass Albert erre a feladatra nem alkalmas. Könyve több bet árt a magyarságnak, mint amennyi hasznot ő az Átoksor eszmei mondanivalójával elérni remélhet az amerikai olvasóközönségtől. Mert minden átoksori gyülevész nép kegyetlenségein, a német és orosz megszállás barbárságain, a román uralom embertelenségein túl kicsendül a magyarság elítéltetése a bűneiért. Mert a magyarság nem szállt síkra az egyetemes emberi jogokért, amikor a zsidókról volt szó. A rombolás belülről jött: a nemzet erkölcsi alapja szűnt meg, a külső erők ezért igázhatták le az országot. Mert ugyebár a német, az orosz, a román meg a többi nemzet, az mind tiszta erkölcsű, igazságos, nagylelkű nép, csak a magyar olyan becstelen, hogy megérdemli a sorsát, s másképp nem is történhetett volna, mint ahogyan történt!

Nos igen tisztelt Gróf Úr! Ha önnek ilyen megszégyenítő és lealázó véleménye van a zöldingesekről, akkor miért vette igénybe a szívességüket pl. Kőszegen, ahol a zöldingesek helyezték el Önt szép számú családjával együtt egy irodahelyiségek számára kijelölt iskolaépületben? Hol van itt a főúri büszkeség és öntudat? Ha ilyen mocskos embereknek tartom őket, akkor le sem köpöm őket, nem hogy a szívességüket és segítségüket igénybe vegyem!

A kerendi átoksorról jött Dobi-féle alakok sok kárt tettek a társadalomban. De a feudális Átoksorról jött könyvek sem használnak sem a hazai magyarságnak, sem a külföldre szakadt magyaroknak.

(Forrás: Út és Cél, 1965. március)

Dr. Malán Mihály:

A NÉMET STERILIZÁCIÓS TÖRVÉNY ÉS VÉGREHAJTÁSA

1934. január 1-én lépett életbe az öröklött betegségekben szenvedő utódok nemzésének megakadályozására szolgáló, a nemzetiszocialista német kormány által 1933. július 14-én hozott német sterilizációs törvény (Gesetz zur Verhütung Erbkranken Nachwuchses).

Ez az eugenikai szempontból nagyjelentőségű törvény 18 §-ból áll. A legfontosabb az első fejezet, amely szó szerint a következő:

1. §. 1) Az öröklött betegségben szenvedő (Erbkrank) sebészeti beavatkozás által terméketlenné tehető (sterilizálható), ha az orvostudomány tapasztalatai szerint nagy valószínűséggel elvárható, hogy utódai súlyos öröklött testi vagy szellemi hibában fognak szenvedni.

2) Öröklötten beteg e törvény szellemében az, aki a következő betegségek egyikében szenved:

1. veleszületett gyengeelméjűség,
2. schizophrenia,
3. cirkuláris (mániás-depresszív) elmezavar,
4. öröklött nyavalyatörés,
5. öröklött vitustánc (Huntington-féle chorea),
6. öröklött vakság,
7. öröklött süketség,
8. súlyos öröklött testi korcsosulás.

3) Továbbá terméketlenné tehető az is, aki erős alkoholizmusban szenved.

Ez alapvető fejezet után következő fejezetek a végrehajtás módjáról intézkednek. Rövid tartalmuk az alábbi:

A sterilizációra vonatkozó javaslatot maga a sterilizálandó vagy – kiskorúsága, vagy gondnok, illetve gyámság alatt állása esetén – az illetékes gyámbíróság engedélyével a törvényes képviselő, illetve gyám tehet. Gyámság, vagy gondnokság alatt állóknál szükséges a javaslathoz a gyám, illetve a gondnok beleegyezése is. E vissza is vonható javaslatokhoz a német birodalomban elismert orvos bizonyítványát kell csatolni, miszerint a terméketlenítendőt a terméketlenítés lényegéről és következményeiről felvilágosította. (2. §.)

Javaslatot tehetnek a sterilizációra az illetékes hivatalos (tiszti) orvos és a kór-, gyógy-, vagy fegyintézetekben lévőkre vonatkozólag az intézet vezetője. (3. §.)

A javaslatot a területileg illetékes öröklésegészségügyi bíróság elé kell terjeszteni, még- pedig úgy, hogy az abban foglalt tények orvosi szakvéleménnyel, vagy más úton legyenek alátámasztva. A bíróság a javaslatot a tiszti orvos tudomására hozza (4. és 5. §.)

Az öröklésegészségügyi bíróságok a kerületi törvényszékekhez csatlakoznak. Egy elnöklő hivatásos bíróból, egy hivatalnok- (tiszti) orvosból és a német birodalomban elismert, örökléstanban különösen szakértő orvosból állanak. A bíróságnak nem lehet a tagja olyan személy, aki közreműködött a javaslat megtételében (tisztiorvos, stb.), illetve a gyámhatósági jóváhagyásban. (6. §.)

A bírósági tárgyalás titkos, a bíróság tanukat, szakértőket hallgathat meg, orvosi vizsgálatot, kihallgatást rendelhet el. Általában a polgári perrendtartás szabályai szerint járhat el, de a szakértő, vagy tanúként kihallgatott orvosok vallomást tenni kötelesek a hivatásbeli titoktartásra való kötelezettség felfüggesztésével. A bűnügyi és közigazgatási hatóságok, valamint a kórházak és más gyógyintézetek kötelesek a bíróság megkereséseire felvilágosítást adni. (7. §.)

A bíróság a legjobb meggyőződése szerint szótöbbséggel dönt. Döntését írásba foglalni, indokolni és a javaslattevő, a terméketlenítendő személy vagy annak törvényes képviselője és a tiszti orvos tudomására hozni köteles. (8. §.)

E felsorolt személyek az írásos kézbesítés után egy hónapon belül felfüggesztő hatású fellebbezéssel élhetnek az öröklésegészségügyi felsőbírósághoz. (9. §.)

E felsőbíróság az országos felsőbíróságok szervezetébe tartozik, s ugyanolyan hármas összetételű (2 orvos, 1 bíró), mint az alsóbíróság. E felsőbíróság jogerősen dönt. (10. §.)

A sterilizáció csak a legfelsőbb országos hatóságok által kijelölt intézetben s csak elismert orvos által végezhető – kizárólag csak a jogerős döntés után. A műtétet a korábbi eljárásban szereplő orvos nem végezheti s arról a tiszti orvos az alkalmazott eljárás megnevezésével értesítendő. (11. §.)

Ha a bíróság a sterilizációt végérvényesen elhatározta, akkor az a terméketlenítendő személy akarata ellenére is végrehajtandó, szükség esetén erőszakkal is.

Ha oly körülmények merülnek fel, amelyek az ügy állásának újból való vizsgálatát követelik, a bíróság az eljárást újra felveheti s a végrehajtást felfüggesztheti. Ha a sterilizációra vonatkozó javaslatot a bíróság elutasította, újrafelvételnek csak a sterilizációt indokoló újabb tények felmerülése esetén van helye.

A bírósági eljárás költségeit az állampénztár viseli. Az orvosi beavatkozás költségeit a betegségi biztosításra kötelezetteknél a biztosító pénztár, a segélyre szorulóknál az illetékes segélyező egyesület, egyebekben a kórházi átlagos ápolási díj és orvosi illetményszabályzat legalacsonyabb mértéke erejéig az állampénztár, ezenfelül a sterilizálandó személy viseli. (13. §.)

Igen fontos most már orvosi szempontból a következő (14. §.) szakasz, amely kimondja, hogy az olyan sterilizálás vagy a csíramirigyek oly eltávolítása, amelyet nem e törvény alapján végeznek, csak az esetben megengedett, ha azt egy orvos az orvostudomány szabályai szerint az élet vagy az egészség komoly veszélyeztetése miatt és az operálandó személy beleegyezésével hajtja végre.

A következő fejezet az eljárásban vagy a műtétben szereplők teljes titoktartását írja elő, ennek megszegése feljelentés esetén 1 évig terjedhető börtönnel vagy pénzbírsággal büntetendő. (15. §.)

Végül az utolsó fejezetek a törvény életbeléptetéséről és végrehajtásáról intézkednek, s a végrehajtási utasítással az igazságügy-miniszterrel való egyetértésben a belügyminisztert bízzák meg.

A törvényhez 1933. december 5-én adták ki az első végrehajtási utasítást. E végrehajtási utasítás szerint a javaslattételhez az öröklött betegséget elismert orvosnak kell megállapítania és igazolnia. Nem kell sterilizációs javaslatot tenni, ha az öröklötten beteg magas kora miatt vagy más okból nem szaporodásképes, vagy ha az illetékes tiszti orvos bizonyítja, hogy a beavatkozás életveszedelmet jelent a betegre nézve, vagy ha az illetőt tartósan zárt intézetben őrzik. Ha szaporodásra képes az e törvény szerint öröklötten beteg, akkor a zárt intézetekből nem szabadságolható, vagy bocsátható el addig, amíg az eljárást meg nem indítják és jogerős döntést nem hoznak a sterilizáció tárgyában. Tíz évnél fiatalabb személyt nem lehet sterilizálni. A sterilizálás a herék vagy a petefészek eltávolítása nélkül, a csíra-, vagy a petevezeték elzárása, áthatolhatatlanná tétele, vagy átvágása útján hajtandó végre.

A törvény szerinti hivatalos, illetve tiszti orvos fogalmába a következők tartoznak: a helyileg illetékes tiszti orvos (körorvos, járásorvos, stb.) és helyettese, valamint az általa vizsgált személyekre nézve a törvényszéki orvos és helyettese.

Minden elismert orvos köteles az öröklött betegeket vagy súlyos alkoholistákat a tiszti orvosnak bejelenteni. Ugyanez a kötelezettség minden gyógyítással, betegvizsgálattal és tanácsadással foglalkozó személyre kiterjed. Intézeteknél a bejelentés a vezető kötelessége.

A sterilizáció csak sebészileg iskolázott orvos által hajtható végre, – mégpedig úgy, hogy a tiszti orvos felszólítja a sterilizálandót a végrehajtásra tekintetbe jövő intézetek megnevezésével a sterilizáció két héten belül való elvégeztetésére. Ha a sterilizálandó saját költségére oly zárt intézetbe vonul, amely teljes biztosítékát adja annak, hogy a szaporodásra lehetősége nem lesz, a bíróság az ítéletet felfüggeszti az ez intézetben, avagy hasonlóban való tartózkodás tartamára. Amennyiben a sterilizálandó a haladék elnyerése után nem vonul intézetbe, vagy abból megszökik, a sterilizáció erőszakkal hajtandó végre, ha az illető elmúlt 14 éves.

Végül intézkedik a végrehajtási utasítás az életveszély miatt végrehajtott sterilizáció, illetve csíramirigy-eltávolítás kérdésében és előírja ezek bejelentését a műtétet követő három napon belül, majd az előírt jelentkezési kötelezettségek elmulasztására pénzbírságot szab ki és elrendeli, hogy a lezárt iratokat és jelentéseket a belügyminisztérium rendelkezésére bocsássák.

E végrehajtási utasításhoz még kimerítő hivatalos magyarázatot is csatoltak[1], amely főleg azt hangsúlyozza, hogy csak a törvény által felsorolt betegségben szenvedő tényleges betegek sterilizálhatók és csakis akkor, ha a bíróságok esetenként úgy találják, hogy az illetők utódai nagy valószínűséggel szintén betegek lesznek, tehát nem kell az összes beteget sterilizálni. A bíróságnak joga van mérlegelni, hogy vajon nem rekeszt-e ki a betegséggel együtt, azt sokszorosan ellensúlyozó nagy szellemi értéket, tehetséget vagy képességet. Vagyis minden tekintetben a fajegészségügyi szempont az irányadó, mivel az állam legfőbb gondja a jövő nemzedék minél egészségesebbé és testileg és szellemileg kiválóbbá tétele.

A gyakorlat azonban a végrehajtási utasítás praktikus újabb módosításait kényszerítette ki, ezek azonban a fenti irányelveket lényegileg semmiképpen sem változtatták meg. Sokkal fontosabb ezeknél az 1935. június 26-án megjelent törvénymódosítás.

Ez első pontjában a fellebbezési határidőt 14 napra szállította le s a 10. §-hoz pótparagrafust fűzött, amely szerint, ha olyan asszony sterilizációját rendelték el, aki teherben van, ennek terhessége a saját beleegyezésével megszakítható, kivéve, ha a magzat már életképes vagy ha a terhesség megszakítása az anyára életveszedelemmel járna.

Ugyanez a módosítás a 14. §-ba belefoglalja a terhesség megszakítását is, ez utóbbi tehát ezentúl csak az élet és az egészség komoly veszélyeztetése esetén s csak beleegyezéssel hajtható végre. A férfi csíramirígyei pedig ezentúl saját beleegyezésével akkor is eltávolíthatók, ha tiszti- vagy törvényszéki orvosi szakvélemény szerint őt az elfajult nemi ösztönétől ezáltal meg lehet szabadítani s ily módon a büntetőtörvénykönyv megfelelő szakaszaival szemben való további ellentétbe kerülését el lehet kerülni.

Ezekre a kiegészítésekre természetszerűleg, noha a törvénymódosítás határozottan nem emeli ki, a bejelentés kötelezettsége a törvény szellemében kiterjed.

Így a sterilizációs törvény egyidejűleg szabályozta és rendezte az egyéb műtéti sterilizációk és a terhesség megszakításának, valamint a csíramirigyek orvosi eltávolításának a törvénykönyvekben eddig még nem szerepelt kérdését is s ezáltal a törvényszéki praxis sok kétes kérdését is lezárta.

A törvény végrehajtását 205 öröklésegészségügyi bíróság intézi, ezek fölé fellebbezési fórumul 26 öröklésegészségügyi felsőbb bíróság alakult, mégpedig Poroszországban 13 felsőbíróság, nevezetesen Berlinben (8), Breslauban (14), Cellében (10), Düsseldorfban (6), Frankfurt am Mainban (4), Hammban (9), Kasselben (3), Kielben (3), Kölnben (5), Königsbergben (7), Marienwerderben (3), Naurnburgban (10), Stettinben (5 alsóbírósággal); Bajorországban 4 felsőbíróság, jelesül Münchenben (9), Nürnbergben (6), Bambergben (7) és Zweibrückenben (2 alsóbírósággal); Szászországban 1 felsőbíróság, jelesül Drezdában (7), Württembergben 1 felsőbíróság, jelesül Stuttgartban (38), Badenben 1 felsőbíróság, nevezetesen Karlsruheben (18), Thüringiában 1 felsőbíróság, jelesül Jenában (18), Hessenben 1 felsőbíróság, jelesül Darmstadtban (4), Hamburgban 1 felsőbíróság, nevezetesen ugyancsak Hamburgban (3), Mecklenburgban 1 felsőbíróság, nevezetesen Rostockban (4 alsóbírósággal), Braunschweigben 1 és Oldenburgban 1 felsőbíróság. Saját felsőbíróság nélkül van Bremen és Lübeck volt német állam, ezek a hamburgi felsőbíróság alá, továbbá Anhalt, amely a naumburgi és Lippe, valamint Schaumburg–Lippe öröklésegészségügyi bírósága, amely a cellei bíróság alá tartozik.

A múlt esztendő első negyede e bíróságok megalakulásával telt el. Az első érdemleges döntéseket csak ez idő végén hozták meg. Így most már több, mint egyéves tényleges tapasztalat alapján nem lesz érdektelen, ha az eddig rendelkezésre álló adatok alapján visszapillantunk a törvény végrehajtására.

A legelső kérdés: hány sterilizációs ítéletet hoztak? Erre vonatkozólag a nézetek és becslések valóságos áradata indult meg. Az egyes törvényszékek mellett működő öröklésegészségügyi bíróságok ítéleteinek számát az országos arányszámra átszámítva különböző számokat kaptak, úgy, hogy maga Ruttke, a Reichsausschuss für Volksgesundheitsdienst ügyvezető igazgatója és a hivatalos törvénykommentár egyik szerkesztője volt kénytelen a 200 000 becslésszám ellen tiltakozni.

A legmegfelelőbb feleletet azonban a hivatalos adatok közzététele szolgáltatta. Ezek szerint 1934. december 31-ig a 205 öröklésegészségügyi bíróságnál 84 525 javaslatot adtak be 42 903 férfi és 41 662 nő sterilizációjára. Ez pedig a német birodalom Saar vidék nélküli 65 200 000 lakósára számítva 1000 lakosra 1,3 javaslatot vagy 771,2 lakosra 1 javaslatot jelent.

1934. december 31-ig 64 499 javaslatot intéztek el. 56 244 esetben elrendelték, 3 692 esetben elutasították a sterilizációt, 4 563 esetben vagy visszavonták, vagy más törvényszékhez tették a javaslatot; tehát ez is elintézést nyert. Százalékban kifejezve, a beérkezett javaslatok 75%-át szakszerűen elintézték s ez utóbbiak 93,8%-ban elrendelték, 6,2%-ban pedig elutasították a terméketlenítést.

A sterilizáció elutasítása ellen 438 esetben (11,9%) fellebbeztek. E fellebbezésekből 1934. december 31-ig 299-et intéztek el, mégpedig úgy, hogy 179 eredménnyel járt, vagyis a terméketlenítést elrendelték, a többi fellebbezést pedig elutasították. A sterilizáció elrendelése ellen 8219 (14,6%) fellebbezést adtak be, ezekből 5245 nyert elintézést, ▶

▶ közöttük 377 eredményes volt (7,2%), a többi esetben az alsóbíróság döntését emelték jogerőre.

Ez az eredmény mutatja azt a nagy erélyt, amelyet a harmadik birodalom a sterilizációs törvény végrehajtása tekintetében és az örökölt betegségek kiirtása céljából kifejt.

Ez a kép azonban sokkal plasztikusabbá válik, ha egybevetjük a sterilizációban úttörő szerepet játszó Egyesült Államokban végrehajtott sterilizációk adataival.

A Human Betterment Foundation adatai szerint[6] 1933. január 1-ig a sterilizációs törvénnyel bíró észak-amerikai államokban az alábbi sterilizációkat hajtották végre:

Állam	Férfi	Nő	Összesen
Alabama	73	58	131
Arizona	10	10	20
California	4423	4081	8504
Connecticut	18	320	338
Delaware	181	115	296
Idaho	4	9	13
Indiana	159	58	217
Iowa	56	38	94
Kansas	588	388	976
Maine	5	36	41
Michigan	264	819	1083
Minnesota	72	621	693
Mississippi	1	11	12
Montana	33	48	81
Nebraska	94	135	229
New Hampshire	23	142	165
New York	1	41	42
North Carolina	10	36	46
North Dakota	58	37	93
Oklahoma	0	0	0
Oregon	296	586	882
South Dakota	55	84	139
Utah	44	41	85
Vermont	8	22	30
Virginia	479	854	1333
Washington	6	24	30
West Virginia	0	1	1
Wisconsin	40	452	492
Összesen:	**6999**	**9067**	**16066**

Így a német öröklésegészségügyi bíróságok háromnegyed esztendő alatt több, mint háromszor annyi sterilizációt rendeltek el, mint az USA-ban összesen. Pedig Indiana államának már 1907 óta van az érdemdús Sharp munkája eredményeképpen sterilizációs törvénye, Washington, California és Connecticut 1909, Iowa 1911. Kansas, North Dakota, Michigan és Wisconsin 1913, Nebraska 1915, New Hampshire, Oregon és South Dakota 1917, Alabama 1919, Delaware és Montana 1923, Virginia 1924, Idaho, Maine, Minnesota és Utah 1925, Mississippi 1928, Arizona és West Virginia 1929 óta, Oklahoma és Vermont pedig 1931 óta rendelkezik sterilizációs törvénnyel.

Ezek a törvények azonban egyáltalában nem egységesek és egymástól nagymértékben el is térnek. Általában véve a visszaeső bűnösökre, az alkoholistákra és a kábítószerek rabjaira, de gyengeelméjűekre, elmebetegekre és prostituáltakra is vonatkoznak. Ez a különbözőség okozza azután a végrehajtás különböző mértékét is. Azonban itt is mindinkább tért hódít az aszociális személyek sterilizációján kívül az örökölten betegek sterilizációja is, annál is inkább, mert Virginia állam ez irányú törvényét az Egyesült Államok legfelsőbb törvényszéke 1927. május 2-án jogosnak ismerte el, minthogy ezáltal az örökölt degenerálódásnak gátat lehet vetni. Ugyanez a bíróság már 1926 novemberében jogosnak ismerte el a kényszer útján való sterilizációt is.

Igen figyelemre méltó az is, hogy az észak-amerikai sterilizációk menete egyre gyorsul: 1930. január 1-ig 10 877 sterilizációt hajtottak végre, azóta 1933. január 1-ig, tehát három év alatt, ez a szám 5189-el, vagyis közel 50%-kal emelkedett, de ez a hároméves szám sem éri el az 1934. évi német sterilizációs döntések egytizedét.

Az is figyelemre méltó, hogy e jogerős német ítéletek számánál valószínűleg kevesebb lesz a tényleg végrehajtott műtétek száma, mivel az ítéletek egy részét részben az elítélt zárt intézetbe vonulása miatt, részben pedig az illető szaporodásra képtelen volta miatt (pl. magas korára tekintettel) nem hajtják végre. Ugyanis a kellő gyakorlat hiánya miatt sok ilyen személy sterilizációja ellen javaslat is érkezett az egyes bíróságokhoz. Emiatt pl. a badeni belügyminiszter rendeletet is adott ki, amelyben figyelmeztette az orvosokat, hogy tervszerűen járjanak el javaslataik beadásánál. A 45 évesnél idősebb nők, a 60 éves iszákosok, a 10 éves gyengeelméjűek, a szinte állati nívón élő idióták sterilizációjára való javaslataikkal a bíróságot ne terheljék meg.

Most már ismerve a múlt esztendő sterilizációs döntéseinek számát, az a kérdésünk, hogyan oszlanak meg ezek az egyes örökletes betegségek között. Erre vonatkozólag a hivatalos statisztika még nem jelent meg, de az egyes bíróságok orvos tagjai részéről kaptunk már egy-két adatot, amelyek alapján azután következtethetünk a %-os eloszlásra is.

Vegyük tehát sorra az egyes megjelent főbb adatokat, hogy e téren is tájékozódást szerezhessünk.

A berlini öröklésegészségügyi bíróság 1934. március 15–május 30-ig terjedő működéséről Verschuer tudósított.[10] Két tanács 20 ülésben 348 ügyet tárgyalt és 325 esetben mondta ki a sterilizációt. Érdekes, hogy a terméketlenítést 143 esetben maguk az örökölten betegek, 7 esetben gyámjuk, 31 esetben a tiszti orvos, 6 esetben a törvényszéki orvos és 138 esetben intézeti vezető kérte.

Életkor szerint a legtöbbjük a harmadik és a negyedik évtizedben volt. Koreloszlásuk a következő:

20 év alatt 5 férfi, 8 nő, összesen 13 személy
20-29 évig 80 férfi 66 nő, összesen 146
30-39 évig 69 férfi 50 nő, összesen 119
40-49 évig 27 férfi 9 nő, összesen 36
50 év felett 11 férfi 0 nő, összesen 11

A sterilizáció okát az alábbi táblázat mutatja:

Öröklött betegség	Férfi	Nő	Összesen	Összesen %-ban
Veleszületett gyengeelméjűség	52	44	96	29,6
Schizophrenia	59	53	112	34,4
Cirkuláris (mániás, depresszív) elmezavar	6	3	9	2,8
Öröklött epilepszia	51	29	80	24,6
Öröklött vitustánc (Huntington f. chorea)	1	0	1	0,3
Öröklött vakság	–	–	–	–
Öröklött süketség	1	1	2	0,6
Súlyos öröklött testi korcsosulás	0	3	3	0,9
Súlyos alkoholizmus	22	0	22	6,8
	192	**133**	**325**	**100**

Vagyis az esetek egyharmada a gyengeelméjűségre, egyharmada a schizophreniára s közel egynegyede az örökölt epilepsziára esett, a többi öröklött betegség miatt kimondott sterilizációk száma ezekhez képest elenyészően kevés volt.

A kieli bíróság 1934. március 5–27-ig 55 sterilizációt rendelt el. Ezekből 30 (21 nő és 9 férfi) gyengeelméjűség, 11 (5 nő, 6 férfi) schizophrenia, 10 (6 férfi, 4 nő) epilepszia, 4 (mind férfi) súlyos alkoholizmus miatt jutott e sorsra. A családi adatok a legtöbb esetben több terhelt családtagot mutattak ki. 35 beteg maga kérte a sterilizációt.

A hamburgi bíróság 1934. december 12-ig 2 194 döntést hozott. Ebből ugyanebben az időben 11 különböző klinikán 1439 operációt hajtottak végre. A betegek operáció utáni kezelésének időtartama átlagosan 3 és 12 nap között ingadozott. A döntések 45,7%-a gyengeelméjűség, 29,6%-a schizophrenia, 2,9%-a cirkuláris mániás depresszív elmezavar és 17,8%-a epilepszia miatt rendelte el a sterilizációt.

A münsteri öröklésegészségügyi bíróság 1934. június 30-ig 230 döntést hozott, ebből 196 pozitív, 21 negatív volt és 13 esetben az eljárást egy évre felfüggesztették. 49-en fellebbeztek. A 20 elintézett fellebbezésből csak 4 járt sikerrel, a műtétet 48 esetben hajtották végre.

A sterilizációs javaslatokból 172-ről vannak közelebbi adataink. Ezek közül a betegek csak 5 javaslatot adtak be maguk, a többit a tiszti orvos tette! 122 nőtlen, illetve hajadon volt, 50-en házasok voltak. Összesen 102 gyermekkel bírtak. 49,4%-uk gyengeelméjű, 25,6%-uk schizophreniás, 1,9% mániás-depresszív elmezavaros volt, 12,7%-uk öröklött epilepsziában, 2,3% öröklött vakságban, ugyanennyi öröklött süketnémaságban szenvedett, végül 5,8% súlyos alkoholista volt.

Közülük 136 sterilizációját a bíróság kimondta, 24 esetet elutasított, 12-t pedig felfüggesztett. Részletezve az egyes eseteket, figyelemre méltó, hogy a gyengeelméjűek közül 8 férfi és 7 nő házas volt s 54 gyermekük volt, vagyis átlagosan 2–3. Két házasság gyermektelen maradt, egy ízben 7 gyermekük volt. 9 gyenge képességű leány összesen 20 törvénytelen gyermekkel bírt. 5 esetben testvérek voltak gyengeelméjűek, egy ízben pedig házaspár volt az. A házasok közül csak 4 volt 40 éven túl.

Ugyanakkor a fenti gyermekszám korántsem tekinthető véglegesnek, hiszen köztudomású a gyenge tehetségű családok nagy gyermekáldása. Magam a budapestieknél a családonkénti gyermekszámot 4,7-ben, illetve Lenz eljárása szerint korrigálva 3,19-ben találtam s így 50%-kal magasabbnak, mint a megfelelő társadalmi állású lakosság egészséges hányadánál.

A 22 epilepsziás közül négynek ugyancsak gyenge elméje is volt és 19 gyermekkel bírtak, ezek közül csak egy volt epilepsziás.

A 4 süketnéma között volt egy házaspár, amelynek egyetlen gyermeke süketnéma volt, az anyja 5 testvére közül még 3 ugyancsak süketnéma volt, ennek ellenére a sterilizáció ellen tiltakoztak.

Mindezeket az adatokat kidomborítja Skalwert, a Rostock-Gehlsheim-i ideg- és elmeklinika főorvosa által a diagnózissal publikált döntésekről készített alábbi összeállítása, amelyben a gehlsheimi és neustrelitzi adatokat is ismerteti.

Ennek az összeállításnak nagy hibája, hogy a javaslatok és az elintézett pozitív döntések statisztikái egyaránt szerepelnek benne, de mivel az elintézett javaslatoknak 93,8%-a a sterilizáció elrendelését eredményezte, nem követünk el nagy hibát, ha ennek alapján igyekszünk az egyes öröklött betegségek %-os hányadát a sterilizációra vonatkozó ítéletekben megbecsülni.

Így a gyengeelméjűek számát a sterilizáltak 44,9%-ra, azaz kereken kb. 25 000-re, a schizophrenekét 29,3%ra vagyis 16 500-ra, a mániás-depresszív elmezavarban szenvedőkét 2,4%-ra kb. tehát 1300-ra, az öröklött epilepsziásokét 18,1%-ra, szám szerint így kb. 10 000-re, az öröklött vitustáncban szenvedőkét 0,2%-ra, kb. 100-ra, az öröklött vakokét 0,3%-ra, kb.l50-re, a süketnémákét %-ra, 250-re, az öröklötten súlyos nyomorékokét 0,4%-ra kb. 200-ra és végül a súlyos alkoholistákét 3,9%-ra kb. 2 000-re tehetjük.

A fellebbezések ezeken az eredményeken lényegesen nem változtattak, mivel a sterilizáció elrendelése ellen az ügyek 14,6%-ában fellebbeztek, de ezeknek csak 7,2%-a, vagyis kb. minden 14. fellebbezés volt eredményes. A sterilizáció elutasítása ellen a döntések 11,9%-ában emeltek fellebbezést, amelyeknek 59%-a járt sikerrel, vagyis a felsőbb bíróság a sterilizációt kimondotta, az így felsőbb fokon elutasított vagy az alsó fokú elutasító döntés ellenében mégis elrendelt sterilizációk száma között oly kicsi a különbség (198), hogy megközelítő adataink emiatt korrekcióra nem szorulnak.

Most nézzünk egy-két érdekesebb döntést, hogy jobban bepillanthassunk az öröklésegészségügyi bíróságok működésébe.

Kimondotta a bíróság a sterilizációt az alábbi esetekben: A gyám javaslatára. W. E. született 1890, elvált, munkás. Súlyos veleszületett gyengeelméjűségben és pszichopátiában szenved. Atyai nagyanyja megrögzött iszákos. Atyja iszákos, akit a feleségével és gyermekeivel való brutális bánásmód miatt megbüntettek. Atyai nagybátyja sikkasztás miatt börtönben ült és erkölcsileg nem kifogástalan életet él. Testvére lopás miatt büntetve volt. W. E. 10. életévéig kisegítő iskolába járt, onnan nehezen nevelhető mivolta és lopkodó hajlama miatt hazakerült, később egy parasztnál és hajógyárban dolgozik, de csak ellenőrzés és vezetés mellett. 1918-ban erős izgalmi állapota miatt idegklinikán kezelik (diagnózis: Imbecillitás hisztérikus rohamokkal). Tíz ízben büntették meg erőszak, erkölcstelenség, vadorzás, csavargás, orgazdaság és lopás miatt. A büntetések egy részét a bíróság kénytelen volt beszámíthatatlansága miatt felfüggeszteni. Elmebetegsége miatt gyámság alá helyezték. Többfelé udvarol és házasodni szeretne. (Kiel, 8. eset.)

Saját maga és a tiszti orvos javaslatára: M. B. 1909. évi születésű, gyermektelen hajadon, intézeti cseléd. Veleszületett gyengeelméjűségben szenved. Nagybátyja és annak családtagjai gyengeelméjűek. A községi elöljáró szerint M. B. nagyatyjának saját leányával való vérfertőzéséből származik. Az egész családot idiótának mondják. Csak két osztályt tudott kijárni az iskolában, onnan a gondozóotthonba került és csak a legegyszerűbb munkákat tudja, de csak felügyelet és vezetés mellett elvégezni. (Kiel, 9. eset.)

Saját kérelmére: M. M. 1915. évi születésű, hajadon. Öröklött epilepsziás. Atyja féltestvére epilepsziás; atyai nagyanyja elmegyógyintézetben halt meg. Maga szellemi gyengesége és epilepsziás rohamai miatt, amelyek 9–10 éves kora óta fellépnek, nem részesült szakmai képzésben. Az utóbbi időben hetenként kétszer-háromszor rohamai vannak öntudatossággal egybekötve. (Kiel, 43. eset.)

Saját kérelmére: E. S. 1882. évi születésű, három gyerekkel bíró házas, tisztviselő. Súlyos alkoholizmus és pszichopátia miatt. Atyja mérsékelt alkoholista volt, anyja igen ideges. Anyai nagybátyja az italosüveggel az ágyában halt meg, testvére iszákos. Maga igen erősen iszik. 1922-ben delírium tremens-ben klinikán fekszik, 1934-ben ugyancsak két ízben idegklinikán van. A feleségét borotvával meg akarta gyilkolni. (Kiel, 53. eset.)

Fűzzünk most még ehhez egy-két elutasított esetet is. Így elutasította a münsteri bíróság 2 gyenge képességű személy sterilizációjára vonatkozó javaslatot, mert noha iskolai tudásuk erősen hiányos volt, az életkörülményeknek mégis megfeleltek. 2 másik esetben pedig azért, mert a gyenge képesség az egyiknél agyhártyagyulladás, a másiknál pedig agydaganat következtében lépett fel. 3 fegyházban lévő sterilizációját amiatt utasították el, mert noha kétségtelenül etikailag és morálisan csökkentett értékűek voltak, mégis intelligenciadefektust nem lehetett rajtuk megállapítani. Elutasították egy 47 éves schizophren nő és 3 (36–39 éves) érintetlen schizophren hajadon sterilizációját, mivel eddigi életmódjuk és betegsé-

gük formája valószínűtlenné tette, hogy teherbe essenek. Ugyancsak nem járult hozzá egy mániás-depresszív elmezavarban szenvedő beteg sterilizációjához a bíróság, mert az illető felesége már a klimaktériumban volt s az illető életmódja valószínűtlenné tette a házasságon kívüli nemi érintkezést. Egy süketnéma házaspár esetében igen érdekes volt a bíróság döntése. A házaspár egyetlen gyermeke süketnéma volt, az asszony 6 testvéréből pedig 4 volt az. A terméketlenítés ellen mégis tiltakoztak. A bíróság kimondotta a férfi terméketlenítését, minthogy azonban ezzel a törvény céljának megfeleltek, a 35 évnél idősebb asszony sterilizációjától eltekintettek. A súlyos alkoholisták sterilizációjától minden esetben eltekintettek, ha az illetők hivatalukat vagy foglalkozásukat jól ellátták, gyámság alatt nem állottak és az iszákosság miatt bűntetteket nem követtek el.

Ezek a mozaikszerűen kiragadott esetek mutatják azt a komoly mérlegelést, amelyet az öröklésegészségügyi bíróságok eljárásuk során a sterilizációs törvény hivatalos kommentárja szellemében kifejtenek.

Még egy kérdés van azonban, amire válaszolnunk kell. El kell döntenünk azt, hogy milyen az a hatás, amit a sterilizációs törvény ily erélyes végrehajtása az öröklött betegségek kiküszöbölésében végez, vagyis fel kell állítanunk e törvény végrehajtásának eugenikai mérlegét is.

Mindenekelőtt tisztáznunk kell, hogy mennyi a Német birodalomban az öröklötten betegek száma, vagyis hogy mekkora a német nép örökléSbiológiai terheltsége. A hivatalos statisztikák erre vonatkozólag nem adnak feleletet. Ezek, valamint a kórházi statisztikák támpontjai alapján Verschuer próbálta meg örökléSbiológiai számítások alapján e terheltséget megbecsülni. Az ő becslése szerint az öröklött betegek száma Németországban a legminimálisabb becslés szerint a nyomorékoknak és a szellemileg satnyáknak csak a legsúlyosabban megnyilvánuló eseteit számítva, a következő:

Öröklötten:	
Gyengeelméjű	60 000
Schizophren	80 000
Mániás depresszív elmezavaros	20 000
Epilepsziás	60 000
Vak	13 000
Süketnéma	15 000
Nyomorék (hiányzó végtaggal)	8 000

ehhez hozzáadva az eltorzult végtaggal, izülettel vagy testrésszel bírók 9 000 és a veleszületett csípőizületi ficammal bírók 35 000 főnyi számát, az örökölten súlyosan beteg, illetve nyomorékok száma 300 000 főben állapítható meg.

Ebben a számban nincsenek benne a belső szervek, a vérkeringés öröklött betegségei, az organikus idegbajok és számos más, gyakran súlyos tünetet okozó öröklött baj sem.

Ha ármost ezeket a számokat fenti becslésemmel egybevetjük, a sterilizáció végrehajtása a súlyos öröklött betegségeknek kb. 1/5-ét már megfogta, sőt a gyengeelméjűeknek körülbelül 1/3-ára tehető a már sterilizáltak száma, de éppen e számban Verschuer becslése kissé alacsonynak látszik, mert Lenz egyedül a teljes idióták számát ennél magasabbra teszi. Márpedig a gyengeelméjűeknél éppen nem a legsúlyosabb esetek azok, amelyek az eugenikai veszélyt jelentik.

Így a törvény végrehajtásának ezt az ütemét még 4–5 esztendeig tartani kell, amikor is egyszerre rohamosan le fog szállni az öröklésegészségügyi bíróságok elé kerülő esetek száma, habár az öröklés törvényei értelmében egyes rejtett öröklött betegségeknek a további generációkon való előkerülésével ezentúl is számíthatunk, mivel a sterilizációs törvény csak a megnyilvánuló (öröklött) betegségeket foghatja meg.

Ennek ellenére az ily mértékben végrehajtott sterilizációnak óriási jelentősége van a jövő nemzedékek jóléte szempontjából, ráadásul a későbbiekben ily módon a közületeknek óriási anyagi megterhelése szabadul fel s vehető más higiéniai és eugenikai célra igénybe. E felszabaduló összegek nagyságáról fogalmat nyerhetünk, ha megfontoljuk pl., hogy a 46 000 intézetben lévő gyengeelméjű fejenként 900 márkába, vagyis évenként összesen Lenz szerint kb. 4 millió márkába kerül. Ha továbbá azt számítanánk ki, hogy mennyit költenek az egyes államok a többi örökölten betegre s ezt arányba állítanánk azzal az összeggel, amelyet az egészségesek és a tehetségesek istápolására szánnak, akkor a sterilizáció jótékony hatása még jobban kidomborodna.

A sterilizációs törvénynek mindeme kedvező hatásai ellenére nyomatékosan hangsúlyozni kell, hogy e negatív eugenikai rendszabály önmagában véve csak akkor ér valamit, ha pozitív eugenikai rendszabályok a mérleg másik oldalára is hatnak, vagyis ha a tehetséges és az átöröklött jó tulajdonságokkal rendelkező családok alapítását, életét és gyermekeik felnevelésének lehetőségét megkönnyítjük, vagy – sajnos, hogy azt kell mondanom – egyáltalán lehetővé tesszük.

A hitleri német birodalom e téren is korszakalkotó újításokba fogott, azonban e téren még nem sikerült oly átfogó és átütő érvényű törvényt hozni, mint a „Gesetz zur Verhütung Erbkranken Nachwuchses”, amely kétségtelenül az eugenikai szempontból első elismerhetően is komoly eredménnyel járó sterilizációs törvény.

Nyelvünk magyarsága

Széchenyi azt mondta: **„Ha van saját szavunk, ne tűrjük az idegent”.**

Mint nemzeti anyanyelvünket határtalanul szerető magyar kiáltom, hogy nyelvi öntudatunkban is legyünk erősen és célratörően magyarok!

Beszédünk és írásunk vezércsillaga az legyen, hogy fajiságunkat beszélt és írott nyelvünkben is éljük. *Idegen* nemzetek szavait mellőzzük! A legvégső lehetőségig, még ha latin eredetű szavakról is van szó.

Legyünk nyelvünkben is minél magyarabbak!

Ezt parancsolja nyelvünk nemzeti önállósága, faji függetlensége és dicső őseredetisége.

Elkerülhetetlen, sőt *élet-halál* kérdésünk az, hogy nálunk is hatalmas *nemzeti ébredés* következzék be. Ehhez pedig elmaradhatatlan *kellék nyelvünk nemzeti ébredése is*! Hiszen ez életharcunk szellemi és lelki fegyvertára.

A magyar nyelv a magyar faji lángelme és lánglélek legtündöklőbb teremtése. Más nemzetek nyelvével is összemérve nemzeti mivoltunk egyik legősibb és legnagyobb büszkesége. Az a nyelv, amely Európa 31 nemzeti nyelve közül a 8., a világszerte beszélt 2296 nyelv között a 29. helyen áll, egy műveltségében nagy nemzet szent eszköze. Nyelvünkben is nagy, sőt *kivételes* nemzet vagyunk. Égig érő tűzoszlopként lobogjon magyar lelkünkben ez a nagy nemzeti öntudat. Legyünk végtelenül büszkék páratlanul férfias, ősi származású, nemes nyelvünkre.

Ne tetszelegjünk *idegen,* nemzetközi szavak használatával. Ne szegényítsük nyelvünket. Ne németeskedjünk (értsd: ne éljünk germanizmusokkal), [Főleg ne majmoljuk az angol-nyelvet. A szerk.] de még csak fölösleges latin szavakat se használjunk. Ne tűrjük öntudatlanul nyelvünk hanyatlását, sőt *elnemzetköziesedését*, amit idegen lelkek *tudatosan és tervszerűen* lopnak bele nyelvünkbe... Ellenkezőleg! Szüljük újjá! Tisztán magyarrá.

***Vasfegyelemmel* és erős nemzeti öntudattal törekedjünk nyelvünk nemzeti tisztaságára. Iparkodjunk belőle az idegen elemeket következetesen kiszorítani, sőt kíméletlenül *kiirtani.* Ne akarjunk idegen szavakkal teletűzdelt előkelőbbnek látszani akaró nyelvet, csak olyan nyelvet, amilyent önmagából termel ki nemzetünk.**

Még legszentebb ősi emlékműveinken is teljesen hidegen hagy az idegen „Pro Patria” felírás. Népünk milliói pedig meg sem értik. De lángba borítja minden magyar lelkét, ha azt olvassa: „A hazáért!”

Élő nyelvünk, sőt örök élete, a világ minden leggyönyörűbb nyelvénél is fontosabb, tehát a régen *holt* latinnál is.

Mi magyarok csak egyetlen egy nyelvet tisztelhetünk *szentnek:* a magyart!

Ősi műveltségünk, nagy nemzetünk szellemileg és jellemileg sem béna, sem kiskorú, hogy *idegen,* sőt sokszor *ellenséges* nemzetek szellemi mankójára támaszkodva kényszerüljön járni.

Különösen a pokoli Trianon gaz korszakában, amikor elrabolt területeinken nálunk műveltségben sokkal kisebb nemzetek korcsosítják, tiporják, öldöklik szent nyelvünket millió és millió magyar vérünk ajkán, *megátalkodott makacssággal kell harcolnunk* nemzeti nyelvünk önállóságáért és az idegen szavak hódító megszállása ellen!

Ma ismét a *magyar nyelv szabadságharcát* kell diadalmasan megvívnunk!

Ezért példátlan erélylel, vasakarattal, lobogó lendülettel kell határozott és *harcos nemzeti öntudatra ébresztenünk* a mindenféle idegen nyelvű mákonnyal elbódított, félrevezetett fajunkat! Fel kell a nemzetet ráznunk!

Égető sürgősséggel! A mi Magyarországunk legyen nyelvében is a miénk, – a magyaroké!

A szent, ezerszer szent magyar nyelvi őserőt fel kell szabadítanunk a *németességek,* a *latinosságok stb.* szellemi és egyszersmind lelki rabláncaiból!

Merjünk tisztán magyarul beszélni és írni!

Vívjuk ki nemzeti nyelvünknek az egyeduralmat Hazánkban!

Új Magyarországért! Nemzetibb Magyarországért! Magyarabb Magyarországért!

Máté-Török Gyula

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

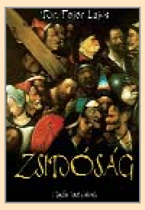
http://www.szittya.com
e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA
Megjelenik minden hó 15-én
Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő:
GEDE TIBOR
Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő:
UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft,
Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland,
Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Dr. FEJÉR LAJOS
ZSIDÓSÁG

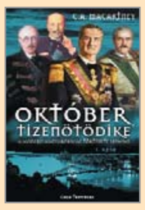
A kritika, amit a kikeresztelkedett zsidó szerző gyakorol, önkritika. Kritikai módszerességgel veszi szemügyre mindazt, ami a zsidóság világnézetének kialakulásához vezetett. Az igazsághoz, amely nem a "zsidóság" igazsága, a zsidóvédőkön keresztül jutott el. Szokatlan és üdítő egy ritka tisztességes magyarországi zsidó őszinte könyvét olvasni. Bárcsak így írna minden zsidó!
Kartonált, 339 oldal. Ár: 1850 Ft

Ksz. 22. BOSNYÁK ZOLTÁN
SZEMBE JÚDEÁVAL!

A híres Zsidókérdést Kutató Intézet egykori magyar vezetőjét nemcsak meggyilkolták, hanem már hatvan éve gyalázzák, művejt pedig elhallgatják, de félelemtől mentes átfogó munkáját még ma sem tudták megcáfolni. Egy biztos: a könyv ismerete után senki sem fogja úgy látni ezt a tabukérdést, mint eddig.
Kartonált, 374 oldal. Ár: 2100 Ft.

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

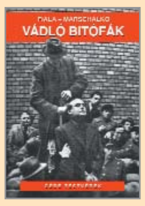
Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hoszszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

CHALDEUS SIMON
A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE

A világpolitika és a hazai politika rejtett céljait, módszereit, irányító erőit feltáró és bizonyító tanulmány több mint 70 évig a legféltettebb tiltott könyv volt. Ma ismét kapható.
Ára: 1700 Ft

FIALA FERENC–MARSCHALKÓ LAJOS
VÁDLÓ BITÓFÁK

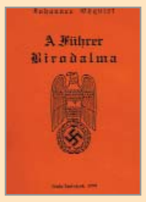
1946. március 12. Emlékezetes napja a magyar történelemnek: magyarokat akasztani gyűlt össze a gettó népe. A féktelen bosszú, és a tragédiához vezető út megrázó története ez a kötet, melyben a bitófák igazságért kiáltanak Bárdossytól Szálasiig, minden „háborús bűnösnek" hazudott, igaztalanul legyilkolt magyarnak. A jól ismert szerzők a Nemzet valóságos lefejezését ismertetik az amerikai fogságtól a zsidó-kommunisták bitófájáig.
Kartonált, 309 oldal. Ára: 1800 Ft.

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA

Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyülöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!
Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

MARSCHALKÓ LAJOS
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?

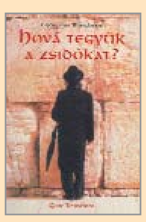
A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablás és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulok tetteinek és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.
Ára: 850 Ft.

IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS
(Háromezer év súlya)

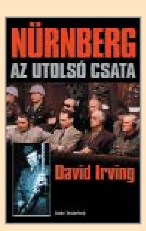
A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

EGON VAN WINGHENE
HOVÁ TEGYÜK A ZSIDÓKAT?

Mind a zsidó és a nemzsidó gondolkodók a bibliai idők óta teszik fel a kötet címében szereplő kérdést a megoldhatatlannak tűnő problémák problémájára keresve a választ. A holland szerző művében élesen és világosan tárja az olvasó elé a miértet és a hogyant. A nyílt, szókimondó tanulmány mellőzi a mai magyar politikusoktól, értelmiségiektől megszokott mellébeszélő hablatyolást.
Kartonált. 77 oldal. Ár: 750 Ft

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

MILOTAY ISTVÁN
EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT

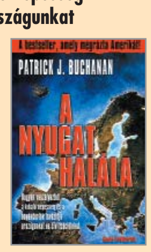
Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.
Ára: 1800 Ft

ANONYMUS
TILTOTT IGAZSÁG

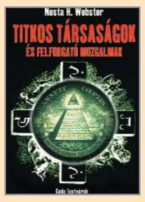
A német szerző névtelenül kényszerült megjelentetni történelmi tanulmányát, mert Németországban és számos más államban törvény tiltja a huszadik század legnagyobb történelmi csalása körüli legújabb kutatások eredményeinek ismertetését. Érvei elsöprők, bizonyítékai pedig vitán felüliek. A tanulmány egyszerűen szenzációs.
Kartonált, 81 oldal. Ár: 750 Ft

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő katakliz-ma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK

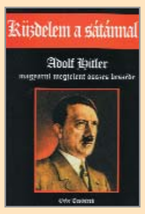
A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnoszticusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, ill. az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.
Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

FEHÉR MÁTYÁS JENŐ
KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ
(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)

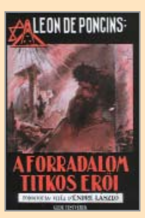
Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.
Ára: 2300 Ft

ADOLF HITLER
KÜZDELEM A SÁTÁNNAL
(Összes magyarul megjelent beszédei)

Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.
Ára: 3500 Ft.

LEON DE PONCINS
A FORRADALOM TITKOS ERŐI SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG

A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.
Ára: 1400 Ft

Ksz. 50. DAVID IRVING
APOKALIPSZIS 1945.
DREZDA ELPUSZTÍTÁSA

1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

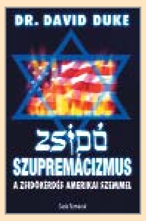
A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL...

Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, házaló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.
Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

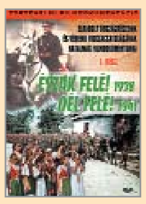
Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

A világ legolvasottabb antecionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a kövzélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

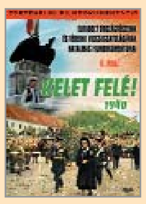
Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!

Készült: 1938-ban.
60 perc

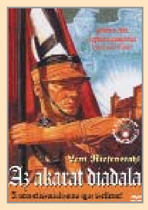
DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!

Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mestertműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 8. TED PIKE
MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?

Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összeesküvés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin nép minden képzeletet felülmúló, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról.
Színes. Ár: VHS. 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.